

ЕМА РИЧМЪНД СЕЗОН НА МЕЧТИТЕ

Превод от английски: Ангелина Василева, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Сам, дали ще натрупа сняг за Коледа?

— Какво? О, да, миличък, сигурно ще натрупа — разсеяно отвърна Сам. Господи, защо Пол още се бавеше? Обтегнатите й нерви вече не издържаха. За сто и първи път се убеждаваше, че е постъпила като пълна глупачка.

Тя погледна за миг часовника, след това се втренчи в тъмния прозорец, зад който танцуваха снежинки. Въздъхна тежко. Чувстваше се изтощена. Пол й беше казал, че ще пристигне около пет часа. Вече минаваше седем.

— Той ще закъснее ли? — По лицето на Роби беше изписана тревога.

— Само мъничко. — Тя направи опит да се усмихне. — Може би влаковете имат закъснение. — А може би Пол не бе успял да намери такси? Или бе тръгнал с колата си и тя се бе повредила някъде по пътя? Сам не се бе сетила да го попита с какво ще пътува. Общественият телефон в пощата не беше подходящ за водене на лични разговори — слушаше я половината село.

Тя приближи към момченцето, което бе коленичило пред прозореца. Разроши с обич тъмната му коса.

— Нали няма да лягам да спя, преди той да дойде? Ти ми обеща, Сам! — напомни той, предусетил отказа й.

— Обещах ти, защото не предполагах, че той ще се забави — поясни тя строго. — Хайде, отиди да облечеш пижамката си!

— Добре — съгласи се неохотно Роби. — Но ако той дойде, нали ще ме повикаш?

— Ще те повикам. А сега отивай да си лягаш!

Момченцето излетя от всекидневната като малко торнадо. Сам му беше казала, че ще ги посети един неин приятел — необичайно и вълнуващо събитие в техния живот. Не ги посещаваха много хора, още по-малко — нейни приятели. Приятелите й живееха в Лондон и им се

виждаше сложно да се доберат до това забравено от Бога кътче в Кент. Всички обещаваха, че ще дойдат през лятото.

Тя чу шум от кола и се изпъна като струна. След миг се отпусна съкрушено — колата беше отминала. Дано той не дойде днес, горещо се помоли тя. Поради някаква непонятна причина днес нервите ѝ бяха опънати до крайност. Нека дойде утре, когато тя ще се е успокоила и ще може да се владее... Отново изсвистяха гуми по мокрия път, затръшна се врата на кола. Сам почувства, че ѝ прилошава. Не проумяваше реакцията си. Нали тя някога обичаше Пол и се радваше на всяко негово посещение! Така беше до момента, в който нейната упоритост и неговата непреклонност ги разделиха завинаги. Защо Пол искаше да се срещнат отново? Дали е размислил? Или се надява, че след като я остави да се справя сама както може, тя се е убедила в неговата правота? Да, това беше най-вероятната причина. Но в такъв случай тя не биваше да се съгласява да се видят! Срещата щеше да ѝ припомни колко близки бяха някога, отново щеше да я заболи и да почувства загубата... Но ако той е разбрал, че не може да живее без нея...

Сам побърза да отхвърли тези мисли. Ядоса се на самата себе си. Знаеше, че не може да си отговори на тези въпроси, преди да е разговаряла с Пол. Тя отиде до прозореца и отмести завесите. Надяваше се, че щом види Пол, ще се успокои, а паниката ѝ ще изчезне. Но това, разбира се, не стана. Тя не можеше да се отпусне, преди да узнае причината за неговото идване.

Сам си пое дълбоко въздух и излезе в антрето. Запали лампата на верандата, отвори входната врата и се вцепени от изненада. Не можа да повярва на очите си. Властен мъж, беше първата ѝ мисъл. И арогантен. Около трийсет и пет годишен, със силен загар върху суровото лице и странни светли очи — мъж, когото тя виждаше за пръв път в живота си.

— Къде е Пол? — попита Сам.

— Какво? — озадачено рече той, докато влизаше в антрето. Шумно стовари кожения си куфар на пода.

— Пол — повтори тя. — Къде е Пол Мейсън? — След миг младата жена преодоля объркването си и вбесена, атакува: — Какво правите тук, по дяволите? Как смееете да влизате в този дом, без да са ви поканили?

— О, смея, и още как, госпожо — провлече той и се ухили злорадо.

Като вълк, каза си Сам.

— Вървете си! — нареди му тя строго.

— За нищо на света.

— Не съм сама — заплаши го тя. — Ако извикам...

— Ами викайте си — отвърна той с безразличие и започна да сваля анорака си.

— Не искам да викам... А вие веднага се облечете! Не можете да останете тук!

Без да се съобразява с нея, той свали дрехата и я метна на закачалката. Стоеше пред Сам и чакаше. Тя също чакаше, стиснала здраво устни. В очите ѝ се четеше гняв.

— Вие за кого се мислите?

— Не се мисля, а много добре знам кой съм — отвърна той с учтиво безочие. — Същият въпрос бих могъл да ви задам и аз, при това с по-голямо основание от вас.

— Какво значи това, по дяволите?

— Значи, уважаема госпожо, че искам да знам коя сте вие.

— Селина Ана Мартин — представи се тя ледено. — А сега си вървете!

— Познаваме ли се отнякъде?

— Не, разбира се! — почти изкрещя тя.

— В такъв случай вашето име не ми говори нищо, нали така?

Взирайки се в непознатия мъж, който тъй безцеремонно се самопокани в нейната къща, а сега я гледаше нагло и се държеше арогантно, Сам не можа да се сдържи. Грабна анорака и го захвърли гневно в лицето му.

— Вървете си! — процеди през зъби. — Вземете си багажа и се разкарайте от къщата ми!

— Вашата къща ли? — попита той учтиво.

— Да! Моята!

— А откога къщата е станала ваша?

— Това не ви засяга! — кресна тя. — Престанете с тези шегички и се махайте!

— Вие, предполагам, имате копие от документа за покупката?

— Какво? — недоумяващо попита тя, поразена от въпроса.

— Къде е документът за продажбата? — хладно повтори той.

— В банката.

— В коя банка?

— Това не е ваша работа! В банка „Баркли“ в Рай... — каза тя бързо, защото видя как изражението на мъжа стана още по-сурово, почти застрашително. Той открито се подиграваше с предизвикателното ѝ държание.

— Е, поне това е наред.

— Браво! Аз пък не подозирах, че това засяга някого!

— И аз нищо не подозирах, преди да дойда тук. От кого купихте къщата? — любезно попита той, като едва прикриваше раздражението си.

Защо е всичко това, недоумяваше Сам.

— Не съм я купила от никого! Джули я остави на...

— О — възкликна той с видимо задоволство, — значи от Джули! А къде е сега въпросната Джули?

— Почина — отвърна Сам.

Забеляза как самодоволството постепенно изчезна от лицето на мъжа. И докато той продължаваше изненадано да се взира в нея, Сам най-сетне успя да се посъвземе. Непознатият я бе затрупал с въпроси, извадил я бе от равновесие и за кратко време тя изобщо не можеше да разсъждава. По дяволите, кой беше този огромен мъж с разрошена кестенява коса, изрусена от слънцето на кичури? Защото Сам не можеше да си го представи как посещава за целта фризьорски салон... При тази мисъл тя внезапно изпита неудържимо желание да се изкикоти.

— Кога почина? — тихо попита той.

— Преди три месеца. Беше болна от левкемия.

— Съжалявам — измърмори мъжът. Думите му се сториха на Сам искрени, защото видя как подигравателният му поглед се смекчи. — Кой е Пол? Вашият любовник?

— Не! — отвърна тя, без да се замисли, но миг след това стисна ядно устни. — Дори да е такъв, на вас това не ви влиза в работата! Освен това, все още не сте ми казали защо сте тук!

— Така ли? — подигравателно подхвърли той. — Какъв пропуск от моя страна! — И добави с лукава усмивка: — Аз съм хазяинът, госпожице Селина Ана Мартин!

— Как така хазяинът? Къщата беше собственост на Джули!

— Не, къщата не е била нейна собственост — спокойно заяви той. — Аз я дадох на Джули под наем за пет години. Връщам се след шест, но това не променя факта, че къщата е моя. И така, аз най-после си дойдох у дома.

— У дома? — повтори задавено Сам.

— У дома!

— Но вие не можете... — Тя едва говореше. — Тук живея аз...

— Не, госпожице Мартин. Аз живея тук. — Той върна анорака на закачалката, взе багажа си, подмина Сам и влезе в дневната.

Смутена и объркана, Сам го последва. Застана безпомощно до вратата, впила поглед в широкия му гръб. Той грееше ръцете си на огъня.

— Това не може да е вашата къща! — настоя тя глупаво. — Джули щеше да ми каже...

— Къщата е моя, независимо дали Джули го е казала, или не — заяви той безапелационно. — Доколкото разбирам, всеки момент очакваме да пристигне още един член на вашето възхитително семейство. Пол Мейсън ли казахте?

— Пол ли? — По дяволите, тя съвсем бе забравила за Пол. Изохка отчаяно и се отпусна в креслото. Само това й липсваше, Пол да се появи отнякъде... Господи, нека той да не идва точно сега, помоли се тя отново. — Не, той не е от семейството. Той... Всъщност има ли значение кой е той? — В този миг Пол беше последната й грижа.

— Той сигурно е много интересен човек, или вие сте особено важна за него — продължи мъжът с кадифен глас, — щом е рискувал да тръгне насам в такова време. Но за жена като вас и аз бих го направил, колкото и да съм циничен и безчувствен.

— Няма смисъл да опитвате! — изръмжа тя. — Провалът ви е неизбежен!

— Но аз вече съм тук! — каза мъжът спокойно. В следващия миг се обърна към нея и я погледна така, че тя преглътна мъчително и скочи на крака.

— Вижте какво, господин Незнамкойси...

— Хоу.

— Хоу — повтори тя с безразличие. — Само да направите нещо не на място и аз... — Какво щеше да направи? Щом къщата беше

негова, той знаеше не по-зле от нея колко са изолирани. На фона на трепкащите отблясъци на огъня зад гърба му и мистериозните сенки, които настолната лампа хвърляше върху лицето му, той изглеждаше застрашителен. Очите ѝ се разшириха от ужас. Сам облиза пресъхналите си устни, но веднага съжали за това, защото видя как той проследи движението на езика ѝ. За беда, тя знаеше много добре как въздейства на мъжете. С цинична усмивка, която изглеждаше странно върху красивото ѝ лице, тя продължи да защитава позициите си. — Само да ме докоснете с пръст, или дори да понечите да го сторите, ще съжालявате до края на живота си!

— О, значи словесна война? — Той сякаш се забавляваше. — Бъдете спокойна, госпожице Мартин. Нямам намерение да ви докосна дори с пръст, колкото и да сте прекрасна, освен ако не се наложи да ви изхвърля насила от къщата. Всъщност защо не започнете да си стягате багажа?

— Сам? — извика развълнувано Роби от площадката на стълбището. — Това той ли е? — Господи, тя бе забравила, че детето чака госта.

— Не... Не е той! — Сам хукна към стълбите с надеждата, че ще успее да спре Роби, преди да се втурне в дневната. Напрежението в атмосферата беше осезаемо дори за малко момче като него. Но Сам закъсня. С обичайната си енергичност, ухилен до уши, Роби профуча край нея и впери любопитен поглед във високия мъж пред огъня.

Не го наранявайте, моля ви, обърна се в мислите си към мъжа Сам. За него вие сте мой приятел. Макар че това беше нелепо. Този мъж никога не би могъл да стане неин приятел, Сам беше убедена в това. Той едва ли беше от хората, които имаха много приятели.

— Здравейте! — каза срамежливо Роби. Сам бързо обгърна раменцата му. Впи поглед в очите на мъжа, който току-що бе нахлул в живота им, с безмълвна молба да не продължава разговора пред детето... Дали наистина се смекчи суровото лице, дали се появи топлинка в жестоките и цинични очи с цвят на разтопено злато? Ирисите бяха с тъмен ореол също като на хищник.

— Роби, това е господин Хоу. — Гласът ѝ леко трепереше.

— Ама той не е ли Пол? — объркано попита момченцето.

— Не. Пол навярно изобщо няма да дойде. А за теб е време да си лягаш. Кажете лека нощ на господин Хоу!

— Лека нощ — учтиво рече детето. След това стисна ръката на Сам и помоли: — Ела да ме сложиш да спя!

Тя кимна и стрелна с поглед мъжа пред камината.

— Идвам след малко — рече младата жена и отведе детето да спи.

— Той не ме ли харесва, Сам? — тревожно попита детето.

— Какво? Разбира се, че те харесва, миличък! — утеши го тя. Опитваше се да даде на детето вниманието, което му беше необходимо. — Но господин Хоу е уморен, пътувал е дълго. — Ами да, този човек идваше навярно от самия ад! Сам се насили да се усмихне и да изглежда спокойна. Целуна Роби и му пожела лека нощ.

— Не затваряй вратата — помоли той.

— Няма — обеща тя, както всяка вечер.

Преди да се върне в дневната, тя си пое дълбоко въздух, за да се успокои. Беше ѝ неприятно, че трябва отново да се изправи пред онзи мъж и да му се моли.

— Не трябва да глезите момчето — каза той, без да отделя поглед от снежната нощ зад прозореца. — Достатъчно голям е, за да си легне сам.

— Бих се съгласила с вас, ако той растеше при нормални условия — хладно заяви тя. — Но в случая не е така. Роби е само на пет годинки и наскоро загуби майка си...

— Детето не е ли ваше? — изненадано попита мъжът.

— Разбира се, че не е мое! — отвърна тя раздражено. Събираше сили да помоли непознатия за няколко дни отсрочка и не желаше да я разсейват. — Той е на Джули и...

— Джули се е омъжила?! Е, значи е превъзмогнала ненавистта си към мъжете — промърмори той саркастично.

— Какво? — попита Сам объркана.

— Когато я видях за последен път, тя ми съобщи с горчивина, че до края на живота си няма да се занимава с други мъже.

— Какво има за чудене — измърмори Сам, — ако вие сте били последният мъж в живота ѝ!

С цинично повдигане на веждата, което накара Сам да изскърца със зъби, той продължи спокойно:

— Та къде е бащата? Него ли очакваме да се появи всеки момент?

Със свити устни и едва въздържайки се да не го наругае, тя процеди през зъби:

— Не знам къде е бащата! Изобщо не ми е известно кой е той. Джули не беше омъжена...

— Господи, каква е била Джули... — пошегува се той. — А изглеждаше толкова невинна...

— Тя наистина беше невинна. — Сам говореше през зъби. — Някакъв мръсник се възползва от нея и после я изостави! А вие, щом казвате, че сте ѝ дали под наем къщата, би трябвало да знаете, че тя не беше от момичетата, които...

— Лягат с всеки срещнат ли? — довърши той.

— Тя не лягаше с всеки срещнат!

— Моите извинения... Навярно е заченала непорочно...

— Вие сте наистина ужасен! Доколкото ми е известно — обяви хладно Сам, — Джули е спала само с един мъж...

— Тогава е знаела кой е бащата!

— Казах ви, че на мен това не ми е известно! Както и на Роби! — добави тя тихо. Това беше единственият въпрос, по който двете бяха на различно мнение. Сам настояваше, че Роби трябва да знае кой е баща му, Джули упорито отказваше да го назове. Беше споменала само първото му име.

— Всеки плаща за грешките си — промърмори той кисело. Въздъхна и прокара пръсти през разрошената си коса. — Всъщност това не е мой проблем. По-точно, интересува ме само дотолкова, доколкото вие двамата трябва да се изнесете от дома ми.

— Нали не очаквате да си тръгнем още тази нощ?! — възкликна тя. — Дори вие не може да сте толкова безсърдечен!

— Какво искате да кажете? Та вие изобщо не ме познавате! Така че си спестете обвиненията, госпожице.

— Защо? Само вие ли имате право да ме обвинявате? Аз не знаех, че къщата е ваша! Мислех, че е на Джули.

— Е, да, но не е така! Обаче „дори аз“ изимитира я той, — не бих могъл да изхвърля едно дете посред нощ. Но утре, госпожице Мартин, искам и двамата да напуснете дома ми. Само не ми казвайте — изпревари възражението ѝ той, — че сме в навечерието на Коледа! Това го знам.

— Но въпреки това искате да ни изгоните! А може би ще ни кажете къде да отидем? В приюта за бедни? Това напълно отговаря на манталитета ви!

— Не се заяждайте с мен! Нямам вина за това, че вашата приятелка ви е излъгала. Ако съм знаел, че ще използва къщата ми, за да блудства...

— Не ставайте смешен! Тя беше бременна, когато дойде тук.

— Когато я видях, не беше бременна! Или може би току-що е била забременяла, защото носеше съвсем тесни джинси.

— Март — поясни Сам.

— Какво?

— Казах март! — повтори тя гневно. — Тя навярно е забременяла през март. Роби беше напълно износено бебе. Роди се в началото на декември. Още тогава пресметнах кога е забременяла, защото се опитвах да разбера от нея кой е бащата. Но доколкото ми е известно, Джули не се срещаше с никакви мъже през март. Тогава тя живееше при мен и си търсеше жилище. Не е споменавала никакви мъже. — На Сам все още ѝ беше мъчно, че Джули не ѝ се бе доверила. — Както и да е — продължи тя с ядна въздишка, — моите разследвания не доведоха до нищо. Тя роди Роби и ми каза, че къщата е нейна! — Сам вдигна поглед към мъжа и остана изненадана от странното му изражение. — Какво има? — попита тихо.

— Нищо — смънка той и извърна поглед. Отново се втренчи навън през прозореца.

— Не, сигурно има нещо! — настоя тя. — Изглеждате така, сякаш знаете нещо! Когато Джули дойде тук, с нея имаше ли някакъв мъж?

— Не.

— Тогава вие защо...

— Оставете! — изръмжа той свирепо. — Просто не се занимавайте с това!

— Как мога да не се занимавам? Ако вие знаете нещо за бащата на Роби, трябва да ми кажете! — Тъй като мъжът не отговори, тя отиде при него и го дръпна за ръката. Когато той се обърна и я погледна, тя остана без дъх от изненада. Лицето му беше преbledняло като тебешир. Осъзнала истината, тя ахна ужасено. — Не — прошепна. — О, не!

Той се взираше в нея. Отстрани на челюстта му се появи тик. Мъжът разтърси глава, сякаш да се освободи от лош сън.

— Не, не може да бъде! — промълви той.

— Вие двамата... — започна Сам нетърпеливо.

— Да, дявол да ви вземе! — викна той. — Но не...

— Как се казвате? — попита тя с отпаднал глас.

— Девлин.

— Девлин — повтори тя. — „Не казвай на Девлин, че Роби...“

— Какво?

— Така ми каза тя накрая... Аз я увещавах, че Роби има право да знае кой е баща му. „Не казвай на Девлин...“ — Очите ѝ — огромни и зелени, бяха приковани в лицето му. Тъй като все още докосваше ръката му, Сам усети напрежението, сковало тялото му.

Той се взираше в нея с невиждащи очи. Внезапно избухна в горчив смях и обхвана главата си.

— Значи съм станал баща, без да зная... Господи, от такова чудо и ти би заплакал! — възкликна той отчаяно. — За Бога, не ме гледайте така, сякаш съм престъпник! За пръв път чувам всичко това. Нима очаквате, че веднага ще ме обземат някакви родителски чувства? Ще се почувствам горд, ще притисна до гърдите си момчето и ще го нарека мой син?! Аз не желая никакъв син!

— А защо сте направили така, че Джули да забременее от вас? И след това сте я изоставили!

— Не съм я изоставил! Откъде да знам, че е била бременна...

— И очаквате да ви повярвам?

— Хич не ми пука дали ще ми повярвате! — процеди той през зъби и приближи лицето си към нейното. — Как да знам, като съм бил с нея една-единствена нощ?

Вбесена, че той може така нагло да лъже и да петни приятелката ѝ, Сам замахна и го удари по лицето.

— Да не сте посмели да я очерняте по този начин! — кресна тя. — С Джули се познавахме от деца. Тя никога не би направила такова нещо!

— В такъв случай, вие изобщо не сте знаели каква е тя! — кресна той в отговор. — Защото тя наистина го направи! Или ще ме обвините, че съм я изнасилител? — добави с овладян глас. Очите му

блестяха студено като парченца стъкло. Стиснатите челюсти издаваха гнева, който всеки миг можеше да избухне.

— Не — промълви тя, уплашена от онова, до което можеше да доведе този разговор. — Но Джули просто не беше такава — повтори упорито.

За пръв път срещаше човек, пред който се чувстваше толкова неуверена, уязвима и гневна. Взирайки се в неговото студено и арогантно лице, Сам се учудваше на собствената си смелост. Червената следа от плесницата ѝ върху бузата му постепенно избледняваше. Всичко в този мъж говореше за сила. Въпреки явната умора и шока, от всяка негова клетка бликаше властна енергия. Дали бе казал истината? Не, дори само мисълта за това бе предателство към Джули, укори се Сам. Междувременно той се отдръпна от нея и тя си отдъхна. Не би се учудила, ако непознатият посегнеше да я удари.

— Тя беше пияна — каза той едва чуто. — Аз също бях пиян... — добави с горчив смях.

— Това извинение ли е? — попита Сам удивено.

— Не, не е извинение — каза той ядосано. — И не решава въпроса какво трябва да направя по-нататък.

— Вие ли? Защо трябва да правите нещо?

— Защото в живота ми няма място за деца! — Той ѝ говореше бавно и отсечено, като на бавноразвиваща се.

— Но аз не съм ви молила да намерите в живота си място за Роби! Дори да съм казала подобно нещо... Е, вече сме наясно! В живота ви няма място за дете, следователно вие нямате дете! Проблемът е решен.

— По дяволите, не исках да кажа това! Мога да мина и без вашия сарказъм и натяквания.

— Предполагам, че е така — отвърна тя. — Но искам да ви кажа, че...

— Не, госпожице Мартин. Аз ще ви кажа! — прекъсна я той остро. — Аз съм уморен и гладен. Пътувал съм три дни. Не желая да си разменяме гневни реплики с вас, преди да съм обмислил нещата. Ще ги обсъдим утре сутрин.

Тя отвори уста, за да му каже, че той изобщо няма какво да обсъжда, но се овладя навреме. Нямаше смисъл да започва нов безсмислен спор.

— Ще направя кафе — предложи тя без ентузиазъм.

— Ще направя кафе! — изимитира я той и Сам отново обидено сви устни. Той въздъхна и се опита да бъде учтив. — Извинявайте... Кафето ще ми дойде добре. И някакъв сандвич, ако ви се намира... Не си спомням откога не съм ял.

— Да. На мен също ми е трудно, както и на вас.

— Мога да предположа...

— Сготвила съм яхния за...

— За Пол — довърши той изречението.

— Да, за Пол.

— Но вместо него дойдох аз — премръзнал, гладен, изморен. От пръв поглед не ви се понравих... Жалко за яхнията!

— А вие какво очаквахте? Влязохте без разрешение в къщата, изплашихте ме до смърт... Всъщност това вече няма значение!

Тя беше уморена. Въздъхна и се отправи към кухнята. Може би той ще си тръгне, размишляваше тя, вперила невидждащ поглед в бялата стена пред себе си. Ще си тръгне така внезапно, както се появи... Чувстваше се напълно изтощена и обезсилена. Но възможно ли бе той да си отиде? Къщата беше негова... О, Джули, с какво ме остави да се справям, почти проплака Сам от отчаяние... Нима чувствителната Джули наистина се бе любила с такъв безсърдечен и цинично настроен към живота мъж? Мъж, когото бе видяла за пръв път? Джули не беше такава, Сам беше сигурна в това. Приятелката ѝ не излизаше с мъже, беше скромна и срамежлива.

Сам реши, че е прекалено уморена, за да се опитва да разгадае нещата. Сложи яхнията на печката. Пригответи две чинии и отрязва няколко дебели филии хляб. Опитваше се да не мисли за тревожното присъствие на Девлин Хоу в къщата. Той заема твърде много място, помисли си тя разсеяно. С пристигането си този мъж сякаш изпълни дневната, а Сам започна да се чувства непохватна и глупава.

— Да ви помогна ли? — Тихият въпрос иззад гърба ѝ я накара да подскочи. Не беше усетила кога той бе влязъл в кухнята.

— Какво? — Тя бързо се извърна към него и тъмнокестенявите ѝ коси се люшнаха пред лицето ѝ.

— Попитах дали...

— Чух какво ме попитахте — измънка тя раздражено. Присъствието му в кухнята беше твърде неочаквано и осезаемо.

— Ами тогава да...

— Благодаря, ще се справя сама — побърза да откаже тя. —
Защо не седнете?

— Ще седна. Но яхнията май е загоряла.

Сам изруга наум и се спусна към печката.

Махни се оттук, помоли го тя мислено. Седни на стола и ме остави на мира, защото ако не го направиш, ще изсипя яхнията върху главата ти!

— Да сложа ли масата? — попита той.

— Щом желаете, моля. — Тя говореше строго официално. —
Приборите са в чекмеджето до умивалника.

С треперещи ръце Сам сипа яхнията и отнесе чиниите на масата. В средата постави панерчето с хляба. Сложи кафето да се вари и седна срещу Девлин Хоу. Гърлото ѝ беше свито. Той не изглеждаше по-добре от нея. Преглътна с усилие две-три хапки и зарови ядно с лъжицата в чинията.

— Господи, каква каша сме забъркали! — неочаквано избухна мъжът и хвърли лъжицата. — Една-единствена ужасна и фатална нощ!
— Той блъсна стола, заряза яденето и отиде в дневната.

Впила пръсти в масата, Сам се взираше с невиждащ поглед в изстиващата яхния. Внезапните промени в настроението на този мъж бяха наистина непоносими. Тя не можеше да приеме факта, че той е баща на Роби. Не, това беше невъзможно! Сам бързо скочи от стола и наля кафето в две чаши. Поднесе го на малката масичка в дневната.

— Не зная дали го пиете със захар — промълви тя. — Сложила съм две лъжички.

Той изобщо не я чу. Стоеше до прозореца с ръце в джобовете на панталоните. Мъж със стройни крака, силни бедра и широки рамене, помисли си тя несъзнателно. Мускулите на врата и гърба му бяха напрегнати. Усетила неговата сила и объркването му, Сам неволно изпита съжаление към него. Девлин Хоу бе изминал дълъг и уморителен път с надеждата, че ще си почине и ще се наспи в дома си, но какво бе открил? В къщата му се разпорежда непознатата жена, а той е баща на детето, което живее при нея... Сам се укори, както винаги, за своя ужасен навик да търси гледната точка на противниковата страна. Да, тя можеше да изпитва съжаление към Девлин Хоу, но никога нямаше да му прости онова, което бе сторил на Джули!

— Когато тя пристигна, аз вече бях пил доста. Беше последната нощ преди заминаването ми — започна той тихо, сякаш говореше на себе си. — Отворих ѝ вратата с бутилка уиски в ръка. Искях да се напия... Сега няма да пояснявам по какви причини. И изведнъж отнякъде се появи Джули. Тя се преструваше на смела. Очите ѝ гледаха прекалено радостно, говореше прекалено високо. Пристигнала един ден по-рано, можела ли да остане? Разбира се, няма нищо страшно, казах аз. Дали иска от моето питие, може да ѝ се отрази добре? Две самотни и объркани души, ние изпихме бутилката до дъно. Не разбрах какво точно я тревожеше — майка ѝ или някакъв мъж... Май спомена нещо за майка си... — Сам кимна. Всъщност Джули и майка ѝ постоянно се караха. Крехката Джули не можа да понесе убийствените скандали. — Честно казано, не си спомням много добре... Всичко ми е замъглено. За момента сигурно ни се е видяло добра идея да се прегърнем. Когато се събудих на другата сутрин и я видях до мен в леглото, не можех да си спомня как е попаднала там. Гримът се беше размазал по лицето ѝ, косите ѝ бяха разбъркани... Тя изглеждаше нещастна, изоставена и уязвима.

— И вие се почувствахте като най-гадния мръсник на всички времена. — Сам изобщо не предполагаше, че ще изрече такова нещо. Но това беше самата истина. Тя си представи сцената и нещата придобиха още по-отчайващ вид. Девлин Хоу я гледаше учудено, но от това на Сам не ѝ олекна.

— За човек, който ме е възненавидял от първия миг, вие проявявате прекалено голямо разбиране.

— Пролича си от думите ви — отвърна тя. Гласът ѝ беше нежен, зелените ѝ очи бяха вперени в него. — Разказахте всичко без заобикалки, гневно и искрено. Вие явно сте човек, който е свикнал да се бори безкомпромисно с живота. Не ме учудва, че не се радвате на мисълта как сте наранили някого, който е бил толкова беззащитен. — Това беше самата истина. От мига, в който Сам видя Девлин Хоу, тя беше убедена, че той не би изоставил бременната Джули. Беше предизвикателно честен, от типа мъже, които отрязват направо: „Или всичко, или нищо. Щом не става, да върви по дяволите!“ Това не го оправдаваше. Но Сам го разбираше. — Освен това — продължи тя — аз познавах Джули. Един неин лек укор, една тъжна усмивка — и се

чувствате най-презряното същество... Двамата сте били пияни и сте нямали задръжки, тя може би се е нуждаела от утеха, а вие...

— Да... Джули с нейните огромни тъжни очи като на изпъдено кученце... Това, разбира се, не ме оправдава... А тя дори ми се извини. — Той говореше с болка, почти шепнешком. — Вината била изцяло нейна. Почувствах се като провинил се ученик... Тя се изми, облече се, отново ми се извини и ми помогна да натоваря багажа си в колата. Написах ѝ адреса си, да ми се обади, ако има някакъв проблем... Не бяхме взели никакви предпазни мерки. Човек като е пиян... Пожелах ѝ да живее щастливо в къщата и да внимава да не прелъсти някой местен фермер. Тя каза да не съм се безпокоял, защото била приключила с мъжете. Повече нито я чух, нито я видях.

Сам вече разбираше защо Джули не бе пожелала да ѝ каже името на бащата на Роби. Тя бе решила да понесе сама цялата отговорност за постъпката си. „Не казвай на Девлин...“ Сам не го бе открила досега, защото не знаеше кой е той. Но Джули е знаела, че той ще се върне един ден и ще я намери в къщата с детето... А дали пък... Не, Джули предполагаше, че Сам ще се омъжи за Пол, напомни си тя. Джули не знаеше, че той категорично отказа да приеме Роби. Ако Сам се бе омъжила за него, тя щеше да обяви къщата за продан. Тогава щеше да узнае, че тя не е била на Джули... Но това не стана, защото тя не се омъжи за Пол. Господи, Джули, каква бъркотия си оставила, каза си Сам. Пое си дълбоко въздух и отново впери поглед в Девлин Хоу.

— Извинявайте — каза тя. — Замислих се и...

— Ясно ми е за какво си мислехте...

— Но това, че не сте могли да се контролирате, не ви извинява...

— Не — прекъсна я той рязко. — Сега какво ще правим?

— Няма да правим нищо. Джули не е искала вие да узнаете за детето.

— Но тя е знаела, че ще се върна. Какво е предполагала, че ще си помисля аз, като намеря момченцето в къщата?

— Навярно е мислела, че ние вече няма да сме тук.

— Нали казахте, че ви е оставила къщата! — Той губеше търпение.

— Да, но... О, и аз не знам! — Сам беше изтощена. — Ако знаех предварително кой сте вие, нямаше да ви кажа...

— Но вече ми го казахте! Сега какво ще правим?

— Откъде да знам?

— Добре тогава! Кажете, какво искате да направя? — каза той настъпателно.

— Аз ли? — слисано попита тя. — Искам да се разкарате и никога повече да не се появявате тук! Но вие, разбира се, няма да го направите!

— Не.

— В такъв случай трябва да потърся друг начин за уреждане на нещата. О, не — добави тя бързо, отгатнала по изражението му, че той е готов да ѝ предложи пари и подкрепа. — Не! Вие казахте, че в живота ви няма място за деца. Джули ме направи законна настойничка на Роби. Щом намерим къде да живеем, всичко ще бъде наред.

— Така ли? — заяде се той. — И за колко време ще бъде наред? На колко години сте? Двайсет и четири или двайсет и пет? — Тя кимна и той продължи безжалостно: — Роби току-що е тръгнал на училище...

— Не, Роби ще тръгне на училище догодина...

— Това са подробности — прекъсна я нетърпеливо мъжът. — Пред вас има тринайсет години, преди да настъпи моментът, когато Роби би могъл да стане самостоятелен. Дотогава ще се грижите за него — ще си стоите вкъщи, ще изоставите кариерата си и едва ще свързвате двата края.

— Това не е задължително — каза тя упорито. — Ако не съм искала тази отговорност, нямаше да я приема.

— След като Джули ви е помолила? С болката в онези огромни тъжни очи? О, намерих слабото ви място, нали! Вие имате ли семейство? Какво казват родителите ви по този въпрос?

Сам реши да излъже, но неблагоприятно погледна Девлин Хоу и се принуди да каже истината. Котешките му очи се взираха в душата ѝ и виждаха там истината.

— Почти същото, което казвате и вие — измънка тя. — Но мислите ли, че бих могла да спя спокойно, ако изоставя Роби?

— А родителите на Джули? Те не биха ли го взели?

— Я не се занасяйте! Баща ѝ почина, а майка ѝ изобщо не желае да види детето. Тя настояваше Джули да абортира... Както и да е, наскоро майка ѝ се омъжи повторно. Никога не се е интересувала от внука си. Дори не знам адреса ѝ.

— А как се издържате? Не може да се каже, че селцето процъфтява, освен ако през последните години не е настъпила някаква драматична промяна. Доколкото си спомням, наоколо има няколко разпръснати къщи и още толкова мърляви овце.

— И сега не е по-различно. Но аз все пак се справям. — Това беше абсолютна лъжа, но Сам не желаше да му каже истината. — Дадох моя апартамент в Лондон под наем на една американка за шест месеца. Като платя ипотеката, ще ми останат малко пари. Водя счетоводството на един фермер тук и преписвам на машина ръкописите на един писател. Щом Роби се съвземе достатъчно след смъртта на майка си, ще се върнем в Лондон. Там ще мога да работя, докато той е на училище. Все още сме тук, защото смятам, че ще му се отрази зле да попадне на съвсем ново място толкова скоро след...

— Ясно... А вие имате ли приятел? Смятате ли да се омъжите?

— Това, господин Хоу, изобщо не е ваша работа! — Тя нервно скочи и се зае да почиства кухнята.

— Още едно слабо място ли открих? — попита той внимателно. Сам блъсна чиниите и се обърна към него.

— Мога да приема — заяви тя ледено, — че имате право да се интересувате от благополучието на Роби, макар току-що да научихте, че той е ваш син. Но нямате никакво право да си пъхате носа в моя личен живот! Дали имам приятел и дали ще се омъжа е мой личен проблем. Не ваш!

— Мой е дотолкова, доколкото засяга Роби — каза той спокойно. — Представете си, че срещнете някой, който се съгласи да го приеме за свое дете. Ами аз може да не харесам този човек, да реша, че е неподходящ...

— Нека се разберем! — Тя едва се сдържаше да не избухне. — Случайното стечение на обстоятелствата, поради което вие сте биологичен баща на Роби, не ви налага отговорности нито към него, нито към мен! Не вие, а аз съм негова законна настойничка. Вашето име дори не е вписано в акта му за раждане. — Тя замълча уплашено, защото видя как лицето на мъжа побеля. — Извинете — прошепна. — Това беше удар под кръста... Но аз няма да позволя да се месите в живота ми! Нямам нищо против да виждате Роби от време на време, за да се уверите, че е добре. Но нищо повече! Трябва да разберете, че няма да се съглася с каквато и да било намеса в личния ми живот!

— А вие трябва да разберете, че аз не мога да си отида просто така. Каквото и да е моето прегрешение, вече знам за детето. — Той въздъхна мъчително. — Господи, така няма да стигнем доникъде... Въртим се като в омагьосан кръг... Изморен съм. Ще си потърся стая в Рай.

— Можете да вземете колата ми.

— Защо? Ще си поръчам такси по телефона.

— Тук няма телефон.

— Как така? Когато тръгнах, имаше телефон!

— Джули го махна. Искаше да бъде съвсем изолирана.

— Но това е дяволски безотговорно! Тя е живеела с детето! Не й ли е минавало през ум, че ако се случи нещо с него... — Той въздъхна отчаяно. — Може би не е могла да си позволи разходите за телефона.

— Разбира се, че можеше да си го позволи! Тя беше много добра грънчарка! Печелеше добре.

— А как е вземала поръчки от клиентите?

— Джули работеше за един магазин за сувенири в Рай. Щом вземеха от нея едната доставка, поръчваха следващата. В градината има специален навес и грънчарска пещ. — Сам разбираше, че това не обяснява нещата. Тя също се чувстваше изморена и не можеше да разсъждава трезво. — Аз не поставих телефон, защото... Ами защото не възнамерявам да остана дълго тук. Знаете ли, ще ви постеля да спите на канапетото! — възкликна тя нетърпеливо. Така можеха да продължат да разговарят до сутринта. Без повече обяснения, тя отиде да донесе завивки от втория етаж.

Сам не знаеше дали този мъж е женен, нито какво работи. Беше й ясно единствено, че той непрекъснато се заяжда с нея и я изнервя.

Тя донесе завивките и започна да оправя леглото. Усещаше как той я следи с поглед. Притесни се и движенията й станаха нервни. Най-после приключи и се изправи с вирната брадичка. Той се бе облегал на стената със скръстени ръце и поглед, вперен в нея. Изглеждаше замислен.

— Женен ли сте? — попита тя. — Това би могло да усложни...

— Не съм.

— Може би имате годеница?

— Не, госпожице Мартин, дори не съм сгоден... Имам, да кажем, само необвързващи отношения... Какъв късмет, нали? — добави

саркастично.

— Така е.

— И вие сте в същото положение.

— Да.

— И кой е той? — Мъжът я гледаше право в очите. — Някой, който не желае Роби?

Тя не отговори. Зае се да почиства от пуловера си невидимите перушинки от пренасянето на възглавниците.

— Ако желаете още нещо, можете да го намерите сам. Познавате къщата. Сега ще ви оставя да си починете. — Тя понечи да мине покрай него, но той я хвана здраво за ръката.

— В очите ви има мънички кафяви шарки — промълви. Тя се опита да извърне поглед, но той хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ. — Селина — произнесе нежно името ѝ.

— Сам — поправи го тя. — Всички ме наричат Сам.

— Сам — повтори той. — Какво мъжко име за такава нежна дама!

— Пуснете ме, моля! — прошепна тя. Напрежението бе сковало тялото ѝ. Не ѝ харесваше хищният блясък в очите на мъжа, нито допира на грубите му ръце, които сякаш изгаряха кожата ѝ. Тя внезапно почувства страх, не само от него, но и от объркването, което той предизвикваше в нея.

— И той ли ти каза така? — попита той хладно. — „Моля те, пусни ме!“ Какъв глупак, да остави такава невероятна жена да му се изплъзне!

Тя отново се вгледа уплашено в очите му и се изчерви. По тялото ѝ се разля ужасяваща топлина.

— Имаш кожа като мляко, сигурно са ти го казвали! Очите ти са като смарагди, а косите ти са с цвят на разтопена мед, или не, по-скоро на блестящ кестен... Виждаш ли, ти превръщаш един мъж със закоравяла душа в поет! А си мислиш, че светът ще свърши, защото онзи не е дошъл... — Той я отблъсна от себе си. И добави с презрение, в което се долавяше задоволство: — Лека нощ, Сам! Ще продължим нашия разговор утре.

С лек поклон, Девлин Хоу ѝ отвори вратата.

ВТОРА ГЛАВА

Стиснала здраво устни, Сам потърси убежище в спалнята си. Девлин Хоу нямаше право да се отнася презрително към нея! Затворени пътища, спрени влакове — тя можеше да изброи поне половин дузина причини, поради които Пол не бе дошъл... Но защо изобщо я беше грижа какво е казал онзи нахален мъж, ядоса се Сам на себе си.

В къщата нямаше парно отопление. Спалнята беше ледена. Сам се съблече набързо и се загърна в халата. Притича до банята, обзета от ужас да не би Девлин Хоу да се качи на втория етаж, преди тя да се е свряла на безопасно място в леглото си. Изми се надве-натри и изтича обратно в стаята си. Нахлузи нощницата и се сгуши под завивките с тракащи зъби.

Завита плътно до брадичката, тя гледаше танцуващите снежинки зад стъклото. „Девлин Хоу“, нашепваше един глас в нея. Бащата на Роби! Трудно ѝ бе да приеме този факт. Кой знае защо, не можеше да си представи този силен мъж със загоряло стройно тяло до Джули. Устните му са я целували, ръцете му са я докосвали... Сам с отвращение се превъртя в леглото и зарови глава във възглавницата. Как му бе позволила Джули всичко това? Много лесно, прошепна на Сам същият вътрешен глас. Колкото и ужасен да беше характерът на Девлин Хоу, той беше привлекателен мъж. Дяволски привлекателен, при това. Но Сам няма да му позволи да обърка живота ѝ! Никой не може да ѝ се меси в отглеждането на Роби! Девлин Хоу няма никакви права над него! Никакво съжаление, никакво състрадание няма да я накарат да промени мнението си! Ако утре той заяви, че през нощта е размислил и ѝ направи някое бомбастично предложение, тя ясно ще му каже какво мисли по въпроса! Джули е оставила детето на нея. Независимо дали това е правилно, или не, няма начин ужасният Девлин Хоу да промени нещата! Сам обича Роби като свое собствено дете и ще се бори със зъби и нокти, за да го задържи при себе си!

Но къде ще живеят тя и детето? Сам се перчеше пред Девлин Хоу, но финансите ѝ бяха силно разклатени. Госпожа Парсънс от банката все по-трудно ѝ отпускаше кредит. И това не беше чудно, тъй като вноските на Сам бяха значително по-малки от сумите, които тя теглеше. Когато отидем в Лондон, всичко ще се оправи, самоуспокояваше се Сам... А дотогава? В момента тя нямаше възможност да наеме никакво жилище. Трябваше да измисли как да се сдобие с пари без участието на Девлин Хоу. Не желаше да бъде обект на неговата благотворителност! Но защо, Джули не ѝ бе казала нищо за него, питаше се тя.

Сам дълго остана будна. Най-последно се унесе в сън, който не беше нито дълбок, нито отморяващ. Сякаш току-що бе затворила очи, когато я разбуди развълнуваното гласче на Роби:

— Сам! Виж, Сам!

Тя се опита да задържи завивката, която той дърпаше от тялото ѝ. Отвори очи. Стаята ѝ се видя твърде светла. Необходими ѝ бяха само няколко мига, за да разбере причината. Зад прозореца се разкриваше безкрайна белота! О, не, простена наум тя. Измъкна се с усилие от леглото. Краката ѝ докоснаха студения под и тя потрепери.

Впери невярващ поглед в снежния пейзаж. Беше очаквала снощната буря да поръси тук-там снежен пращец. Оказа се, че всичко е покрито с дълбок сняг! Сам притича през коридора в стаята на Роби и погледна през прозореца към пътя. Път ли? Нямаше нищо такова. Телеграфните стълбове бяха единствената връзка със света. Колата на Сам се беше превърнала в бяла могила. И за да бъде пълна картината, пред прозореца отново се понесоха снежинки. Страхотно! Нито Сам можеше да тръгне нанякъде с колата, нито някой друг да се добере до къщата с кола, преди да минат снегорините. А това отдалечено кътче със сигурност не беше грижа номер едно на общинските власти.

Девлин Хоу ѝ бе казал да напусне къщата днес. Какво ще стане, ако тя и Роби не си тръгнат? Ще останат пленници на снега тук заедно с арогантния Девлин Хоу. А тази перспектива не беше никак утешителна за Сам. Случилото се снощи премина отново пред очите ѝ и тя въздъхна отчаяно. В този сняг за Пол беше невъзможно да пристигне. Така щеше да е дори по-добре. Сам имаше ужасното предчувствие, че Пол и Девлин няма да се спогодят. Беше все едно да очаква ястребът и соколът да се срещнат и да не се сбият... А Пол би

могъл да я спаси временно. Тя ще го помоли... Ако наистина я обича, той ще я приюти с Роби за няколко дни. След това тя ще реши какво да прави по-нататък...

— Сам, ти не обичаш ли сняг? — Роби обви галъвно с ръчички коленете ѝ.

— Обичам го... Прекрасно е! — промълви тя мрачно, загледана в променящия се пейзаж.

— Ще ме пуснеш ли навън? Искам да направя снежен човек!

— Ще те пусна. Но не по пижамка! — Сам направи опит да му се усмихне. Какво ще стане с бедното дете, питаше се тя. То дори не подозираше какво го очаква.

Роби радостно изтича да се облече. Сам отново впери поглед навън. По дяволите! За днес бе планирала да избере елха, да купи пуйка и да приготви подаръците на Роби. Но за какво му е на човек елха, щом няма къде да я сложи, размишляваше тя тъжно.

— Някакъв проблем ли има? — попита тихо Девлин от прага.

Сам подскочи от изненада. Този мъж винаги ли успяваше да се промъкне там, където най-малко го очакват? Носеше дебел тъмносин пуловер и прилепнали джинси. Беше се обръснал. И изглеждаше още по-обезпокоително от снощи. На дневна светлина очите му бяха кехлибарени, косите — по-тъмни.

— Проблем ли? — Тя се изсмя горчиво. — Какъв проблем бих могла да имам? Ще скова една шейна, на която да си пренесем дрехите, и ще построя иглу. Роби и аз ще живеем в него, докато снегът се стопи. — Тя впери невидждащ поглед навън през прозореца. Не желаше да гледа Девлин Хоу. Не можеше да се примири с факта, че трябва да остане затворена в къщата с него, независимо дали това му се нрави, или не. Не искаше той да я притеснява.

— Сам, не обичаш ли сняг? — Той нарочно повтори въпроса на Роби. Значи бе подслушвал разговора им! В гласа му се долавяше закачливост и това също подразни Сам.

— Обичам го... — измърмори тя и му хвърли гневен поглед през рамо. — Страхотно е! Не бих могла да си пожелаю нищо по-прекрасно! Сигурно разбирате какво означава това... Защото аз не възнамерявам да строя иглу, нито да живея в бараката на двора!

— Да, много добре разбирам какво означава това. — Той се облегна небрежно върху рамката на вратата. — Значи изключваме

иглуто. Остават две възможности — да се настаните в хотел в Рай, като за целта ще е необходимо да не се загубите или да замръзнете по пътя, или тримата да си живеем уютно тук, докато времето се затопли.

— Вас това не ви тревожи, както изглежда.

— Защо да ме тревожи? Аз съм живял в Канада. Там падат големи снегове. Свикнал съм. — Той много добре знаеше, че Сам няма това предвид. — Направих чай.

— Благодаря... Ей сега ще сляза в кухнята. Роби — обърна се тя към детето, — разменил си си ботушките!

Огромният мъж услужливо се наведе и оправи ботушките на момченцето. Откога пък е станал толкова внимателен, запита се ядно Сам.

— Трябва да си облечеш дебел пуловер, яке, шапка и ръкавици — изброи Девлин. Роби засия, щастлив, че е спечелил благоразположението на мъжа.

Детето и мъжът не си приличат, помисли си Сам разсеяно, докато наблюдаваше главите им, сведени една до друга. Не, никак не си приличат! Сам усети, че Девлин я гледа, и вдигна въпросително вежди.

— Какво има?

— Нищо... Питам се само дали да ти напомня, че тази нощница е прозрачна. Не бих искал да ме обвиниш, че...

Това беше достатъчно за Сам. Тя бързо побягна към спалнята си и затръшна вратата след себе си. След миг я отвори и се провикна от площадката:

— Роби! Няма да излизаш, преди да закусиш!

Кой дявол довлече този Девлин Хоу! Тя грабна бельото си и се пъкна в ледената баня. Изми се. Върна се в стаята и обу дебели чорапи, джинси и вълнен пуловер. Неохотно тръгна надолу по стълбите.

На печката къкреше овесена каша. Роби вече се бе разположил на масата и гребеше от купичката си. Приборите бяха сервирани, чайникът вреше. Девлин се подпираше на умивалника. Изглежда всичко това го забавляваше.

Сам му хвърли гневен поглед, седна на масата и си наля чай. Измърмори „Благодаря“, когато той ѝ поднесе чиния с каша.

Двамата мълчаха. Роби най-после се облече и с радостни викове изскочи навън. Девлин затвори вратата след него и седна срещу Сам.

— Престани да се цупиш! — каза той и си наля чай. — Сега трябва да се занимаваме с по-важни неща от чувствата, които изпитваме един към друг. Например с какви запаси от храна и гориво за отопление разполагаме...

Сам вдигна поглед към него, за да го обори. Но моментално отмести очи, съзряла в неговите отвратителна насмешка. Какво е променило отношението му, запита се тя. Снощи беше саркастичен, ядосан. Тази сутрин се забавляваше да ѝ се подиграва сякаш на игра.

— Изобщо ли не ви е грижа? — избухна тя.

— За какво?

— За Роби! За Джули! И за всичко...

Той застрашително присви очи.

— Остави това! Казах да не се занимаваш с това, Сам! — повтори той спокойно, когато тя отвори уста да го прекъсне. Изчака да я затвори и кимна одобрително. — И така — напомни ѝ, — с какво трябва да се заемем най-напред?

Бледа, с тъмни кръгове под очите след безсънната нощ, Сам си наложи да се овладее. Проговори едва тогава, когато беше сигурна, че гласът ѝ не трепери издйнически:

— Трябва да направим списък на задачите. Ще отида да донеса бележник и молив. — Тя побърза да излезе от кухнята. Цялата трепереше. Струваше ѝ се, че ще се разпадне. Отвратителен, нахален и омразен мъж! От хората, които смятат, че винаги са прави. Беше запалил печката сутринта, но Сам не изпитваше благодарност към него за този жест. Би предпочела да умре от студ, отколкото да търпи присъствието му в къщата!

Внезапно я обзе силно чувство на вина. Девлин беше приготвил чай, беше нахранил Роби. Имаше много по-големи права от нея да бъде в къщата. Та нали беше негов дом! Но Сам нямаше усещането, че този дом е негов. Чувстваше къщата своя... Тя сложи на масата бележника и молива и седна срещу мъжа.

— Извинявайте. — Направи опит да се усмихне дружелюбно. — Вие сте прав. Трябва да решим какво ще правим.

— Няма нищо по-вбесяващо от това противникът ти да е прав, нали така? — попита той със сериозно изражение.

— Няма. — Тя едва се пребори с желанието си да запрати бележника в лицето му. Вместо това, делово го разтвори и се приготви

да записва. — Необходими са дърва за камината и за готварската печка. Искам да ви благодаря, че запалихте печката тази сутрин.

— Скромна благодарност за твоето... хм, гостоприемство — измърмори Девлин.

Сам се засрами. Отново бе забравила кой е собственикът на дома. Тя побутна бележника към Девлин.

— Извинете. Аз все забравям, че къщата е ваша. По-добре е вие да направите списъка.

— Стига си се извинявала! — Той ѝ върна бележника. — Какво е положението с храната?

— С храната сме добре. За късмет, вчера заредих фризера. Роби няма да има нищо против да хапне на Коледа пиле, вместо пуйка. При последната буря купих свещи, в случай че токът спре — поясни тя, защото той я гледаше учудено.

— Бях забравил колко неуредици има в добрата стара Англия!

Защо трябваше да си идвате, да бяхте си стояли в Канада, изкушаваше се да му каже Сам, но прехапа устни. Не биваше да влошава отново положението. Той опитваше да се държи добронамерено, тя трябваше да му отговори поне със същото старание. Ставаше въпрос само за няколко дни.

— Доколкото разбрах от думите ви, канадците са винаги подготвени за обилни снеговалежи и не им се налага да правят нищо извънредно, преди да дойдат електротехниците и снегорините на общината. А тук, ако от тежестта на снега се скъса жица, чакаме с дни, докато я поправят. — Тя сведе глава под подигравателния му поглед. — Предполагам, че вместо елха, бих могла да украся няколко клонки за Коледа...

— Значи проблемът са дървата!

— Да. Днес трябваше да ми докарат. — Тя погледна през прозореца. За пръв път виждаше такъв силен снеговалеж. — Поръчката се прави чрез горското стопанство.

— Господи, още ли има такава служба? Мислех, че са я закрили.

— Има я — отвърна тя троснато. — Без тях не можем нищо да направим.

— „Ние“ да направим. — Девлин явно се забавляваше да я дразни. — Само преди миг ти казваше за всичко само „аз“.

— Добре де! Аз ще проверя какво става с поръчката. След това ще отида до семейство Гънър.

— Гънър ли? Кой са те? — недоумяваше той.

— Дейвид и Барбара Гънър. Живеят в Грентъм.

— Старият Тед Ейкърс да не е умрял?

— Той живее при дъщеря си в Бристол. — Сам изгуби търпение. — Дейвид се нанесе там преди година.

— Тези Гънър... Също ли са възрастни?

— Млади са. Имат момченце, Питър, малко по-голям от Роби. Трябва да проверим дали... — Сам чу кучешки лай и на лицето й грейна усмивка. — Говорим за вълка, а той в кошарата! Това е Бранди, кучето на Дейвид.

Тя скочи да го посрещне. Сам беше не просто хубавичка, а изключително красива. При това дори не забеляза как подозрително я наблюдаваше Девлин, докато посрещаше госта.

— Приличаш на снежен човек! — пошегува се тя и леко тръсна с ръка снега от тъмните коси на Дейвид. — Заповядай! — покани го тя сърдечно. Проследи погледа му и се почувства неловко. Изпита истинска благодарност към Девлин, когато той пое нещата в ръцете си.

— Аз съм Девлин Хоу — каза той и стана. — Приятел съм на Сам. Отбих се вчера, за да видя дали тя няма нужда от нещо. Снегът ме затрупа.

— Господ има пръст в тази работа. — Дейвид се усмихна на Сам. За щастие, той не схващаше нюансите в разговора и прие Девлин за такъв, за какъвто той се представи. — Барбара ме изпрати, за да поканя Сам да прекара Коледа с нас. Но както виждам, тя вече си има компания. Вие няма да можете да си тръгнете отук в близките няколко дни. Сам няма да пожелае да останете самичък в къщата. Всъщност — добави той след кратко размишление, — вие също сте добре дошъл у нас!

— Благодаря за поканата. Но ние ще си прекараме добре Коледа у дома — заяви Девлин.

Изад гърба на Дейвид, Сам казваше на Девлин с поглед изобщо да не се надява, че ще си прекарат добре. Що се отнася до оставането му самичък в коледната нощ, тя нямаше нищо против — още сега би го изгонила, ако можеше. Той й се ухили в отговор.

— А как сте с храната? — Дейвид дори не подозираше за сцената, която се разиграва зад гърба му. — Барбара ви изпраца пресен хляб, яйца и мляко!

— Благодаря! Много сте мили! — Сам правеше усилия Дейвид да не забележи какво е истинското положение. — С храната сме добре, вчера напазарувах. Но дървата няма да ни стигнат.

— И ние сме така... Сега отивам да насека. Ако сме двама, още по-добре! — Той погледна многозначително Девлин. — Мисля, че ще се справим!

— Отивам да си обуя ботушите — обяви Девлин. Очите му бяха изпълнени с омразното на Сам задоволство. Дейвид се усмихваше приятелски. В селцето всички си помагаха. Девлин навярно знаеше това. Ако не бе предложил на Дейвид да му помогне, вероятно щеше да загуби благоразположението му. Сам се запита дали това всъщност нямаше да бъде по-добре.

— Хората от горското стопанство си заминаха, за да прекарат Коледа заедно с близките си — продължи Дейвид. — Така че няма от какво да се боим. Други проблеми има ли?

— Не. Благодаря ти, че дойде дотук, Дейвид! Ние тъкмо се канехме да тръгнем към вас, за да видим как сте.

— Той изглежда добър човек — каза Дейвид, като пое чашата чай, която Сам му поднесе. — Отдавна ли го познаваш?

— Не чак толкова отдавна — отвърна тя предпазливо.

— Искаш да кажеш, да не ти се меся? — Той се засмя, погрешно изтълкувал нежеланието ѝ да разговаря за Девлин.

— Барбара дали има нужда от нещо? — смени темата Сам. Беше без значение какво ще си помисли Дейвид за нея и Девлин. Макар че... Но тя не желаше да дава никакви обяснения. Можеше да си представи как би се посрещнала такава новина в селцето.

— Не, Барбара си има всичко! Но ми каза да те питам дали ще пуснеш Роби у нас за няколко часа. Аз ще го доведа обратно, преди да се стъмни.

— Роби много ще се зарадва! — Сам беше наистина благодарна. — Нали ще вземеш нашите коледни подаръци за Питър? Сложете му ги под елхата!

Тя подаде на Дейвид плик, пълен с малки пакетчета. Нямаше възможност да купи скъпи подаръци. Но Дейвид и Барбара проявяваха

такава загриженост към нея след смъртта на Джули, че тя искаше да им се отблагодари поне по този начин.

— Неразумно момиче, как си могла да хвърлиш толкова много пари за нашето малко чудовище! Благодаря ти! — Дейвид беше искрено развълнуван. Наведе се и я целуна в мига, в който Девлин влезе в стаята. — Ще се видим в четири! — обеща той. — Твоят приятел е готов, така че можем да тръгваме!

Дейвид се усмихна отново и излезе. Сам го чу как вика Роби да се качи на шейната.

— Сам, имаш ли още мъже, скрити по джобовете? — подхвърли подигравателно Девлин.

— Не — заяви тя през зъби. — Но това не те засяга!

— А може би засяга жена му?

— Точно така! — С широко разтворени, невинни и гневни очи, тя си отдъхна, когато го видя да се отправя към вратата. Да я мисли, за каквата ще! Това нямаше значение, стига той да не възнамеряваше да я ухахва.

— Няма ли да ти бъде неприятно да останеш сама? — В гласа му се долавяше загриженост.

— Не. Имам да правя толкова много неща из къщата... Искам да кажа, всичко е наред! — Тя отново бе забравила, че не може да се разполага както си ще в къщата.

— Не е наред само това, че ти непрекъснато се извиняваш за нещо — каза той строго. — Какво си мислиш, дявол да те вземе? Че ще те изхвърля в снега?

— Да! О, не, разбира се... — Получи се наистина неловко. Тя видя как той сви рамене. Не вярваше на думите ѝ. — Да се пазиш, чуваш ли?

— Едва ли те е грижа дали ще пропадна в някоя пряспа? — попита той хитро.

— Напротив — отвърна тя съвсем тихичко, след като той излезе. Остана загледана след отдалечаващите се мъже, докато се изгубиха от погледа ѝ. Въздъхна и се зае да почисти масата. Дали двамата с Девлин ще могат да съжителстват през следващите дни без сблъсъци? Така че Роби да не забележи странната атмосфера? Тя би могла да опита да се държи малко по-дружелюбно към Девлин. Ще положи усилия... Хей, Сам, откога стана толкова хрисима, присмя се тя на себе си. Виж, ако

човекът е като Дейвид, нямаш никакъв проблем. Но с мъж като Девлин... По дяволите, нищо не може да се направи, реши Сам отчаяно и се зае ожесточено с мръсните съдове.

През следващите няколко часа тя почисти основно къщата. Сложи старото походно легло в детската спалня. Запали камината и приготви подаръците на Роби. Извади от хладилника коледния сладкиш, който бе направила предварително. Надписът върху глазурата не беше много красив, но детето едва ли щеше да забележи.

Докато работеше, младата жена постепенно се успокои. Въпреки че нямаше елха и пуйка, а тя и Роби щяха да се окажат без подслон при първите признаци на затопляне, Сам реши, че ще се погрижи да прекарат една незабравима Коледа! За целта трябваше да се справи някак с Девлин Хоу. Това ѝ се струваше почти невъзможно. Но тя си обеща, че ще опита да го направи. С всички сили.

Когато Девлин се върна, Сам беше на тавана. Търсеше коледни играчки.

— Тук съм! — извика тя, дочула стъпките му пред вратата. След малко чу как той се качва по стълбата. Подаде глава през отвора на тавана, без да подозира, че нослето ѝ е омазано с чернилка, а косата ѝ е разчорлена. Усмихна се неохотно под изпитателния му поглед.

— Това да не е някой стар християнски обичай? — попита той саркастично, застанал под нея.

— Ами да! — Тя се опитваше гласът ѝ да звучи приятелски. — Нарича се „да открием коледните играчки“.

— Успя ли да ги намериш?

— Не.

— Идвам веднага! По-успешно е да търсят два чифта ръце!

— Няма нужда от повече ръце! — отказа Сам помощта му. Не ѝ се нравеше идеята двамата да останат в тясното таванче.

— Има, и още как! Като гледам прекрасните ти бедра... — Девлин подскочи, хвана се за перваза, набра се на мускули и бързо се прехвърли при нея. — Доста уютничко — отбеляза той.

Тя рязко се отдръпна от него. Чувстваше близостта му по-осезателно, отколкото би желала. Той ухаеше на снежен простор,

борови иглички и още нещо, може би одеколона му. Докосна я с хладните си пръсти по лицето и тя подскочи.

— Какво има? — Сам усети дъха му върху бузата си.

— Нищо.

— Тогава защо подскачаш?

— Не подскачам. Просто не ми е приятно, че така нахално се налагаш за всичко. Можех и сама да намеря играчките!

— Така значи. А дали честолюбивата Селина не е нервна, защото се намира сама с мъж в малкото и тъмно таванче?

— Какво искаш, да кажеш?

— Че моето докосване те смущава.

— О, не ставай смешен! Аз изобщо не те харесвам!

— Бедната невинна душица! — подразни я той. — Това няма нищо общо с харесването!

— При мен има! — процеди тя през зъби. — Аз не съм заблудена наивница като Джули! А дори да бях такава, нямаше да искам ти да ме поучаваш!

— О, не съм забравил за Дейвид!

— Нека да оставим Дейвид на мира, какво ще кажеш?

— Разбира се... Имаш ли фенерче?

— Имам! — озъби му се тя. — Иначе как ще се справя в тъмнината!

— Значи не можеш на тъмно? Как така, нали си нещо повече от нас, простосмъртните? — Девлин взе фенерчето и освети наоколо. — В какво са играчките?

— Не знам... — Как ѝ се искаше да го избута обратно през отвора на тавана! — Роби ми каза, че Джули ги е сложила някъде тук миналата Коледа... И не смятам, че съм нещо повече от когото и да било!

— Така ли? — попита той без особен интерес. — Тогава престани да се опитваш да печелиш точки! И без това, положението е достатъчно тежко.

— Аз не...

— Млъкни, Сам! — каза той предупредително.

Тя гневно мълчеше и се отдръпваше, така че да избегне каквото и да било съприкосновение с него. Наблюдаваше как той оглежда с фенерчето нещата по пода.

— Престани да се цупиш! — смъмри я той. — Какво има в онзи кашон? — посочи мъжът в дъното.

Сам се изкуши да му отговори, че държи в кашона скелетите на нахалниците, които са имали нещастieto да похлопат на вратата ѝ. Но навреме се овладя.

— Не знам — отвърна тя. — Ти дръж фенерчето, аз ще отида да проверя. По-дребна съм от теб и мога да се пъхна там.

— По-малко вероятно е да пропаднеш от тавана. Върви, но внимавай!

Тя стигна до кашона и успя да го придърпа в средата на тавана. Седна на пода и като пренебрегна напълно обезпокоителното присъствие на Девлин, започна да изследва съдържанието на кашона. Откри чанта, пълна с книги, стар шал и счупена кана. Елховите играчки бяха в малка кутия на дъното.

— Чудесно! Аз слизам! — Девлин ѝ подаде фенерчето и с лекота скочи на площадката. Протегна ръце и пое играчките. — Хайде, скачай! — подкани я той.

— Ще слеза, но искам ти да се отместиш! — започна да се пазари тя. Пусна крака през отвора и зачака той да се отдалечи.

— Хвани се за перваза и се спусни надолу!

— Не мога! — Тя се боеше да скочи, а още повече да не би той да я хване. — Сложи стол и аз ще...

— Ще си счупиш врата! Хайде, Сам, спусни се така, както ти казвам!

Тя се извъртя бързо и скочи назад. Девлин я хвана за краката, тя се отпусна с цялата си тежест и двамата тупнаха един върху друг на малката площадка.

— Много добре, Сам! — каза той саркастично. — Аз ти казах да се спуснеш, а не да скочиш! Удари ли се?

— Не. — Тя се чувстваше глупаво. Успя да се изправи до седнало положение и отметна косите от лицето си. Девлин продължаваше да лежи по гръб между бедрата ѝ. — А ти?

— Не съм пострадал. — С усмивка, която никак не ѝ харесваше, той се надигна и приближи лицето си към нейното.

— Недей! — подскочи тя.

— Какво да не правя? — попита той нежно.

— Онова, което си решил да правиш! — предупреди го тя строго. Гледаше го право в очите.

— Да не мърдам оттук ли? — подразни я той. — Сигурно искаш да останем така на площадката до довечера?

— Престани с тези гадни игрички! Знаеш какво имам предвид!

— Значи искаш да кажеш да не правя това... — Преди тя да успее да го спре, той я целуна силно по устата, след това се засмя. Кехлибарените му очи искряха от непристойно задоволство изпод гъстите мигли. — Нямах намерение да го правя — заяви той. Скочи на крака и ѝ подаде ръка.

Сам не пое ръката му и доста тромаво успя да се изправи сама. Беше потресена. Хвърли на Девлин унищожителен поглед и тръгна по стълбите. Опита да се успокои с мисълта, че това беше само една целувка, в края на краищата. Дори не беше истинска целувка. Девлин само бе докоснал с устни нейните — и тя се бе почувствала опиянена... Както бързаше да избяга от него надолу по стълбите, тя внезапно спря пред дневната.

— О, Девлин! — възкликна Сам и моментално забрави притесненията си. Там имаше прекрасна малка елхичка. — Великолепна е! Къде я намери?

— Ами тя просто си лежеше на пътя и... — усмихна се той. — Щом се затопли и разчистят пътищата — ще дойдат и ще ни осъдят за кражба... Има ли в какво да я сложим?

— В бараката има кофа — каза тя разсеяно, взирайки се в лицето му. — Благодаря ти — прошепна смутено.

— Удоволствието е за мен! Сега вече ключихме примирие, нали? — усмихна се отново той.

— Да. — Сам отмести поглед, защото не искаше да покаже как ѝ въздейства усмивката му. — Съжалявам, че се държах грубо...

— Но ти не можеш да ми простиш онова, което съм сторил на твоята приятелка — продължи той, облече якето си и се отправи към бараката.

Не, не беше точно това, разсъждаваше тя мрачно. Дори да се бяха срещнали при други обстоятелства, реакцията ѝ спрямо Девлин навярно щеше да е същата. Той беше прекалено привлекателен мъж, твърде настоятелен... Сам бързо отхвърли тези мисли. Разположи се на пода и започна да разглежда елховите играчки. Те не бяха много.

Имаше няколко позлатени евтини дрънкулки и гирлянди, които изглежда Роби бе правил в детската градина. Нямаше дори цветни лампички...

— Какво става? — Девлин се бе върнал с грижливо поставеното в кофа с пясък дръвче. Нагласи го пред прозореца. Сам му посочи играчките и направи многозначителна гримаса.

— Е, не е много — отбеляза той. — Но аз взех някои неща от магазина в селото.

И той донесе от кухнята плик, от който, като от цилиндър на магьосник, излязоха играчки, лампички, шоколадови войници.

— Само това беше останало — каза той, сякаш се извиняваше. — С Дейвид търсихме, но не успяхме да намерим нито зеленика, нито имел... Но може би ще минем и без венец.

— Да...

— Да — повтори той след нея. — Ще минем и без него...

Сам имаше неясното усещане, че той влага в думите си различен смисъл. Страните ѝ се обляха в червенина.

— За красавица като теб, не си много уверена в себе си. Или се лъжа? — Той седна на канапето до нея.

— Не съм.

— А защо, Сам? — попита той нежно. — Не можеш да отречеш красотата си, защото не си глупачка. Сигурно знаеш колко си хубава!

Тя сви рамене.

— Понякога ми се иска да не бях толкова хубава — промълви.

— Защо?

— Противно ми е да ме оглеждат! — отвърна тя объркано.

— А ти си жена, която заслужава да бъде оглеждана! — подчерта той. — Я разкажи всичко на чичо си Девлин!

Сам го погледна измъчено за миг и извърна лице. Пръстите ѝ си играеха нервно с коледните украшения.

— Хората си имат свои представи за нещата. Мислят си, че щом съм хубава, нямам никакви проблеми. На тази всичко ѝ е наред, казват си те... Или е глупачка, или е прикрита, или изобщо не подбира...

— А ти не си нито едно от тези неща.

— Не съм — съгласи се тя вяло. Никога не се чувстваше удобно, когато ѝ се налагаше да говори за себе си. А този мъж я караше да се чувства още по-неловко.

— Какво работеше, преди Джули да се разболее?

— Аз ли? — В първия миг тя не разбра въпроса му. — Работех по проблемите на една хотелска верига.

— Специалист по проблеми!? — Веждите му учудено се повдигнаха.

— Няма нищо странно — усмихна се тя. — Когато един хотел не дава печалба, аз отивам да работя в него. Опитвам се да открия каква е причината и да го направя пак печеливш, ако е възможно. Обикновено въпросът се свежда до това да се намерят подходящите хора за съответните длъжности.

— Сигурно не е чак толкова просто... Обичаш ли работата си?

— Много! Сър Чарлз Лор, собственикът на хотелската верига, обеща, че ще ме вземе отново на работа, щом се справя с моите... домашни проблеми.

— Не си му обяснила причината, така ли?

— Не. Казах, че имам неприятности от личен характер.

— А Пол? Къде е неговото място във всичко това? — попита той лукаво. — Не ме гледай така, Сам. Повече от ясно е, че той или някой друг, те е зарязал.

— Той не ме заряза — промълви тя. — Просто не се съгласи.

— Казал ти е да избираш?

— Да — въздъхна тя. — Току-що се бяхме сгодили, когато Джули се разболя и влезе в болница. Аз дойдох тук да се грижа за Роби. На Пол това не му беше приятно.

— Предполагам... Той в Лондон ли работи?

— Да. Отначало идваше тук почти всяка неделя, аз също ходех да го виждам в Лондон, но невинаги е възможно...

— Джули не можеше ли да помоли за помощ някой друг?

— Тя нямаше много приятели — поклати глава Сам. — Аз познавах Роби най-добре...

— Не са много хората, които биха зарязали работата си, за да дойдат тук.

— Тя ми беше приятелка! — Сам се почувства засегната. — Сигурна съм, че Джули би направила същото за мен! Не е кой знае какво да помолиш приятелката си за такова нещо, в края на краищата! Особено ако си на смъртно легло. — Сълзите я задавиха, както винаги, когато си спомнеше за Джули. Сам преглътна с усилие. — Надявах се,

че тя ще се оправи. Никога не съм допускала, че ще умре. Когато стана ясно, че лечението не ѝ помага, тя ме помоли да се погрижа за Роби. Нима бих могла да ѝ откажа? Аз бях единствената опора в живота му в този момент. Ако и аз изчезнех като майка му... Отлагах да кажа на Пол, докато стана невъзможно. Той първо се изуми, след това отказа да повярва, накрая побесня. Не желаше да започнем брачния си живот с чуждо дете. Не мога да му се сърдя за това...

— Предложил ти е да го дадеш в приют?

— Да.

— Но ти си отказала категорично?

— Не, разбира се. — Тя се извърна към Девлин, лицето ѝ бе преbledняло. — И аз съм човек, егоистична съм като всички останали... За мой срам дори направих официално запитване... Но още същата вечер се отказах от тези планове. Бях обещала на Джули и ако се съобразявах само със собствените си нужди, съвестта ми никога нямаше да бъде спокойна. Роби не е проблем за мен — добави тя бързо, сякаш Девлин възнамеряваше да я убеждава в обратното. — Аз го обичам много!

— Но понякога — започна внимателно мъжът, — когато сложиш Роби да спи и си сама вечер, не се ли питаш как ще прекараш в самота и без любов следващите десет години?

— Да, питам се понякога — прошепна тя. И веднага зае отбранителна позиция. — Когато отидем в Лондон, всичко ще се оправи!

— Наистина ли вярваш в това, Сам?

— Да! — Тя разбираше, че всеки друг отговор би означавал самоопровергаване, което би я потиснало жестоко. — Нямаше да е толкова зле, ако живеехме в селото. Тук наистина се чувствам самотна понякога — призна. — Е, това е една промяна — не ходя всеки ден на работа, не се срещам с хора постоянно, няма предизвикателства, които да решавам... Но всичко ще се оправи! — Тя намери сили да се усмихне. — Да почакаме Роби, за да украсим заедно елхата!

— Разбира се... Пол защо щеше да идва вчера? За да опитате отново да се съберете?

— О, престани, за Бога! — избухна Сам. — Не зная защо иска да ме види! Той ми писа, аз му се обадох по телефона от пощата... Щял да дойде, за да поговорим... Това удовлетворява ли те?

— Не. Джули знаеше ли, че сте скъсали с Пол?

— Не. Как можех да ѝ кажа?

— Значи затова е мислела, че когато дойда, къщата ще бъде празна.

— Да. Навярно е предполагала, че досега ще съм се изнесла. Но аз не разбирам какво е мислела, че ще направя с къщата. Защо ми каза, че ми я оставя, без да спомене, че ти си собственикът? — Тя ужасено се втрени в Девлин. — Но аз не съм плащала никакъв наем!

— Така ли?

— Девлин! Това не е никак смешно! Мислех, че къщата е моя и не съм плащала никакъв наем! Сега нямам пари, но щом се върна в Лондон и започна работа, ще ти се издължа веднага!

— Ще ми се издължиш — съгласи се той.

— Дявол да ви вземе и теб, и Джули! — Тя усещаше буца в гърлото си. — Защо не ми е казала истината?

— Откъде да знам? Сигурно си е мислела, че ти вече си усложнила достатъчно живота си. Но навярно има нещо общо с желанието ѝ да не ми казваш за Роби. Явно е предполагала, че ще се срещнем някой ден.

— Но аз ти казах, защото не знаех кой си...

— А може би е имала предвид такъв заобиколен път, за да е сигурна, че ще ми кажеш. — Той въздъхна. — Може ли човек да разбере женската логика? Ще направя чай.

Защо Девлин проявяваше такъв интерес към нейните отношения с Пол и работата ѝ, запита се мрачно Сам. Той сякаш се опитваше да намери причини тя да изостави Роби. Какво целеше? Тя отново премисли целия разговор, но не достигна до никакво заключение. Все пак реши, че трябва да се обади по телефона на Пол при първа възможност. Ще му каже за Девлин! Но защо, запита се тя. Това не би променило нещата, нали?

Сам потъна в мисли за миналото. Двамата с Пол можеха вече да са женени, ако Джули не бе починала. Щяха да живеят в хубава къща някъде в предградията. Сега тя щеше да кичи елхата в собствения си дом и да прави планове за коледната вечеря... Но кой знае защо, това не ѝ се стори особено въодушевяващо. Странно, вместо Пол, в мислите ѝ изплуваше Девлин. С него Коледа можеше да бъде вълнуваща... Шокирана от хода на разсъжденията си, Сам бързо затвори капака на

кутията с елховите играчки, символична забрана на тези непристойни мисли, както ги определи тя.

Роби се върна щастлив от гостуването у Питър. Украсиха елхата. Сам положи големи усилия да бъде весела. След вечерята тримата седнаха в дневната пред запалената камина. Пердетата бяха уютно спуснати, лампичките на елхата примигваха весело. Разположен в креслото, Девлин четеше книга, която Сам му бе дала. Роби рисуваше по корем на пода. Сам се преструваше, че плете вълнен шал. Като истинско семейство, помисли си тя с горчива усмивка.

— Сам! — повика я Роби, подпрял брадичка на ръцете си. — Моята майка сега дали е ангел?

— Ангел ли? — В първия миг тя не разбра въпроса му. Споменът за приятелката ѝ я накара да се усмихне успокояващо на детето. — Да, сигурно е ангел. Защо питаш?

— А тя твърда ли е?

— Как да е твърда?

— Бабата на Питър сега също е ангел. — Тъмните очи на детето бяха приковани върху Сам. — Той ми каза, че тя била твърда. Всички мъртви хора били твърди. Моята майка дали е твърда?

О, Господи! Сам насочи поглед към Девлин, но той явно нямаше намерение да ѝ помогне.

— Питър по какъв повод каза, че баба му е твърда? — Сам се опитваше да спечели време. Нямаше идея как да отговори на детето.

— Той отишъл да я види! И тя била твърда!

— Къде отишъл да я види? — Сам беше наистина озадачена. Не допускаше родителите на детето да са му позволили да види мъртвото вкочанено тяло на старицата.

— Ами на гробището! — Роби нямаше търпение да ѝ обяснява повече. — Там баба му е ангел и е твърда! — Той погледна учудено Девлин, защото от неговото гърло излезе странен звук, който премина в неочаквано покашляне.

Разбрала най-после за какво става въпрос, Сам прехапа устни, за да не се разсмее.

— Ако моята майка е ангел като бабата на Питър — продължи детето, — чудя се как ще лети, щом е твърда?

— Да лети ли? — Сам си представи своята доста пълничка приятелка обезсмъртена като каменен ангел, който истерично маха с криле, за да се отлепи от земята. Джули, само ако можеше да чуеш това, каза си тя... Усмихна се с обич на момченцето и се опита да му обясни: — Ангелът, който е видял Питър, не е неговата баба, а нещо като картина от камък, която показва как би изглеждала тя като ангел. — Тя се чудеше с какви думи да обясни всичко това, за да може Роби да я разбере. — Истинската баба на Питър е ангел на небето. Тези ангели са невидими за хората.

— О! — Върху личицето на Роби се появи замислена бръчица. — Сам, моята майка не искаше ли каменна картина на гроба ѝ?

— Не. — Сам разбираше, че трябва да измисли нещо убедително. — Тя искаше да я запомниш такава, каквато беше на... На снимките от албума!

— А тя не искаше ли цветя, Сам? — В гласа на момченцето се долавяше мъка. — Питър носи на баба си цветя.

— Роби, миличък! — Сам изхлипа отчаяно и прегърна детето. — Разбира се, тя много обичаше цветята! Щом снегът се стопи, ще купим един голям букет и ще ги занесем на гроба ѝ!

— Ще ѝ стане хубаво, нали, Сам?

— Да, миличък!

Сгушен в прегръдките ѝ, той прошепна:

— Питър каза, че Господ искал баба му, затова тя умряла... Господ сигурно е искал много и моята майка...

Сам скри лице в косите на детето и стисна очи, за да спре сълзите си.

— Да — прошепна тя бързо. — Той навярно много я е искал...

— Той няма да поиска и теб, нали, Сам? — тихичко попита детето.

Тя само поклати глава и го притисна още по-силно към себе си.

— Обещавах ли, че няма да отидеш при него?

— Обещавам...

— Добре тогава. — Той се измъкна от прегръдката ѝ и я дари с една от онези усмивки, които късаха сърцето ѝ. Беше вече спокоен. — Мога ли да си лягам?

— Ей сега ще дойда да те сложа да спиш — успя да каже тя. — Не забравяй да си измиеш зъбките!

— Мога да си легна сам. Лека ноц, Сам. Лека ноц, Девлин.

ТРЕТА ГЛАВА

Роби си легна, доволен от обещанието на Сам. За съжаление, тя не можеше да гарантира, че ще го спази...

— Не съм и помислила, че той ще поиска да отиде на гробищата — прошепна тя задавено. — Предполагах, че ще се почувства ужасно, ако го заведе на гроба на майка му. Каква неправда! — избухна тя. — Джули беше само на двайсет и пет години, прекрасен човек... Беше добра, сърдечна и щедра. Беше готова да направи всичко за първия срещнат... Защо винаги си отиват най-добрите?

— Не зная, Сам. — Девлин внимателно я изправи. Задържа я в прегръдката си. — Можем единствено да правим всичко, което е по силите ни, за да се справяме с проблемите, които ни поднася животът, нищо повече... Ако го беше завела на гроба ѝ, Роби щеше да се разстрои и ти никога нямаше да си го простиш. Не се самообвинявай за неща, които не си могла да предвидиш. Просто не умирай, нали чу какво иска той! — Девлин опита да се пошегува, но и неговият глас беше напрегнат.

— Не биваше да му обещавам... — Сам търсеше кърпичка в джоба си.

— Какво друго можеше да направиш? Никой от нас не знае какво му е отредила съдбата. Аз изобщо не ти помогнах... Мислех, че ще се справиш сама с въпросите му. — Гласът му беше безизразен.

Тя се взря в лицето му и внезапно проумя, че досега изобщо не се бе съобразявала с неговите чувства.

— Извинявай — промълви. — На теб също не ти е леко.

— Не. Всичко това ми се струва нереално. Той не ми изглежда като мой син... За Бога, разбирам колко глупаво звучи. Не, не това имам предвид. Гледам го и си казвам, че е мой, но нямам усещането, че това е наистина така. Той е просто едно чудесно момченце и това е всичко. Дори не прилича на мен.

— Да, наистина не прилича на теб.

Девлин отиде до прозореца, разтвори пердето и впери поглед навън в нощта.

— Ние дори не сме сигурни, че той е мой. Искам да кажа, че нямаме никакви доказателства, от които да направим такова заключение. Само думите на Джули и факторът време. Не е изключено бащата да е друг.

— Не виждам кой друг би могъл да бъде — каза замислено Сам. — Както ти казах, тя живееше при мен. Или се разхождаше в парка, или се мотаеше из апартамента. Научих, че намерила тази къща, няколко дни преди да се премести. — Връщайки се шест години назад, Сам търсеше в спомените си следи, които да показват присъствието на друг мъж в живота на Джули. Имаше един голям скандал с майка ѝ по телефона, след който приятелката ѝ каза, че иска час по-скоро да се изолира от всички. Щяла да прекъсне телефона, за да не можел никой да узнае нищо за нея! Но тя не бе споменала за никакъв мъж. Дали Джули е била потайна, запита се Сам. Не можеше да го допусне.

— Може да е срещнала някой мъж тук — не се предаваше Девлин.

— По принцип е възможно. Обаче не вярвам тя току-що да се е запознала с някого и да му позволи веднага... — Но нали точно такъв бе случаят с Девлин. А защо не и с някой друг мъж? Джули беше излъгала Сам за къщата, защо не и за другите неща в живота си? Сам се чудеше дали изобщо я е познавала добре. Напоследък откриваше много нови неща за приятелката си. Искаше ѝ се да бъде справедлива спрямо Девлин, но наистина не можеше да си спомни за друг мъж около Джули. — Мъжете от горското стопанство винаги знаят всичко за всички, но и те ме попитаха кой е бащата на Роби. Мисля, че не одобряваха Джули.

— Според тях, ако едно момиче загази, то трябва или да накара бащата на детето си да се омъжи за него, или да даде детето за осиновяване.

— Ти не можеш ли да си спомниш нещо от онази нощ? — попита тя почти отчаяно.

— Не. — В гласа му се долавяше отчаяние. — Пак заваля сняг.

— Да, заваля... Нали има кръвни тестове — каза тя притеснено. — Те ще докажат ти ли си... или не си.

— Възможно е... Но за момента не можем да направим нищо.

— Миналата година по това време изобщо не предполагах, че нещата ще се променят така драстично. Роби си живееше щастливо с майка си, глинените съдове на Джули се търсеха и тя вече ставаше известна... През февруари постъпи в болница. А през септември умря.

— Значи е умряла през септември — повтори той. Дръпна пердето и се обърна към Сам. — Можете да останете тук, докато уредиш нещата си в Лондон. Кога изтича договорът на наемателката в апартамента ти?

— В края на март. Сигурен ли си, че нямаш нищо против да останем тук? Това е голямо облекчение за мен. Ти какво ще правиш? — Защото не можеш да останеш с нас в къщата, добави тя негласно. Сам за нищо на света не би могла да живее с този мъж край себе си в продължение на седмици.

— Имам покана да направя оглед на един нов проект за висящ мост в Мексико. Мога да замина по-рано. Ще си намеря жилище и ще направя предварителните проучвания.

— Мостове ли строиш? — Тя беше изненадана.

— И язовири. Аз съм строителен инженер.

— Значи затова си бил в Канада?

— Да — въздъхна той. — Преди това бях в Персийския залив.

— И си възнамерявал вече да заживееш тук постоянно?

— Не. Дойдох, за да продам къщата. Имам друга в Хейстингс. Остави ми я моят... баща. Мислех да я ремонтирам и да живея в нея. Всъщност сега не знам какво точно ще направя. — Той се взираше в Сам с невиждащ поглед. — Уморих се да странствам. Имам няколко възможности да се устроя тук. Предлагат ми работа като консултант и в едно конструкторско бюро, но не знам дали ще се съглася. Истината е, че се чувствам отегчен. На трийсет и две години съм. — На устните му се появи подигравателна усмивка. — Отегчен съм и се чувствам уморен. Господи, колко съм уморен! — Той прекара пръсти през косата си и тя щръкна смешно нагоре. Протегна се и неочаквано постави ръце върху раменете на младата жена. — Селина Ана Мартин, какво бихте препоръчали на един изморен и отегчен строителен инженер?

— Не зная. — Трепереща, тя сведе поглед. Твърде осезателно чувстваше неговата близост — тежката топлина на ръцете му върху раменете ѝ, гърдите му, които се повдигаха равномерно на сантиметри

от нейните, сдържаната му сила. — Ще му препоръчам пълна почивка! Но аз не бих могла да те посъветвам как да живееш...

— Не можеш. — Гласът му прозвуча нежно, почти интимно. Сам преглътна уплашено. От цялото си сърце желаше той да си заминне, в същото време отчаяно искаше да остане. Това я побъркваше.

— Не можем ли засега да оставим нещата така, както са? — каза тя бързо. — След Коледа да решим какво ще правим!

Тъй като Девлин не отговори веднага, тя предпазливо вдигна поглед. Обгръщаше ги напрежение, което тя не знаеше как да разсее. Мъжът я гледаше, но според нея, изобщо не я виждаше.

— Девлин! — Гласът ѝ беше пресипнал. — Чу ли какво казах?

— Да — въздъхна той. — Да, чух те, Сам. — Той се вгледа в очите ѝ. — Винаги ли отлагаш за утре нещата, които ти е неприятно да свършиш днес? Добре, ще говорим след Коледа. Един ден по-късно или по-рано не променя нещата.

— Не ги променя — повтори тя. Но много добре разбираше, че те вече са се променили. Не знаеше как да ги върне обратно. Защо трябваше да се появи Девлин и да разтърси душевния ѝ мир? — Ще отида да завия Роби — измъкна се тя непохватно и тръгна с разсеяна усмивка нагоре по стълбите.

Сам целуна Роби за лека нощ и го зави. Постоя пред прозореца в стаята си. Не бързаше да се върне при Девлин. Нима бе сгрешила в преценката си за него? Днес той беше много по-различен — повнимателен, по-нежен, сарказмът му се бе стопил. Този ли беше истинският Девлин Хоу? Или мъжът от вчера? За Сам беше по-лесно да се разбере с предишния. Когато новият Девлин я прегърна, тя изпита непреодолимо желание да се облегне на него, да го обгърне с ръце. Искаше той да я държи в прегръдките си и да я целува. Това беше пълна лудост, разбира се, защото тя бе все още влюбена в Пол. Но кой знае защо, в този миг тя не можеше да си представи лицето му. В съзнанието ѝ беше само образът на Девлин. И там се прокрадваше предателската мисъл, че ако Пол беше с нея по време на разговора с Роби, той изобщо нямаше да се погрижи да я утеши след това. Навярно щеше да я посъветва да се стегне. Двамата бяха живели твърде дълго с илюзорни представи един за друг. Например той предполагаше, че Сам би могла да даде Роби в дом за сираци, а тя мислеше, че той ще разбере желанието ѝ да се грижи за детето на своята приятелка. Двамата ходеха

заедно на театър, на кино и в ресторант, дори спестяваха, за да се оженят, но никога не разговаряха. По-точно, не разговаряха за самите себе си, за своите желания и мечти. Разбира се, всеки от тях знаеше всичко за работата на другия, както и за къщата, в която искаха да живеят. Но никога не се докосваха до вътрешните си светове. Разговорите на Сам с Девлин бяха много по-интимни, отколкото с Пол.

Разтревожена и объркана, Сам отиде в дневната.

Двамата с Девлин прекараха остатъка от вечерта, почти без да разговарят, всеки отдаден на мислите си. Въпреки това, тя продължаваше да усеща тревожно силно неговото присъствие. Изпод леко притворените си мигли внимателно изучаваше загорялото му волево лице и непокорната коса със смешните изрусели кичури. Той имаше дълги гъсти мигли. За разлика от Пол, ръцете му бяха силни, с добре оформени нокти и леко мазолести пръсти. Ръце на истински мъж. Какво би станало, ако я докосне... Леко задъхана, тя бързо отхвърли тази мисъл. Изобщо всички мисли за това как той я прегръща или докосва бяха опасни за нея.

Облегната в креслото, Сам отмести поглед към елхата. Лампичките сякаш танцуваха. Чуваше тиктакането на часовника. Усети как Девлин леко се надигна от мястото си. Знаеше, че я наблюдава. Чувстваше погледа му върху себе си. Нервите ѝ се изопнаха.

— Недей! — помоли тя прегракнало.

— Какво да не правя? — попита той нежно.

— Не ме гледай! — прошепна притеснено.

— Но ти си жена, която заслужава да я гледат! Аз те изнервям, така ли?

— Да. — Тя захвърли глупавата плетка от коленете си и скочи от стола. — Отивам да си легна! — рече. Знаеше, че няма да може да заспи. Но не можеше да стои повече тук като в капан, изпитвайки чувство на... вина.

— Не ти се спи — подхвърли той.

— Аз знам по-добре какво ми се прави! — избухна Сам. — Не мога... Не съм свикнала!

— Да правиш компания на някого ли? Да стоиш с мъж в дневната? Успокой се, Сам! Няма да ти се случи нищо, което ти самата не желаеш!

— Не искам нищо да се случва! — Думите прозвучаха неубедително дори за нейните собствени уши. Девлин съвсем открито се забавляваше от нейното безпокойство. За съвсем кратко време се бяха случили толкова много неща. Сам за пръв път срещаше такъв мъж — непредсказуем, с настроения от едната крайност до другата, мъж, който я караше да се чувства объркана и несигурна в себе си. На светлината на настолната лампа косата му изглеждаше златиста. Сенките играеха по лицето му и го променяха до неузнаваемост. Да, този мъж все още й беше непознат. Тя знаеше твърде малко за живота му.

— Приготвих походното легло в стаята на Роби. Не е много широко, но на него ще ти бъде по-удобно, отколкото на канапето. Ако искаш, можеш да спиш в моето легло — допълни тя.

— С теб ли? — пошегува се той.

— Не! — възкликна Сам ужасена. — Разбира се, че без мен! О! — ядоса се тя на усмивката му. — Лека нощ!

В спалнята си Сам остана дълго пред прозореца, загледана в носещите се навън снежинки. „С теб ли!“ Дали беше казал същите думи на Джули? И дали тя се бе съгласила? Предположението й причини болка и Сам отхвърли тези мисли.

Да, утре е Коледа! Миналата година бе прекарала коледните и новогодишните празници при родителите си в Мадейра. Къде ще бъде догодина? Какви са били намеренията на Девлин за Коледа, питаше се тя. Да остане сам в къщата? Или да покани приятели?

Младата жена внезапно почувства колко е студена спалнята. Грабна нощницата си и се запъти бързо към банята.

Когато Сам се събуди на следващата сутрин, снегът беше спрял. Небето беше ведро и синьо. Тя погледна часовника. Беше почти десет часът! Защо не я бяха събудили? Докато ставаше от леглото, тя чу как Роби се смее навън. Грабна халата си и изтича до прозореца. В средата на мрачната градина се издигаше великолепен снежен човек. Роби и Девлин го замеряха със снежни топки. Гледката трогна Сам. Двамата явно се забавляваха, а на момчето определено му липсваха забавления, призна тя с чувство за вина. Беше й трудно да разбере от какво има нужда Роби. Дали нейната собствена мъка и несигурност не хвърляха

сянка върху детството на момченцето? Девлин го познаваше от броени часове, но явно разбираше без особени усилия от какво има нужда. И без нейните мъдрувания какво да направи...

Сам слезе на долния етаж. В камината гореше огън, на печката имаше каша, чайникът кипеше. Отново погледна навън. Искаше ѝ се да отиде при тях. Но това щеше да бъде смешно натрапване. Какво се получаваше всъщност? Девлин се бе натрапил в живота им, но тя се чувстваше несигурна. Не беше такава, преди да пристигне той.

Роби я съзря и я замери с топка през стъклото. Засмяна, Сам му се закачи с пръст. Той изглеждаше щастлив като всички останали петгодишни деца по света, със зачервени бузки и блеснали очи. Девлин изглеждаше успокоен, явно му беше приятно. Вятърът рошеше косите му. Той приготвяше снежна топка, без да откъсва очи от Сам.

— Идваш ли? — попита я.

Тя поклати глава.

— Страхливка!

Сам се отдели от прозореца и отиде да измие съдовете. За всеки, който ги видеше сега, те изглеждаха едно най-обикновено щастливо семейство. Но де да беше така... Девлин и тя бяха чужди един на друг. Съдбата ги бе събрала случайно. За добро, или за зло?

Обядваха яйца и пържени картофи. След това отидоха тримата да разчистят пъртина. Според Сам от това нямаше никаква полза, тъй като работа можеше да свърши единствено снегорин. Хубавото беше, че Роби се измори. Тя знаеше, че на Коледа е особено трудно децата да бъдат сложени да спят.

Роби окачи чорапчето си за подаръци още в три часа, а в шест на Сам вече ѝ бе омръзнало да отговаря на въпроса му колко точно е часът. На масата беше приготвена чаша с шери и парче пай с месо за Дядо Коледа. За пореден път Сам обясняваше на детето как той ще се спусне през комина.

— Хайде в леглото, Роби — нареди Девлин спокойно.

С пресметливо изражение, каквото Сам не бе виждала никога преди това върху лицето му, Роби заяви:

— Няма! Сам не ме кара да лягам, ако не искам!

— Аз не съм Сам, млади господине. Казах да отиваш в леглото и не желая да чувам нищо повече! Тръгвай веднага!

— Сам...

— В леглото! — изръмжа Девлин и детето се измъкна смутено. — Младият господин се е поразглезил — подхвърли мъжът.

— Глупости! Той е само превъзбуден. — На Сам никак не ѝ беше забавно, че Девлин се справя с Роби по-успешно от нея. — Дори да е поразглезен, това му е позволено... След всичко, което преживя... Не можем да искаме от него да свикне с положението за един ден...

— Майка му е починала преди три месеца.

— Това не е чак толкова много... Както и да е, днес е Коледа и всички деца трябва да се поглезят малко.

— Знам, че е Коледа. Но от това не следва, че той може да прави каквото си иска. Роби е уморен, възбуден и има нужда от здрава ръка.

— Да, и моята е точно такава! — не се предаваше Сам. Знаеше, че той е прав, но през целия ден бе правил забележки на момченцето и я бе измествал. — Къщата е твоя и ние сме тук заради твоето благоволение, но това не ти дава право да се нахвърляш срещу нас!

— Казах му само да си легне. Защо искаш да се караме?

— Не искам да се караме — каза тя ядосано. — Искам само да подчертая, че това не е твоя работа! — Тя подскочи стреснато, защото в този момент на вратата се почука.

— Сигурно отново пристига вашият любим и ти носи куп коледни целувки! — присмя ѝ се той.

— Не ставай смешен! И моля те, нека не разясняваме нищо на Дейвид! — Тя отиде да го посрещне. — Заповядай, Дейвид! — покани го сърдечно.

— О, Господи! — възкликна той комично. — Май не идвам в най-подходящия момент.

— Всичко е наред — заяви тя. — Роби си легна. Ще пийнеш ли чаша чай?

— Не. Излязох само да разходя Бранди. Казах на Барбара, че няма да се бавя. — Той ѝ подаде несръчно торбата, която до този момент държеше зад гърба си. — Това са подаръци, да си ги сложите под елхата. Не знаех какво да взема на Девлин — прошепна той, като приближи лице до Сам. — Сложих му една бутилка скоч. Дали ще му хареса?

— О, Дейвид, не трябваше да носиш никакви подаръци! Благодаря! — Тя неочаквано го целуна по устата. — Желая ти весела Коледа и ти благодаря за всичко!

Той се разсмя от душа, грабна я в мечешката си прегръдка и ѝ върна целувката.

— Много обичам Коледа — възкликна той. — Приятно ми е да прегръщам и целувам хубави момичета!

Сам го изпрати с нежна усмивка, която угасна в мига, в който младата жена срещна презрителния поглед на Девлин. Вирнала предизвикателно брадичка, тя остави подаръците под елхата.

— Той каза, че не можел да остане, така ли?

— Точно така! — отвърна тя рязко.

— И изобщо не те е грижа, че е женен?

— Не. Защо да ме е грижа?

— Малък пристан в бурни времена... Така ли, Сам?

— О, я престани! — изсмя се тя саркастично. — Значи ти можеш да правиш, каквото си искаш, но искаш да поучаваш другите? Дейвид ми е приятел, както вече ти казах. Не разбирам защо непрестанно ми натякваш за него.

— Сигурно защото ти непрестанно ми натякваш за Джули.

— Не ти натяквам! Изобщо не съм я споменала!

— И не е нужно да я споменаваш. В погледа ти се чете: „Ти си прелъстител“.

— Щом мислиш, че това определение ти подхожда...

— Не ми подхожда. — Той грубо я сграбчи и я задържа пред себе си. — А дори да ми подхождаше, нещата са различни. Джули не беше омъжена.

— Не, беше само невинна... А това, че за момент си ѝ доставил удоволствие, не ти дава право да се месиш в живота ни. Ти ни позволи да останем тук за Коледа и аз съм ти благодарна. — Тонът ѝ доказваше тъкмо обратното. — Но не искам да ме учиш как да уреждам живота си, нито как да възпитавам Роби!

— Много по-благородно е да играеш ролята на самотна мъченица, така ли?

— Говориш глупости! Аз обичам Роби! Не бих могла да го обичам повече, дори ако беше мое собствено дете!

— Но той не е твое дете, Сам! Ти продължаваш да си фантазираш, че той е твой син! Пол се е отказал от играта ти, сега гледаш към Дейвид. На двайсет и пет години си, не си хлапачка! Престани с тези глупости и размисли трезво! На детето му е нужна дисциплина, а не само да се задоволяват всичките му прищевки!

— Аз не задоволявам всяка негова прищявка! Трябва ли да ти напомням, че се отказах от работата, от апартамента и от приятелите си, за да се грижа за него? Че аз държах ръката на Джули, когато тя умираше? И се справях с всичко през последните месеци? Не ти, който от никого не се интересуваш, пътуваш си по света и си строиш мостове! Не си стоял буден, когато Роби плачеше и не можеше да спи по цяла нощ! Не си молил управителя на банката да ти отпусне кредит, за да има какво да ядете двамата! Не ти, аз съм правила всичко това! Следователно имам правото да отгледам Роби така, както преценя за подходящо. Може да не се справям най-прекрасно, но аз правя всичко, което е по силите ми!

— Не съм казал, че не го правиш.

— Но казваш, че не е достатъчно, колкото и да се старая.

— Престани да ми приписваш неща, които не съм казал! — отвърна той ядно. — Опитвам се да ти помогна. На момчето му трябва дисциплина!

— Аз го дисциплинирам! — просъска тя.

— Кога?

— Когато преценя, че е необходимо. — Тя се отскубна от ръцете му. — Отивам да го завия!

— Аз ще отида да го завия! — възрази той. — А през това време ще помислиш сериозно върху поведението си. С нападки срещу мен няма да ме обориш. Игричката с Дейвид не ти обещава нищо! Може да нямам никакво право — продължи той неочаквано мрачно, — но що за мъж съм, ако си затворя очите за всичко това? Престани да си търсиш сама белята. Нужна ти е помощ. Не се възгордявай толкова и я приеми!

— Какво ще стане, когато си отидеш? — попита тя горчиво.

— Дотогава сигурно ще си понаучила нещо... Ако толкова ти трябва мъж, можеш да използваш мен, вместо да разваляш чуждото семейство! — Той най-после я остави и пое по стълбите към втория етаж.

— И за това ще искаш после да ти бъде благодарна! — Тя се задушаваше от гняв. — Значи великият Девлин Хоу ще се постарает заради нас? Искам да знаеш едно нещо. — Сам изтича след него. — Няма да се докосна до онова, което Джули е изхвърлила, дори да умирам!

Тя се върна в дневната и затръшна вратата. Задъхана, с ръце на хълбоците, святкащи очи и зачервени страни, Сам обикаляше гневно малката стая. Как смееше той да ѝ говори така, по дяволите? Фантазирала си, че има дом и дете! От думите му ѝ прилошаваше след всичко, което беше направила. Та тя и за него се стараете пряко сили! Успокояваше го, приготвяше му храна... Сам се хвърли на канапето. Притисна възглавницата към гърдите си и впери поглед в огъня.

Добре, Роби наистина се нуждаеше от дисциплина. Но как да се държи строго с него, когато той изглеждаше толкова нещастен? Майка му все още му липсваше. Девлин Хоу можеше да бъде строг, той не обичаше детето! Не беше обичал и Джули.

Гневът на Сам се поуталожи. Тя се загледа печално в огъня в камината. Чувстваше се съвсем объркана. Защо Девлин влагаше толкова темперамент във всяко нещо? За човек, който според собствените му признания, не се ангажирал с проблемите на другите, той наистина се държеше доста странно. Какво го интересуваше дали тя има връзка с Дейвид? Не разбираше защо Девлин ѝ каза, че ѝ натяквал за него, тъй като тя му натяквала за Джули. Да, на нея ѝ беше трудно и да забрави, и да му прости, защото обичаше Джули. Девлин не обичаше никого. Тогава какво го засягаше дали Дейвид ѝ е любовник?

Девлин се забави при Роби. Когато се върна в дневната, облегна се безмълвно на камината с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете. Сам го проследи с поглед. Реши напълно да пренебрегне присъствието му. Ако той ѝ заговори, ще мълчи, реши тя. Но не издържа дълго. Тишината ѝ се стори прекалено потискаща.

— Аз не фантазирам, че имам дом и дете — хладно заяви тя.

— Знам, че не фантазираш. Преди малко се ядосах... Когато съм ядосан, казвам неща, за които после съжалявам. Не го вземай присърце, аз няма да остана дълго тук.

— Да — каза тя сухо. Новината не беше успокояваща. — Той заспа ли?

— Да.

— Поговорихте ли си двамата?

— Поговорихме си, Сам. — В гласа му се долавяше умора.

Младата жена не се сещаше какво друго да каже и замълча до момента, в който напрежението между тях сякаш изпълни малкото помещение. Вече възнамеряваше да скочи и да излезе, когато Девлин неочаквано я попита:

— Какво си му купила за Коледа?

— Две тракторчета с големи колела — отвърна тя сковано, — една количка за пясък, още една за тухли или за вода. Един комплект за сглобяване, който от робот може да стане на кола... — Тя се усмихна. — Дреболии за чорапчето му, няколко книжки... — Беше изтеглила всичките си спестявания.

— А какво ще стане, когато той порасне? — попита тихо Девлин. — Ще ти поиска велосипед, компютър. Дали ще можеш да си позволиш да му ги купиш? Какво ще стане, когато те попита кой е баща му?

— Не знам. Никога не съм казвала, че съм съвършена, Девлин. Когато дойде моментът, тогава ще му мисля. — В очакване на нова поучителна лекция от страна на Девлин, Сам се приготви да се отбранява. Нима той наистина предполагаше, че тя никога не се е замисляла за тези неща? Та те бяха постоянно в ума ѝ. Роби ще тръгне на училище, ще разбере някои неща от другите деца и тогава ще започне да ѝ задава въпроси... Тя бързо скочи на крака и смени темата. — Ще направя кафе!

— И ще си заровиш главата в пясъка като щраус?

— Нищо подобно! — Тя се чувстваше уморена. — А и какво бих могла да направя? Да му разкажа някаква измислена история за умрял баща? Или ти ще му заявиш, че си неговият баща, без да си убеден, че е твой син? Наистина ще му мисля, когато му дойде времето!

Тя отиде в кухнята и сложи кафето да кипне. Какво иска да постигне Девлин, питаше се Сам. Да ѝ докаже, че тя не може да се грижи за Роби? Нима не разбираше, че неговите натяквания задълбочават собствените ѝ опасения? Ами ако той наистина се окаже баща на Роби? Какво ще стане тогава? Дали няма да поиска да ѝ го отнеме? Тя затвори очи и се облегна на стената. Господи, нали Девлин не би могъл да направи това, помоли се тя горещо в душата си.

— Фактът, че не съм знаел за неговото съществуване, не намалява отговорността ми — тихо промълви Девлин зад нея. Тя подскочи, готова да се защитава. — Дори да не изпитвам нищо към него, мога поне да му помагам финансово.

— Не ми трябва твоята финансова помощ! — Сам беше изтощена. — Казах ти, че мога да се справя.

— Гордостта не може да плаша сметките, Сам. Не разбирам защо не желаяш помощта ми. Мислех, че ще ми благодариш...

— Както виждаш, не съм ти благодарна — тросна се тя.

Той възкликна нетърпеливо, хвана я за ръката и я извърна към себе си.

— Ти каза, че не би могла да живееш спокойно, ако дадеш Роби в дом за сираци. Мислиш ли, че на мен ще ми е лесно да живея, като знам, че на моя син му липсват неща, които за другите деца са нещо естествено от самото им рождение? Това може да са само пари, но без тях неговият свят ще бъде доста беден. Когато бяхме навън, го попитах какъв подарък би искал да получи от Дядо Коледа, а той ми каза, че желае велосипед, но знаел от Питър, че можел да си пожелае голям подарък само ако имал баща... Как мислиш, че се почувствах аз в този миг, Сам?

Тя потърси очите му. В тях се четеше единствено загриженост и тревога. Сам сведе клепачи. Девлин, Роби, тя самата — всички бяха наранени.

— Не ми е казал толкова нещо — прошепна тя. — Не е било нужно Питър да му казва това! Джули не искаше той да бъде в тежест на когото и да било...

— За да умре спокойна.

— Да.

— Знаела е, че приятелката ѝ ще се справи. — Девлин замислено започна да крачи из малката кухничка. Събори някакви тенджери, шумно се зае да ги постави на мястото им, от което Сам още повече се изнерви. — Сигурно очакваш, че ще си отида и изобщо ще забравя за Роби — попита той накрая.

— Не! Всъщност не зная... Не съм мислила по въпроса. Пристигането ти беше истински шок. Никога не съм си представяла, че ще се срещна с теб. Не знаех какъв си...

— Какво очакваше? Господин с лула и чехли? — Той спря точно срещу нея.

— Може би. Но не очаквах, че си толкова... — Тя се опитваше да намери най-точната дума. Мъжествен? Силен? Обезпокоително привлекателен? Май изобщо не си бе изградила духовен образ на Девлин. Знаеше със сигурност само едно — появата му я бе хвърлила в ужасен шок. И това състояние продължаваше. Девлин беше преобърнал целия ѝ свят.

— Аз също не очаквах, че ще се изправя пред удивително красива жена, която е нервна и чувствителна като котка и че тревогата в зелените ѝ очи ще ме развълнува. Както и великолепните ѝ устни, създадени за целувка.

— Не — възрази тя едва чуто. Искаше да отблъсне Девлин, да избяга, да отрече внезапното вълнение и вътрешната топлина, която я заливаше. Испитваше срам, защото всичко това беше потвърждение на предишните му подигравки.

— Да, Сам — опроверга я той нежно. Тя отново почувства топлината на ръцете му върху раменете си. Очите му сезираха в нейните. — В най-добрия случай аз съм циник, в най-лошия — нахален негодник, който постига своето, без да се съобразява с нищо и никого. Имал съм доверие и съм обичал само един човек в живота си: Нейтан Хоу. Той ми даде името си, направи ме личност. Даде ми време — време да порасна, да се изуча. А когато се изучих и започнах да си проправям сам път в живота, той умря. Умря, преди да му се отплатя и да му покажа, че доверието му към мен не е било напразно. Бях на погребението му в деня, когато пристигна Джули...

— Затова си се напил, значи — прошепна Сам. Не можеше да откъсне поглед от него.

— Затова.

— Ти си бил сирак? И Нейтан Хоу те е осиновил? — Девлин кимна. — Тогава сигурно разбираш защо не пожелах да изпратя Роби в дом за сираци!

— Разбирам те. Но ти разбираш ли колко виновен ме кара да се чувствам всичко това? Не ти, а аз съм отговорен за Роби! Или поне има такава вероятност... Но аз не желая тази отговорност... — Очите на Девлин бяха празни и безизразни. В тях се четеше единствено вина. —

Аз съм самотник, Сам. Не ми трябва други хора. Не искам да се съобразявам с техните желания, да се натоварвам с проблемите им...

— Ами тогава недей! — Очите й проблеснаха. — Знам, смяташ, че не съм подходяща да се грижа за него...

— Сам, не съм казал такова нещо!

— Каза го, или поне така се подразбираше... Но нали виждаш, на Роби му е необходима стабилност. Не сме сигурни дали ти си баща му. Може да се окаже, че той не е твой син. Как ще се почувства, ако ти го изоставиш? Ще се разстрои ненужно...

— Ами ако се окаже, че аз съм баща му?

— Не знам — безпомощно отвърна тя. — Нали каза, че не искаш да се товариш с проблеми?

— За мен сега Роби е едно обикновено момченце, заченато в миг, за който аз нямам спомен... Едната ми половина иска да си измие ръцете и да го зареже, но другата е любопитна как ще изглежда той след три или пет години. Дали ще прилича на мен? Ще има ли моя характер?

— Но ние ще поддържаме връзка! — предложи тя веднага. — Аз ще ти изпращам писма с негови снимки. А когато порасне, ще идва при теб през ваканциите.

— Мислиш ли, че това ще му бъде достатъчно?

— Кой би могъл да знае? — изпъшка тя. — Не можем ли да оставим времето да реши нещата? Нека просто да се радваме на утрешния ден заради Роби! Съгласен ли си?

— Молиш ме така, че ми е трудно да ти откажа. — Очите му внезапно потъмняха. Той сведе клепачи и въздъхна дълбоко. — Добре, Сам. Съгласен съм. — Той се пресегна и взе чайника. — Аз ще направя кафе. Ти приключи ли с опаковането на подаръците на Роби?

— Да.

— Остана ли ти хартия?

— Хартия ли ти трябва? — учуди се тя.

— Да, Сам — каза той с леко насмешлива гримаса. — Успях да намеря някои нещица в тукашните магазини. — Девлин сви стеснително рамене и добави: — Купих му електрическа железница. Нямахте кой знае колко голям избор, но все пак...

Сам откри най-неочаквано, че притесненият и неуверен Девлин й харесва, и го дари с първата си истинска усмивка.

— Взел си влакчето, за да си играеш ти с него! Всички татковци правят така! — пошегува се тя.

— Тъй ли? Аз пък не знаех... Исках да купя на Роби нещо, което наистина да му хареса! Но сигурно съм помислил и за себе си...

Сам остави Девлин да приготви кафето. Отправи се към дневната, размишлявайки. Беше си изградила представа, че Девлин е коравосърдечен човек, който не се интересува от нищо — и същевременно вълнуващ, налагащ се, арогантен. Тя не допускаше, че той би могъл да има слабо място. Виждаше образа му само в черни и бели краски. Но беше сгрешила. Дали той нарочно криеше истинската си същност, запита се тя. За да не узнае никой колко нежна е душата му? Дори без да знае това, тя вече го бе приела, бавно осъзна истината Сам. Присъствието му ѝ бе приятно. Последната мисъл я накара да подскочи от изненада. Но това беше самата истина. Компанията на Девлин ѝ беше приятна, стига той да не я предизвикваше непрестанно. А може би тази част от поведението му също ѝ харесваше? И най-вече усещането, че флиртува с опасността? Тя се самоубеждаваше, че той ѝ е неприятен заради Пол и случилото се с Джули. Но все повече харесваше Девлин, без да съзнава, че това е така. Какво ще стане, ако го прогони, а се окаже, че Роби е действително негов син? Роби може би един ден ще я намрази за това, че го е лишила от баща. Но как би могъл да остане Девлин при тях, дори ако имаше желание за това, питаше се Сам.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Девлин донесе кафето в дневната. Настани се върху страничната облегалка на канапето, на което бе седнала Сам.

— Това се случи в коледната нощ — започна той позната от детството му приказка. — В къщата беше съвсем тихо. Всички спяха, дори мишките... По-нататък не си спомням — призна мъжът с усмивка.

— По-нататък става дума за децата, които са закачили чорапчетата си на камината, за да дойде Дядо Коледа и да им остави подаръци... Майка ми знаеше цялата приказка наизуст.

— Ти имаш ли братя и сестри?

— Не. Аз съм единствено дете. След мен майка ми не могла да има повече деца. — Сам се взираше в лицето на Девлин. То изглеждаше странно сурово и в същото време изпълнено с копнеж. Тя неочаквано усети чувство на вина. — Извинявай! За твоето детство ли си спомни? Много ли беше ужасно?

— Не бих го нарекъл ужасно. Беше по-скоро стерилно. Никога не съм мечтал, дори когато бях съвсем малък. — Той я погледна и каза тихо: — Сам, не превръщай гордостта и дълга в свой кумир. Не карай Роби да ти бъде задължен! Обещай, че ще ми пишеш, ако ти стане трудно. Изведнъж разбрах, че не искам той да... По дяволите, и аз не знам точно какво! — С въздишка, от която сърцето на Сам се сви, той остави чашата си на полицата над камината. — Излизам да се поразходя!

Сам понечи да каже нещо глупаво за студа и за снега, но навреме спря. Девлин беше достатъчно възрастен, за да знае какво прави. Навярно трябваше да се справи с чувството си за вина, колкото и да не му се иска да го признае.

Тя реши, че би било най-добре да е вече в стаята си, когато той се прибере. Така щеше да избегне неловкото мълчание от снощи или евентуални избухвания от страна и на двамата. Преди това трябваше да напълни с подаръци чорапчето на Роби и да направи еленски следи в

снега пред къщата. Баща ѝ правеше това на Коледа, когато тя бе дете. Не бе забравила вълнението, което изпита, когато ги видя за първи път. Да отглежда човек деца не е просто задължение, често това е удоволствие. Сам не фантазираше. Обичаше Роби. Искаше ѝ се да се върне на работа, но не можеше да си представи живота си без детето. Тя също беше любопитна как ще изглежда той след пет или десет години. О, Джули, защо не ми каза нищо за съществуването на Девлин, укори тя за пореден път в мислите си своята приятелка.

Сам сложи подаръците на Роби в чорапчето му и едва тогава се сети, че няма нищо за Девлин. Не беше приготвила подаръци за мъж. Сети се, че все пак има нещо подходящо. Беше купила за баща си новата книга на Уилбър Смит. Не му я изпрати, защото пощенските разходи ѝ се видяха големи. Решила бе да му я занесе лично следващия път, когато отиде при родителите си. Грижливо опакова книгата. Щеше да я остави под елхата, когато Девлин заспи.

Свита под юргана, без да се съблича, Сам изчака да чуе как Девлин си ляга. Прокрадна се тихо по стълбите и се хвана на работа. Закрепи накрайника на заледения маркуч върху дръжката на метлата и направи отпечатъци в снега.

С малко фантазия, за петгодишното дете те щяха да бъдат истински следи на еленови копита. Сам внимаваше да стъпва в пресните следи на Девлин — те щяха да са от стъпките на дядо Коледа. Всичко щеше да е наред, само ако не завали отново сняг. Сам погледна угрижено небето. То беше ясно и обсипано с ярки звезди. Чудесно, каза си тя. И в следващия миг подскочи уплашено.

— И това ли е неизвестен коледен обичай, Сам? — Девлин стоеше на вратата.

— Шшт, тихо! — Тя едва не се прекатури в бързината. — Не излизай в снега, за да не развалиш следите!

Сам видя как той поклати заканително глава, но продължи започнатата работа. Девлин сигурно си мислеше, че тя е вироглава. Може би наистина бе такава, призна си Сам. Но това ѝ доставяше удоволствие! Когато най-после приключи със задачата си, тя бавно се върна по обратните следи до къщата. Подаде метлата на ухиления Девлин.

— Дядо Коледа мина оттук преди малко — прошепна тя. — Можеш да изядеш пая и да изпиеш шерито...

— О, благодаря! Заповядай, направих ти нещо топло за пиене. — Той я настани на масата и се наведе, за да свали потъналите ѝ в сняг чехли.

— Защо не си обула обувки? — скара ѝ се. — Краката ти са мокри.

— Не исках да разваля твоите стъпки. — Тя потрепери при допира на топлите му ръце, които свалиха чорапите ѝ и започнаха да разтриват вкочанените ѝ крака.

— По-добре ли се чувстваш? — попита загрижено.

Тя промърмори доволно и отпи от чашата. Беше ѝ приятно, прекалено приятно... Допира на ръцете му предизвикваше в нея бурни чувства — опасни, горещи, разсейващи, изискващи. Тя си пое дъх на пресекулки, за да ги превъзмогне. Или поне да ги потисне в себе си. Девлин се бе навел над нея и челото му докосваше коленете ѝ. Тя трябваше само да разтвори пръсти и те щяха да се заровят в косите му, да обгърнат врата му. О, Сам, недей, молеше се тя на самата себе си. Девлин неочаквано вдигна поглед и срещна очите ѝ. Сам се изчерви и бързо отмести поглед. Сърцето ѝ биеше бясно.

— Какво има, Сам? — попита той нежно.

— Нищо — измънка тя.

— Нищо значи. — Мъжът се изправи и взе чашата от ръцете ѝ. Принуди я да стане. — Погледни ме!

— Не мога. — Главата ѝ беше сведена, косите закриваха лицето ѝ. Девлин повдигна с пръст брадичката ѝ.

— Не се страхувай от чувствата, които изпитваш, Сам. Това, че аз съм непознат за теб, не означава, че не бива да изпитваш такива чувства към мен. Всеки има нужда да бъде обичан. Понякога подкрепата, сигурността и човешката близост са най-важното нещо за човека. — Той нежно я привлече към себе си. — От три месеца си се погребала жива в това забравено от Бога място. Имаш за компания само едно малко момченце. Толкова ужасно ли ти се струва да изпитваш най-обикновени човешки чувства?

— Но ти каза за мен и Дейвид, че сме... — Тя се взираше в лицето му.

— Бях ядосан — призна той. — Не исках да приема факта, че си жена, която разваля чуждите семейства...

— Аз не съм такава.

— Зная — увери я той нежно и прекара пръст по устните ѝ. — Всеки човек понякога изпитва нужда да си има някого.

— Дори ти? — Тя несъзнателно се притисна към силното му тяло, обгръщайки с ръце кръста му.

— Дори аз.

С въздишка на удовлетворение, Сам призна, че точно това бе желала — някой да я прегърне и за миг да се почувства защитена и на сигурно място.

— Благодаря ти — каза тя мило. — Беше ми необходимо някой да ме прегърне и погали. Като малко момиченце — засмя се тя.

— Едно много хубаво малко момиченце — прошепна Девлин. — Красиво и любвеобилно. Честита Коледа, Сам — пожела той с дрезгав глас.

Тя наблюдаваше като хипнотизирана как лицето му се навежда над нейното, толкова близо, че чертите му станаха неясни. Изстена и докосна с устни неговите. Усети приятна топлина в стомаха си. Обви ръце около врата му, зарови пръсти в гъстите му коси и се отпусна отмаляла на гърдите му. Усещаше горещите му длани на гърба си. Те се движеха успокояващо от раменете към бедрата ѝ, отново и отново, докато тя се отпусна и се притисна към тялото му. Целувката им неусетно стана по-страстна, устните му разтвориха нейните и устата ѝ се изпълни с неговия топъл дъх. Целувката беше прекрасна, обещаваща... Когато Девлин с нежелание се отдръпна от нея, тя въздъхна от удоволствие и отвори очи.

— Беше хубаво — промълви.

— Да, беше хубаво. — Той се взираше в нея с неочаквана нежност. — Вече не се боиш от мен, нали?

— Според мен това изобщо не беше страх — заяви тя с усмивка. — По-скоро бях объркана. Ти ми задаваше въпроси, на които аз не желяех да си отговоря. Извинявай, не прецених добре що за човек си.

— Това е разбираемо. Съвсем непознат мъж пристига и започва да ти се меси... Пък и аз не се постарях да променя представата ти за мен. — Докато говореше, той я държеше в прегръдките си и я гледаше

в очите. — Сигурен съм обаче, че ти не си мислиш за мен такива ужасни неща, каквито си мисля аз самият.

— Нищо ужасно не си мисля за теб — отвърна тя. — Ти просто ме извади от равновесие. Никога не бях срещала толкова самоуверен човек. — Тя постави ръка върху устните му, за да спре възраженията му. — Трудно ми беше да възприема случилото се между теб и Джули... Но не разбирам защо му придавам толкова голямо значение. Аз нямам никакво право да ви съдя.

— А няма някой друг, освен теб, има това право? — мрачно рече той. — Нали ти си тази, която понася последствията от онова, което ние сме сторили. Господи, толкова ми е трудно да го приема... И изобщо не възнамерявах да се възползвам от теб. Но ти наистина изглеждаше като малко момиченце, на което му е студено. И добрият стар Девлин искаше някой да го утеши...

— И аз исках най-егоистично някой да ме утеши и да ме погали...

— Ти не си егоистка, Сам. — Усмивката му беше уморена. — И двамата сме напрегнати до крайност от обстоятелствата. Ти си много красива жена, а аз съм обикновено човешко същество.

— Аз също съм обикновено човешко същество. — Тя докосна нежно с устни неговите и облегна глава на гърдите му. Усети как устните му се допират до слепоочието ѝ — без да настояват и без да изискват. Явно и двамата имаха нужда от миг на спокойствие. Тя въздъхна доволно и докосна с устни топлата кожа на шията му. Усети как мъжът потръпна. — Имаш много приятен вкус — каза тя прегракнало, наслаждавайки се на силното му тяло.

— И ти, Сам.

— Благодаря ти! Вече се чувствам по-добре. Май е време да си лягам.

— Да, време е да си лягаш. — Девлин се отдръпна с усмивка. — Отиди да сложиш чорапчето с подаръците на Роби. Аз ще се справя с шерито и с пая.

Тя кимна и тръгна нагоре по стълбите. В стаята си застана пред прозореца, обгърнала с ръце раменете си. Девлин беше мъж, в когото тя много лесно можеше да се влюби. Нямаше да ѝ бъде трудно както с Пол. След всички тези месеци, през които бе имала нужда от него, вече ѝ беше все едно. Толкова лесно ли ще минеш от един мъж на друг, Сам

запита се тя. Като Джули, може би? Последната мисъл на Сам, преди да си легне беше, че вече в нищо не е сигурна.

На следващата сутрин Девлин я събуди с чаша чай в седем и половина. Беше облечен с вълнена риза и сиви панталони. Усети учудения ѝ поглед и се усмихна шеговито.

— Готов съм за Коледа.

— Изглеждаш чудесно — стеснително рече Сам, припомняйки си странното им поведение снощи. Беше си легнала стоплена и успокоена, със съзнанието, че много го харесва. Заспала бе с глупава усмивка на лицето. Имаше ужасното усещане, че все още се усмихва.

— Благодаря. Ти също изглеждаш чудесно.

Тя усети как бузите ѝ поруменяват и бързо се зави до брадичката.

— Искан да те оставя на се напиш — продължи той, — но Роби няма търпение да ти покаже подаръците си.

— Кога те събуди? — попита тя и седна в леглото. Сигурно изглеждаше ужасно. Девлин дори не бе почукал на вратата.

— В пет часа — каза той уморено.

— Съжалявам. Изобщо не съм го чула.

— Защо се извиняваш? Предполагам, че той те буди рано сутрин почти всеки ден. Поспивай винаги, когато можеш. И тъй като заговорихме за подаръците, честита Коледа, Сам! — Девлин извади иззад гърба си голям пакет, подаде ѝ го и се наведе над нея. Целуна я леко по устата. Тя се взираше в него объркано и той се засмя. Взе чая от ръката ѝ, остави го на шкафчето. Сложи подаръка върху коленете ѝ, така че ръцете му да са свободни и преди тя да разбере намеренията му, нежно я взе в прегръдките си. Целуна я нежно. По тялото ѝ премина вълна на възбуда и удоволствие. — Честита, Коледа! — прошепна срещу устните ѝ, преди да се оттегли неохотно.

— Честита Коледа — отвърна тя дрезгаво. Премести поглед към подаръка. — Аз не съм ти купила нищо — обясни смутено. — Имам подарък за теб, но той...

— Но той е бил предназначен за някой друг — подразни я той. Тя кимна сковано и Девлин продължи, като стисна нежно ръката ѝ: — Ти ми даваш нещо по-прекрасно от подарък — Коледа в семейството.

Тя му се усмихна с благодарност. Може би той казваше това само за да ѝ достави удоволствие, но все пак беше мило.

— Ти сам ли щеше да бъдеш на Коледа? — попита тя, докато разопаковаше подаръка си.

— Да — сви рамене той. — Когато човек е сам, Коледа не означава нищо за него.

— Но ти сигурно имаш приятели...

— Разбира се... — Той се изправи. — Чаят ти ще изстине. Ще кажа на Роби, че може да дойде при теб.

— Да, кажи му. И... Благодаря ти, Девлин.

— Удоволствието е за мен. Между другото, Роби се учуди, че следите от елените са толкова малки. Според него те трябвало да бъдат много по-големи.

— Господи! — засмя се тя. — Ти какво му отговори?

— Казах му, че елените са ходили на пръсти.

Заливайки се от смях, Сам го замери с възглавницата.

След като Сам изрази възторга си от подаръците на Роби, а той се възхити от огромната кутия с шоколадови бонбони, която ѝ бе подарил Девлин, тя облече бледозелена вълнена рокля, която подчертаваше цвета на очите ѝ и правеше косата ѝ да изглежда още по-блестяща. Грижливо се гримира по случай празника. Всъщност, призна пред себе си, искаше да изглежда красива заради Девлин. Това нямаше нищо общо с Коледа.

Денят беше чудесен. Сам щеше да запази дълго спомена за него. Той щеше да бъде светъл лъч от миналото ѝ, към който щеше да се връща през следващите тъжни месеци. Както предполагаше, Роби и Девлин си играха с железницата. Тя ги наблюдаваше със свито сърце. Изглеждаха чудесно двамата, макар че не си приличаха много. Тази мисъл я плашеше. Чувството, че я изолират, я накара да потрепери.

В пет часа Роби вече едва държеше очите си отворени. Сам го отведе да спи.

— Седни — нареди Девлин, когато тя слезе отново в дневната. — Достатъчно си работила днес. Ще направя по един сандвич и чай за

нас двамата. Вдигни си краката на възглавница. — Той я целуна по устата.

Прекараха вечерта, разположени на канапето. Слушаха радио, говориха за различни неща. Той ѝ разказваше за Канада, тя — за живота си, преди Джули да се разболее.

Когато си легна, Сам сложи ръце под главата си и се замисли. Чувстваше се възбудена и щастлива. Беше доволна. Чувството ѝ за несигурност беше премахнато напълно за пръв път след смъртта на Джули.

Вторият ден на Коледа премина също добре — един щастлив ден без разпавии и караници. Тя не знаеше дали Девлин нарочно избягва да се заяжда, все пак беше благодарна. Следобед отидоха на разходка. Държаха се като деца, замерваха се със снежни топки, влачеха Роби на шейната. А когато тръгнаха към къщи, Сам стисна ръката на Девлин. Беше чудесно, че той е с тях, каза си тя. Още по-прекрасно би било, ако остане при тях. Тя погледна щастливо грейналото личице на Роби. Детето би било щастливо, ако живее в нормално и щастливо семейство, с майка и баща, с братчета и сестричета, може би. Девлин също изглеждаше щастлив. Дали и той мислеше същото?

На следващата сутрин стана ясно, че Девлин е имал предвид съвсем други неща. Щом стана, Сам забеляза, че снегорините са разчистили пътя. Второто ѝ откритие беше свързано с Девлин. Той стоеше пред прозореца на дневната и замислено се взираше навън. От близостта им не бе останала и следа. Мъжът усети, че тя влезе и се обърна към нея. Бе надянал маската на безразличието, която носеше при своето пристигане. За Сам беше ясно, че той е решил да замине, преди Девлин да си отвори устата.

— Реших да замине за Испания и да поема ръководството на строежа на моста.

— Кога тръгваш?

— Днес.

Тя не попита защо е решил да го направи. Явно той се бе преструвал, при това много добре през последните няколко дни заради Роби. Както си бе признал, той беше самотник. Не му трябваша други хора. Семейното щастие не го привличаше. Сам не бе искала той да пристигне тук, но сега, когато си тръгваше, ѝ се щеше да остане.

Неспособна да отговори с думи, тя кимна. Тежестта, която изпитваше от момента на пробуждането си, се настани в гърдите ѝ.

— Ще ме закараш ли до Рай? — попита той.

— Разбира се — отвърна тя спокойно. — Кога тръгваме?

— Веднага щом се приготвя. Няма смисъл да отлагам, нали? —

Очите му търсеха някакъв знак или послание от нейните.

Сам недоумяваше какво иска да ѝ каже той. Че съжالياва ли? Но за какво имаше да съжالياва Девлин? Той трябваше да замине и тя добре знаеше това. В противен случай трябваше да си тръгнат тя и Роби. Дали Девлин бе разбрал колко приятно ѝ бе с него? Може би се страхуваше, че тя ще предяви някакви претенции към него?

— Наистина няма смисъл да отлагаш — каза тя.

— Ти искаш това, нали, Сам? Да си замина, за да те оставя на спокойствие.

Гордостта ѝ диктуваше да потвърди. Но за свое учудване тя поклати глава.

— Ти каза, че... — започна младата жена с пресипнал глас. Нямахте право да го моли да остане. — Ще проверя дали колата може да излезе на пътя.

— Аз разчистих снега около нея. Проверих двигателя. Всичко е наред. Сега ще кажа на Роби, че тръгвам. Ти можеш да закусиш в това време.

Тя кимна с каменно лице, обърна се и се отправи към кухнята. След малко там влезе Роби. Момченцето също не изглеждаше щастливо от новината. Очите му бяха зачервени, навярно бе плакало. Тъжно разбърка кашата в купичката си. Сам не му се скара, защото и тя не можеше да яде тази сутрин. В един миг ѝ се стори, че мрази Девлин. Беше обърнал живота им, накарал ги бе да мечтаят, но самият той не желаше да поеме никаква отговорност за сбъдването на мечтите им.

Пътуването до града се оказа много кратко. По пътя почти нямаше движение. Пристигнаха на гарата и Девлин отиде да провери кога има влак. Сам остана с Роби в колата. След малко Девлин се появи отново. Младата жена поглъщаше с поглед стройното му тяло, странния цвят на неговите разпилени от вятъра коси. Навярно ще го

запомня завинаги такъв, каза си тя. Имаше усещането, че никога повече няма да се срещнат. Беше й непоносимо тежко.

— Влакът е след половин час — съобщи той. — Тръгвайте, няма нужда да чакате повече тук. Сам, за Бога, не ме гледай така, сякаш съм ти направил нещо лошо! — каза той ядно. — Щом се установя, ще ти изпратя адреса, за да ми пишеш, ако има някакви проблеми. Обади ми се, когато се върнете в Лондон! Трябва ми номерът на банковата ти сметка, за да мога да внасям пари... за Роби — заяви той, защото Сам отвори уста да възрази.

— Добре — съгласи се тя, без да бъде напълно убедена, че ще ги приеме. — Ще разтоваря багажа ти.

Тя излезе от колата и отвори багажника. Нарочно остави Девлин сам да се сбогува с Роби. Ненужно силно затръшна капака на колата. Девлин стоеше до нея. Дватамата впериха погледи един в друг. Сам внезапно потрепери.

— Ще се оправиш ли? — попита той грубо.

— Да.

— Така е най-добре.

— Да.

— По дяволите, Сам! Не мога да остана! — Той беше бесен.

— Не можеш.

Мъжът хвърли торбата си в снега, грабна Сам в прегръдките си и я целуна силно, почти грубо, смазвайки устните й. Тя го прегърна и се притисна към него. В следващия миг той я отблъсна, грабна торбата си и тръгна, без да се обръща назад.

— Довиждане — прошепна тя след него.

Избърса сълзите си, вмъкна се в колата и включи двигателя. Както й бе казал Девлин, най-добре бе той да си отиде... Роби мълчеше на задната седалка. Това бе добре дошло за нея, защото съзнаваше, че не би могла да отговори на въпросите му. Той дори не попита защо Девлин си отива. Просто мълчеше тъжно на задната седалка.

Роби нямаше апетит и на вечеря. Не изпи и чая си. Сам разбра, че мълчанието и зачервеното лице на момченцето не са свързани само със заминаването на Девлин. Пипна челото му. Гореше. Сърцето й се сви от ужас. Изглежда детето бе настинало от играта в снега. Или се бе разболяло от шарка.

Сам му даде две хапчета детски аспирин и го сложи в леглото. Прекара нощта на походното легло в стаята му. Той се будеше, мрънкаше и хленчеше. Явно се чувстваше зле. Щом се развидели, тя го облече в топли дрехи и го откара в най-близката болница.

— Вирус — заявиха там веднага. — Напоследък има много случаи на вирусни заболявания.

Приеха Роби в болницата. Сам се върна до вкъщи, за да му донесе пижамка.

Следващи два дни бяха кошмарни. Роби ту изпаднаше в безсъзнание, ту идваше на себе си. Сам се обади на семейство Гънър, за да не се чудят какво е станало с тях, ако ги потърсят вкъщи. Обещаха да наглеждат дома ѝ и да палят печката, за да не се спукат тръбите.

Тя не оставяше Роби дори за миг сам. Държеше малката му ръчичка, изгаряща от температурата. Четеше му, макар да не беше сигурна, че той я чува.

Разгледа медицинския му картон. Неговата кръвна група беше различна от тази на Джули. Сам помнеше нейната, защото двете бяха давали заедно кръв. Беше чела някъде, че детето наследявало кръвната група на единия от родителите. Роби навярно бе наследил тази на Девлин.

— Госпожице Мартин, защо не си отидете вкъщи? — попита я за пореден път старшата сестра. — Така не помагате нито на Роби, нито на себе си. Ние ще се грижим за него.

— Знам — промълви тъжно Сам. — Но се чувствам отговорна за него...

— Вижте, това е глупаво — скара ѝ се сестрата. — Той ще се оправи и ще го изпишем отгук. Тогава вие ще трябва наистина да се грижите за него, а не да изглеждате като привидение. Хайде, идете си у дома и си починете! Ако има нещо, ще се обадим по телефона на съседите ви. Утре можете да дойдете отново.

— Добре — съгласи се Сам най-после. Преди да си тръгне, постоя още миг пред леглото на Роби. Сълзите замъгляваха погледа ѝ. Господи, детето изглеждаше толкова малко и беззащитно!

ПЕТА ГЛАВА

Сам отвори вратата и застина на прага. Не можеше да повярва на очите си.

— Девлин — прошепна. — О, Девлин! — Тя се хвърли в обятията му и избухна в сълзи. Силните му ръце ѝ действаха успокояващо. Никой друг не би могъл да я утеши в този миг. Тя се притисна към него. Подчини се на необходимостта да излее напрежението и тревогите си. Съзнаваше, че той шепне нещо над главата ѝ, че я прегръща. Поведе я по коридора към асансьора. Неочаквано в ръцете ѝ се появи голяма носна кърпа. Сам хълцаше неудържимо. Не знаеше защо той е тук. Всъщност това беше без значение. Беше благодарна, че е при нея — силен, готов да сподели нейната отговорност.

Облегната върху стената на асансьорната кабинка, с бледо лице и зачервени очи, тя се втренчи в него — напрежението бе изопнало волевото му лице, разрошените коси стърчаха във всички посоки — и изпитваше желание да го докосне, отново да склони глава на гърдите му и да потъне в силната му прегръдка. Девлин отмести намръщения си поглед от светлинния бутон и я погледна. Тя се стъписа, не знаеше какво да каже. Страхуваше се да попита защо е дошъл. Отметна сплъстените коси от лицето си и промълви:

— Съжалявам...

— Недей! — Той нежно докосна лицето ѝ, след това отново я привлече към себе си. — Семейство Гънър ми казаха какво се е случило. Вече разговарях с лекаря. Роби ще оздравее.

— Да — прошепна тя. Нищо друго нямаше значение. Излязоха от асансьора и Девлин я отведе до един джип, паркиран до нейния форд.

— Ще приберем колата ти утре — каза той и отвори вратата на джипа.

Сам се отпусна на кожената седалка и затвори очи. За момента ѝ беше достатъчно да знае, че Девлин е тук и ще поеме нещата в свои

ръце. Тя не беше способна повече да разсъждава и да взема решения. След двайсет минути спряха пред къщата. Девлин ѝ помогна да влезе. Съблече палтото ѝ. Настани я на стола и свали ботушите ѝ. Внимателно разтри премръзналите ѝ крака.

— По-добре ли се чувстваш?

— По-добре съм. — Очите ѝ се затваряха от умора.

Той въздъхна и ѝ помогна да се изправи.

Сам едва се довлече до спалнята. Олюля се и се стовари върху леглото. Нямаше сили да се съблече и да се измие. Каза си, че ще полежи така само няколко минути, докато събере сили, а след това ще се приготви за сън.

Сам спа непробудно до единайсет часа на следващия ден. Когато отвори очи, видя Девлин, надвесен над нея.

— Как се чувстваш? — попита той, но в гласа му вече не се долавяше загриженост, а по-скоро безразличие.

— На мен нищо ми няма. Роби...

— Роби е добре — каза той нетърпеливо. — Обадох се по телефона в болницата от семейство Гънър. Треската му е преминала. Прекарал е нощта спокойно. Донесох ти чай — посочи той чашката върху нощното шкафче.

Сам се привдигна върху възглавницата. Все още ѝ се струваше странно, че Девлин е при нея. Следващата изненада беше, че е облечена в нощница. Не си спомняше кога се е съблякла. Последният ѝ спомен беше как Девлин се появи в болницата.

— Аз те съблякох — каза той, проследил удивения ѝ поглед. — Снощи ти беше мъртво уморена. Аз те сложих да спиш.

— О — промълви тя. Нямаше сили дори да се развълнува. — Благодаря ти. — Отпи от чая. Питаше се защо Девлин тази сутрин е толкова различен. Мъжът, когото бе видяла в коледната нощ, го нямаше. Девлин се бе превърнал отново в суров непознат — безразличен и нетърпелив. Сам усети болезнена пустота в душата си. Защо бе дошъл той? Явно не защото тя му липсваше или му харесваше. — Ти защо си тук? — попита. — Мислех, че си вече в Испания.

— Бях, но се върнах — обясни той кратко. — Реших, че не мога да те оставя... да се справяш сама с Роби. Качих се в първия самолет.

На летището наех джипа... И вече съм тук! През последните дни мислих много и намерих едно съвсем просто решение на нещата!

— Има ли такава? — Сам най-последно вдигна поглед към лицето му. — И какво е то?

Той изглеждаше уморен. Залисана с боледуването на Роби, собствените си страхове и умора, Сам бе забравила излъчващата се от Девлин сила, както и неговата арогантност. Дали той помнеше раздялата им на гарата? Тя не успя да разбере тогава на кого бе ядосан повече — на нея или на себе си. Дали това бе причината да се върне? Бе пожелал да плати дълга си, може би?

— Ще се оженим — каза той, сякаш между другото.

— Да се оженим ли?

— Да, точно така! Двамата с теб ще се оженим. И преди да ми кажеш, че тази идея е нелепа, виж какво ще ти...

— Но тя наистина е нелепа! — Сам го гледаше изумено. — Ние едва се познаваме...

— Ами тогава ще се опознаем!

— О, чудесно! — саркастично подхвърли тя, за да прикрие объркването и притеснението си. — А защо не опитаме да живеем заедно, без да сме женени?

— Знаех си, че ще предложиш нещо толкова — измърмори той недоволно. Не го свърташе на едно място. Отиде до прозореца, след това отново се върна при Сам. — Всичко, което ти казах тогава, остава в сила. Но аз просто не мога да си отида... Искам, но не мога. Нямам никакви емоционални връзки...

— Освен онази, за която веднъж спомена — не се сдържа тя. — Какво ще стане с нея?

— Това не е твоя работа!

— А ако се оженим? — не се предаваше младата жена.

— Сам — предупреди я той кротко, — просто млъкни и чуй какво ще ти кажа!

Тя остави чашата си и скръсти ръце. Наблюдаваше го. Красивите ѝ очи искряха. Нали Девлин ѝ казваше да не се превръща в мъченица. А сега се готвеше самият той да направи нещо толкова. Защо? Дали се бе уверил, че Роби е негово дете? Може би е узнал от лекаря кръвната му група.

— Сам! — стресна я той.

— Извинявай... Бях се замислила.

— Моля те, престани да мислиш! — Той беше ядосан. — И не ме гледай по този начин, преди да си ме изслушала докрай! Премислил съм всичко. Ще продам тази къща, както възнамерявах. Имам достатъчно пари настрана, за да живеем прилично, докато реша какво ще правя...

— А предложението за Испания?

— Отстъпих го на друг... Моля те, не ме прекъсвай! Ще живеем в къщата край Хейстингс, която ми остави Нейтан. Тя е великолепно място, където едно дете може да расте и...

— И за мен ли ще е прекрасно да живея в нея? — саркастично попита тя. — Струва ми се, от всичко това печелиш само ти. Ще живееш там, където искаш, ще има кой да се грижи за Роби. А какво ще получа аз, Девлин?

— Ти ще работиш, ако желаеш. Ще живееш без тревоги и финансови проблеми. И ще имаш мъж в леглото, за да излееш напрежението, което те изяжда отвътре.

— Какво ще изливам? — Тя беше изумена.

— Напрежението.

— О, колко смешно! — Сам презрително стисна устни. — Защо не се разкараш отгук с глупашкото си предложение? — Младата жена отметна завивката и се отправи към гардероба, за да се преоблече. — Ще отида да видя Роби в болницата — обяви тя.

— Глупашко предложение ли? — Девлин ѝ препречи пътя.

— Ами да! Първо, ние едва се познаваме! Второ, аз не съм сигурна дори дали изобщо те харесвам! — Тя го заобиколи и посегна да отвори вратата. — А дори да те харесвах, ти навярно щеше да си последният мъж, за когото бих се омъжила! — Сам дръпна вратата, но той я тресна обратно под носа ѝ. В следващия миг се оказа, че Девлин е много по-близо до нея, отколкото би желала. Накъдето и да поискаше да мръдне, трябваше да се докосне до него. Това я изплаши. Защото Сам искаше да го докосне, искаше той да ѝ се усмихне, вместо да ѝ прави официални предложения...

Мъжът обхвана лицето ѝ и се взря в очите ѝ.

— Като оставим настрана тези съображения, кое му е глупашкото на моето предложение? — попита той.

— Всичко! — озъби се тя. — Ти си арогантен...

— Вярно е, такъв съм.

— Нетърпим си! Както сам признаваш, никога не се съобразяваш с никого. Няма що, чудесно ще си живея с теб! И да ти кажа, Девлин Хоу, не съм чак толкова напрегната, че да те приема в леглото си!

— Така ли? — подразни я той. — Ти ме желаеш толкова много, колкото започвам да те желая аз самият!

— Никога не съм те желала!

— Така ли? А какво ще кажеш за нощта на Коледа?

— Тогава беше друго... Бяхме уморени, напрегнати, ти ме изненада.

Девлин погали бузата ѝ. Тя подскочи и го плесна ядосано по ръката.

— Сега вече не си изненадана, Сам — подчерта той мило.

— Не съм изненадана! И затова не откликвам на наглите ти ласки.

— Така ли? А защо подскачаш?

— Защото не те харесвам! И не ми е приятно да ме докосваш! А не поради твоето присъствие! Искам да ти кажа, също така — тя крещеше, ала това изглежда забавляваше Девлин, — че ако допусна мъж в леглото си, то това ще бъде само ако аз го обичам и той ме обича!

— Любов ли? — Той се изсмя така ехидно, че тя изпита желание да го удари. — Това е евфемизъм, измислен от жените, за да придадат достопочтен вид на желанията си. Всъщност такова нещо изобщо не съществува. Има желание, влечение, необходимост...

— Не разбирам защо си губя времето да споря с теб! — избухна тя. — Нямам никакво намерение да се омъжвам за теб! Идеята е прекалено абсурдна, за да говорим за нея!

— Не е абсурдна. Приемам, че аз разполагах с повече време да разсъждавам върху нея, както и че сега може би не най-подходящият момент да я обсъждаме...

— Дяволски прав си, моментът не е подходящ!

— Но след като я обсъдим — продължи той с равен глас, — ще трябва да вземем решение. Кажи какви са другите причини, поради които ми отказваш!

— Твърде много са, за да ги изброявам — подигравателно подхвърли тя. Но не бе в състояние да се сети за нито една причина. Бе

имала предвид единствено неговото изказване за любовта. Всъщност какво значение имаше всичко това, след като тя не желаше да се омъжи за него! Нервите ѝ бяха така опънати, че всеки миг можеше да се разплаче. Тя отмести поглед. — Няма ли да ми отвориш проклетата врата? — проплака.

— Не. Значи такава е истинската Сам? — попита той спокойно. Тя се извърна смутено. — Зачервени бузи, блеснали очи, темперамент — точно такава беше ти, когато те видях за пръв път. Според моя скромнен опит, красивите жени рядко са срамежливи и не се предават лесно, както се опитваше да ме убедиш ти.

— Не съм нито срамежлива, нито се предавам лесно — просъска тя през зъби. — Но вярвам, че точно такъв е бил опитът ти с жените...

— Много умно от твоя страна.

— Ти си доволен от всичко това, нали? — попита тя. — Но за моя сметка!

— Ами аз не мога да лъжа. Ти наистина изглеждаш великолепно, когато си ядосана.

— Изтъркана реплика, Девлин! Наистина изтъркана. Взел си я от Кларк Гейбъл.

— Но това е самата истина, любима. Време е да се върнем в реалността. Зная, че си преживяла три много тежки месеца. Джули е починала, Питър те е напуснал...

— Пол, не Питър! — поправи го тя през зъби. — И той не ме е напуснал! Казах ти, че искаше да дойде да ме види...

— Това няма значение — не отстъпи Девлин. — Той не се е съгласил да вземе Роби отначало, сега вероятността за това е още по-малка.

— Не можеш да твърдиш нищо със сигурност!

— Както и ти — отбеляза той. — Сам, на твое място не бих си мечтал за бъдеще с такъв човек, а да живееш сама тук...

— Само след няколко месеца ще се върнем в Лондон и животът ще потече постарому! Сега се разкарай оттук, за да мога да се облека.

— Докажи го!

— Какво да докажа? Че ще бъда добре в Лондон ли?

— Не. Докажи, че съм ти безразличен.

— О, не, Девлин! Не съм толкова глупава!

— Глупава ли? — повтори той и приближи към нея. — Какво глупаво има тук? Докажи, че си безразлична към мен и аз ще си отида. Ще уредя финансова подкрепа за Роби и ще си замина. Помислих си, че от твоя гледна точка това ще е единственото разумно нещо, което би могло да се направи.

— Ти пет пари не даваш за моята гледна точка! И се съмнявам, че когато и да е било си правил нещо разумно в своя живот! — Тя се чувстваше нестабилна, сякаш бе стъпила върху подвижни пясъци. Единственият изход от това положение беше да атакува, при това незабавно. — Девлин, не знам какво е предизвикало това... рицарско отношение от твоя страна, но не можеш да очакваш от мен да повярвам, че единствено ти, самопризналият се самотник, би желал да се нагърби с жена и дете. Фиктивните бракове отдавна отмряха заедно с кринолините...

— Тъкмо обратното, госпожице Мартин, никога не са отмирали. Фиктивните бракове се сключват по всяко време за пари, собственост и множество други причини.

— Но нито една от тях не се отнася до теб.

— Така е. Но според мен ти се отклоняваш от главния въпрос. Моите предложения са изключително в полза на Роби, а не за нас. Докато пътувах, си мислех за моето детство. Припомних си неща, които бях забравил. Как ме дразнеха другите деца, например. Да ме нарекат копеле беше най-малката обида...

— Но това вече не съществува — каза тя безпомощно. — Съществуват хиляди семейства с един родител...

— Знам. За родителите, майки и бащи, това навярно е добре. Но някой попитал ли е някога децата как се чувстват? Ние наричаме това прогрес и свободен начин на живот, право на избор. Но какво биха казали децата?

Сам прехапа устни. Той изричаше онова, което тя самата много пъти бе казвала на Джули, когато ставаше въпрос тя да роди и отгледа сама Роби. Не можеше да отрече правото на майката да запази своето дете, но ако съществуваше възможност то да расте в щастлива семейна среда, защо това да не бъде така? Този дяволски мъж беше добавил още един от проблемите, но тя не можеше да се омъжи за него. Как би могла да се справи с човек като него?

— Бихме могли да живеем добре, Сам — продължаваше да я убеждава Девлин. Докосна косата ѝ и младата жена неволно потрепери. — Той ще има пони.

— Пони ли? — Тя не разбираше какво общо имаше понито с техния разговор.

— Ами да, там бихме могли да отглеждаме коне. Около къщата има голяма градина. Можем да отглеждаме зеленчуци за пазара...

— Девлин! — възрази тя безпомощно и бързо сграбчи ръката му, плъзнала се към шията ѝ. — Престани! Това е нелепо! Нали казваше, че не желаяш усложнения в живота си...

— Не желаях — призна той. — Но като размислих... Дявол да го вземе, Сам, и аз не зная! Мислех си, тогава беше Коледа... Никога не съм имал семейство и да ти кажа истината това ме изплаши. Но в същото време ми хареса. Беше ми приятно, че съм с теб и с Роби. Той е чудесно момченце. Е, предполагам, че изпитвам известно чувство на вина, задето съм постъпил така с Джули... Бихме могли да живеем добре, Сам, както други семейства. Ти не си безразлична към мен, въпреки че ми отказваш. Така ли е?

— Да... — Загледана в очите му, тя усети как я залива топлина, вълнението плисва в кръвта ѝ и тя закипява, сърцето ѝ препуска с бесен ритъм.

— Както и аз не съм безразличен към теб — отвърна той тихо.

Гласът му бе станал дрезгав. Сам се чувстваше безпомощна като парцалена кукла. Той бавно съблече нощницата ѝ и я захвърли на леглото. Златистите му очи я хипнотизираха. Тя не можеше да разсъждава, нямаше своя воля. Неволно си спомни страстните целувки, прегръдките. А понякога нейните нощи бяха толкова дълги и самотни... Устните му бяха вече само на сантиметри от нейните. На Сам ѝ се искаше да премахне и това разстояние. Да се предаде. Така щеше да реши множество проблеми...

Тя си пое дълбоко дъх, решена да бъде разумна. Беше лудост дори да мисли, че могат да се оженят, лудост беше да мисли, че би могла да намали товара си, като се ожени за този мъж. Смарагди и злато, помисли си тя несъзнателно, загледана в очите му. Какви очи щяха да имат техните деца? Тази мисъл бе последвана от друга, не толкова безобидна и Сам се намръщи. Джули имаше сини очи, Девлин — златистожълти. Очите на Роби бяха тъмни, почти черни.

— Целуни ме, Сам — помоли мъжът и отпрати мислите ѝ в съвсем друга посока. — Целуни ме така, както си създадена да целуваш мъжете — нежно и страстно. Леко и настървено. Коса с цвят на кестен не предполага нежна натура. Очи, зелени като на Далила, не познават компромис. Целуни ме, Сам, и аз ще ти покажа един нов свят, за чието съществуване дори не си подозирала.

— Не — прошепна тя и поклати глава. Простена, когато усети горещия му дъх върху разтворените си устни. Затвори очи и потръпна в очакване. Притиснала ръце към вратата зад гърба си, тя му позволи да я целуне. В края на краищата, една целувка не можеше да промени нещата.

Той впи устни в нейните и почувства отклика на тялото ѝ, но остана неподвижен. Сам изстена, неспособна да овладее изгарящото я желание. Тялото ѝ се изви към него, ръцете ѝ обвиха врата му. Почувства се опиянена. Бедрата ѝ се притиснаха към неговите. Сам искаше още, търсеше сякаш някакъв луд начин да докаже, че Девлин не е единственият, който има някакви умения. Притисна се чувствено към него, усети как дишането му се накъса, почувства как тялото му се напрегна. Но той остана неподвижен, продължавайки да я възбужда.

— Това ли искаш, Девлин? — попита тя объркана. Беше ядосана и на себе си, и на него.

— Да — каза той провлачено. Ръцете му най-после я притиснаха към тялото му, а устните му се впиха в нейните със завладяваща жестокост.

Сам се отказа от всякакви намерения да се съпротивлява. Усещаше възбудата му, желанието я увеличаше, докато накрая той я грабна в прегръдките си и я отнесе на леглото.

Изведнъж Сам дойде на себе си.

Поемайки си накъсано въздух, с разгорещено тяло сякаш в треска, тя откъсна устни от неговите и притисна лице към гърдите му.

— Не — простена.

— Така ли правеше с Питър? — попита Девлин.

— Пол — гневно рече тя и заблъска с юмруци гърдите му. — Той се казва Пол, дявол да те вземе!

— Но никога не те карал да се чувстваш по този начин, нали?

— Не! — извика тя. — Но ще ти кажа, че не можеш да ме използваш като Джули! Пусни ме! Не искам. — Тя го отблъсна от себе

си, удивена от собствената си необузданост. Изправи се, грабна дрехите си и хукна към вратата. Трепереща като лист, се заключи в банята. Сигурно бе полудяла! Знаеше още от първия миг, че Девлин е способен да я накара да се чувства по този начин. Защо му позволи като глупачка да я докосва? За да се увери в предположението си навярно? Тя никога не се бе държала по този начин! Но бе искала да ѝ се случи, напомни ѝ един вътрешен глас. Очакваше го от мига, в който Девлин пристигна. Разбира се, не го признаваше. Желанието ѝ беше подсъзнателно, но съществуваше през цялото време — в гнева, с който се отнасяше към мъжа отначало, усещането за присъствието му след това и най-вече на Коледа. Желанието ѝ да му достави удоволствие, да бъде с него, да го накара да остане. Тя се вглеждаше мрачно в плочките на стената. Девлин имаше право в едно отношение: Пол никога не бе събуждал в нея такива усещания, нито щеше да го направи някога.

— Сам?

— Махни се! — викна тя през сълзи. Затисна с гръб вратата, за да му попречи да влезе при нея.

— Не ставай смешна! Не можеш да стоиш до довечера в банята.

— Изобщо няма да изляза оттук! — кресна тя.

— Но аз само те целунах, за Бога!

— О, да, ти само ме целуна — каза тя подигравателно. Тялото ѝ все още трепереше от тази целувка. Не повярва на ушите си, когато чу, че Девлин се смее зад вратата. — Да не си посмял да ми се смееш!

— Ами какво друго бих могъл да правя? Да плача ли? Моля те, престани да се държиш като дете и излез оттам!

— Не съм облечена.

— Ами облечи се тогава! Аз отивам да пия чай.

Сам слушаше със затаен дъх как той се отдалечава. Отмести се едва когато чу, че кухненската врата се затвори зад гърба му. О, да, било само целувка... Дали той винаги успява да възбуди така жените, питаше се тя. Очаквал ли бе такава реакция от нея? Както изглежда, всичко това бе нещо съвсем обикновено за Девлин. Обзе я гняв. Сега той сигурно щеше да я обвини, че го е предизвикала. Да, но тя не го беше молила да се възбужда, нали така! Сам нямаше вина! Докато се миеше и обличаше, ръцете ѝ продължаваха да треперят при спомена колко възбуден бе Девлин. Тя излезе от банята и тръгна заплашително

надолу по стълбите. Отвори вратата на кухнята. Както бе имал наглостта да изтъкне той, тя не можеше да се крие в банята до безкрай.

— Не желая да разговарям за това! — заяви му тя категорично. Беше решила, че нападението е най-добрият начин за отбрана. — Не желая да го обсъждам, да го анализирам...

— Чудесно — съгласи се той, като едва вдигна поглед от чая си. — Искаш ли препечена филийка.

— Не.

— Изпий си чая. — Той побутна чашата към нея. — След това ще отидем да видим Роби в болницата.

Тя се чувстваше измамена. Седна на масата и взе чашата си.

— Ти беше виновен!

— Да, наистина аз бях виновен.

— Точно така! — гневно го стрелна с очи тя.

— Да не би да съм възразил? Пий си чая...

— Ако не беше...

— Сам — каза той внимателно, — изпий си чая!

— Не искам да пия гадния чай! — Тя гневно скочи на крака. — Искам да...

— Искаш да се преструваме, че нищо не се е случило? Добре, ще го направим. Вече го изтрих от паметта си. Така добре ли е?

— Не, не е добре. И престани да бъдеш толкова благоразумен.

— Може би предпочиташ да съм ядосан? Да ти крещя и да те обиждам?

— Не — промълви тя и седна покорно на стола. — Никога не съм се държала по този начин! Никога... О, Господи! — Тя избухна в ридания.

— Сам — повика я той нежно. Заобиколи масата, приближи до нея и успокоително погали разбърканите ѝ коси. — През последните дни ти почти не си спала, нервите ти са изопнати. Поболяла си се от притеснение за Роби и за вашето бъдеще. Нищо чудно, че си толкова чувствителна?

— Така ли мислиш? — попита тя през сълзи и вдигна глава.

— Разбира се. Сега си изпий чая. Ще отидем да видим Роби! — Той ѝ подаде пакетче хартиени носни кърпички.

— Извинявай — каза тя и избърса сълзите си.

— Няма нищо!

— Но все пак вината беше твоя...

— Да, моя беше вината — разсмя се Девлин.

— С огъня ли ме учиш да си играя? — усмихна му се тя през сълзи.

Огън ли? Това беше истински пожар, призна тя пред себе си.

В болницата разбраха, че Роби наистина е доста по-добре. Когато влязоха при него, той беше буден. Усмихна се на Сам. Щом видя Девлин зад гърба ѝ, усмивката му стана още по-широка. Протегна ръка към него.

— Здравей, войнико! Как е животът? — нежно попита Девлин.

— Малко боледувах — каза Роби гордо.

Сам усети, че очите ѝ отново се наливат със сълзи.

— Разбрах. Но вече си по-добре, нали?

— Да. Мога ли да си дойда къщи?

— След няколко дни.

— Ти къщи ли ще бъдеш?

— Да, ще бъда у дома — обеща Девлин.

Без да задава повече въпроси, Роби се отпусна успокоен. Усмихна се сънено на Сам, притвори клепачи и след миг заспа.

— През следващите дни ще спи — поясни сестрата, като хвърли на Девлин преценяващ поглед. — Най-лошото вече мина. Ще постоите ли малко при него?

— Бихме останали, ако не пречим.

— Винаги се радваме, когато родителите остават по-дълго при децата си. — С топла усмивка към Девлин и кратко кимване към Сам сестрата излезе от стаята.

— Много приятна жена — отбеляза Девлин. В очите му танцуваше задоволство.

— Предполагам, че си свикнал жените да се хвърлят на врата ти! — отвърна кисело Сам. — Но мен не слагай в списъка!

— Няма — обеща той, едва сдържайки смеха си.

— Щом искаш да останеш малко при Роби, ще отида да се обадя по телефона. — Тя се отправи към вратата.

— Разбира се! Свърши си работата. — На него му беше все така забавно.

— И ще го направя — заяви тя. Символично блъсна вратата зад себе си.

След като Девлин започна да проявява такова разбиране към нея, тя реши да се обади на Пол, за да разбере причината, поради която той бе пожелал да се видят. Девлин можеше да не се съобразява с него, но не и Сам. Тя го обичаше! Той бе всичко онова, което липсваше на Девлин. Добър, отзивчив... Е, Пол не беше отзивчив, наистина, и не беше чак толкова добър... Но въпреки това той струваше колкото десет Девлин Хоу!

Телефонът беше в края на дългия, прекалено топъл коридор. Сам приготви няколко монети и набра служебния телефон на Пол. О, тя ще покаже на Девлин, че не е единственият мъж на света! Какво си въобразяваше той? Че тя ще скочи в леглото му пет минути след като се е запознала с него? За каква я мисли? Все пак тя се изчерви при спомена за сцената в спалнята. Сам не знаеше какво друго би могло да се нарече отчаяна страст...

— Пол? — Тя чу плътния познат глас. — Сам е на телефона. Да, аз съм добре. — Беше нетърпелива, защото той губеше време за несъществени неща. — Да, тук снегът почти се стопи. Да, разбрах, че това е причината, поради която не дойде. Именно затова ти се обаждам. Защо искаше да се видим? — попита без заобикалки.

Докато слушаше обясненията му, тя си играеше с шнура на телефона. Онова, което ѝ говореше, не беше ново за нея.

— Не, Пол — успя да каже в паузата, която той направи. — Не съм дошла на себе си... Разбрах. Дочуване.

Без да го изчака да приключи с изобличаването ѝ в егоизъм, тя затвори телефона. Не можеше да повярва, че той вече не може да я нарани. „Прави каквото искаш“ — беше ѝ казал той. И тя постъпи точно така. Нима той очакваше, че ще се е пречупила? Ще хукне с благодарност към прегръдките му, а Роби да върви по дяволите?

— Зле ли ви е?

— Какво? — Тя се извърна и видя възпълна жена с боядисани коси и лилава рокля. — Добре съм, благодаря.

— Да, но не изглеждате съвсем добре. — Жената ѝ се усмихна приветливо. — Сигурно ще ви се отрази добре, ако пийнете нещо!

— Тук има ли барче? — попита Сам развеселена.

— Как да няма! Кафенето е ей там! — Тя посочи другия край на коридора.

Само преди три месеца бях готова да се омъжа за Пол, разсъждаваше Сам, докато отпиваше от кафето си. Но ако той ѝ предложеше да се оженят сега, дори да приеме Роби и да я моли на колене, тя ще му откаже. Девлин, който никога не е казвал, че я обича или я харесва, всъщност се отнасяше към нея по-добре от Пол. Ако наистина обичаше силно Пол, сърцето ѝ трябваше да е разбито от мъка, когато той я остави. Кое то съвсем не беше така. Но когато Девлин си тръгна и тя си помисли, че никога повече няма да го види... Тя изстена и притисна длани към очите си.

— Сам, зле ли ти е?

Тя въздъхна и вдигна поглед към Девлин.

— Добре съм — каза уморено. — Не мога да се отърва от теб, така ли? Извинявай, не исках да бъда груба. — Тя видя как мъжът свъси вежди. — Просто си мислех... Роби заспа ли?

— Аха. Ти се забави и аз се притесних за теб.

— Прощавай. Искаш ли кафе?

— Да. Ще отида да си взема. — Той се отправи към бара. Сам забеляза как го гледеше възрастната барманка. Годиците не бяха бариера за привлекателността. А Девлин беше наистина един дяволски привлекателен мъж, призна тя.

— Обадох се на Пол по телефона — съобщи Сам, когато той се върна на масата.

— И какво? — попита мъжът спокойно.

— Нищо. Искал да разбере дали съм дошла на себе си.

— И дошла ли си на себе си?

— Не съм. — Сам се изсмя горчиво. — Глупаво, нали? Чувствах се изоставена и нещастна през всичките тези месеци, а сега ми се струва, че никога не съм искала този човек. — Тя се взираше с невиждащ поглед в Девлин. — Дали съм използвала Роби само като повод? Трябвало ми е някакво извинение, за да разваля годежа си? Не, сигурна съм, че тогава не мислех така. — Тя сбърчи чело. — Но към Пол сега изпитах... безразличие. Това е ужасно, нали?

— Не е никак ужасно. Но означава, че ти си се променила. Имаш нови цели. Освен това си уморена, объркана и разтревожена.

Съзнанието на човек може да възприема проблемите само по един — нещо, което и аз често забравям — усмихна ѝ се той.

— Казах му, че Роби е в болница — продължи тя. — Но Пол дори не попита какво му е...

— Добре. Изпи ли си кафето?

— Изпих го. Беше студено. — Сам явно беше разсеяна.

— Тогава да тръгваме! — Той се изправи и ѝ помогна да стане от стола.

— При Роби ли отиваме?

— Не. Сега ще отидем да обядваме. Роби няма да се събуди скоро. Ще се върнем при него довечера. Стига си стояла в болницата! Ще се поразходим с колата.

Доволна, че някой друг взема решение вместо нея, Сам тръгна след Девлин.

Спряха да обядват в крайпътен ресторант. Сам успя да се справи с цялата пържола и пая, които Девлин поръча за нея. Той изпи една халба бира. Тя взе джин и тоник. Качиха се отново в колата. Отначало Сам не обърна внимание накъде пътуват. Мислите ѝ продължаваха да се въртят около Пол и нейното собствено странно поведение. Връщайки се назад във времето, тя установи, че е очаквала той да обикне Роби, както тя го обичаше. А тъй като той не го бе направил, изходът е бил всъщност предварително решен. Роби е бил по-важен за нея от Пол. Защо не бе разбрала това още тогава, питаше се тя.

— Къде сме? — попита тя учудено, когато Девлин спря. Намираха се пред огромна като хамбар къща.

— Това е къщата на Нейтан. Или по-точно, моята къща — обясни Девлин. — Искаш ли да я разгледаме? — Без да ѝ даде възможност да отговори, той излезе от колата и заобиколи, за да ѝ отвори вратата.

— Стара е, нали? — попита Сам, загледана в каменната фасада. Солидната постройка се вираше в тях с пет прозореца — три на горния етаж и по един от двете страни на старинния вход.

— Построена е през 1758 година. Много работа ще падне, докато я постегна. — Девлин поведе младата жена по алеята от бял чакъл към входа.

— Тук ли си живял? — попита тя, когато влязоха. И в следващия миг онемя от изненада. Отвън къщата изглеждаше негостоприемна. Но вътре цареше невероятен уют. От широкото просторно антре се

влизаше в кухнята и две дневни. Прекрасна дъбова стълба водеше към втория етаж. — Чудесна е! — възкликна Сам.

Двете стаи бяха просторни с високи тавани. Мебелите бяха стари и в окаяно състояние, макар че имаше няколко прекрасни неща. Огромната кухня беше обзаведена с модерни шкафове и газова печка в странно червен цвят.

На втория етаж имаше пет спални и две бани. Облегната на прозореца в някогашната стая на Девлин, Сам се питаше как ли е изглеждал той като дете.

— На каква възраст дойде да живееш тук? — попита тя.

— Бях на петнайсет години.

— Мислех, че той те е осиновил съвсем малък.

— Не. — Девлин погали нежно пиринчената топка на единичното легло и махна някакво конче от голия матрак. — Той ме хвана, когато се промъквах в обора. Бях избягал от дома за сираци. Валеше. Аз бях изморен и гладен. Оборът изглеждаше много подходящ да прекарам в него нощта. По това време Нейтан беше на петдесет и няколко години — едър, силен мъж. Напляска ме, след това ме заведе в къщата. Изми ме и седнахме на масата в кухнята. Поиска да му разкажа защо съм го направил. До този момент не бях ял пердах в живота си. — Девлин погледна Сам и се усмихна многозначително. — В дома аз бях винаги един от най-големите. Използвах силата и ръста си, за да тероризирам другите момчета. По-точно, карах ги да правят онова, което аз желяех. Бях нещо като крал на дрипльовците... Учителите не можеха да ми направят нищо, затова изобщо не се занимаваха с мен. Разбира се, изнасяха ми лекции какво не бива да правя, но иначе не ме докосваха с пръст. Това беше неправилно, Сам. Ако си бях получавал заслуженото за постъпките си, сигурно нямаше да стана такъв отвратителен негодник. Отначало си помислих, че Нейтан е поредният самарянин, който се опитва да спаси душата ми. Гледах на него с презрение, както на учителите. Но той започна да ме кара да му работя като товарно добиче и да се отнася с мен като с куче. — Девлин се усмихна на спомена. — Ако бях добър, възнаграждаваше ме — получавах храна. Ако бях лош, той се разправяше с мен... да не ти обяснявам как.

— Но защо си останал при него? — Тя беше озадачена. — Социалните служби биха могли да се погрижат за теб, щом той те е

биел.

— Той не ме биеше! — възрази Девлин. — Нейтан ме дисциплинираше. А социалните служби не знаеха нищо за това. Когато той подаде молба да ме осинови, служителите дойдоха да видят къщата и ме попитаха какво мисля. Аз казах, че искам да остана при него. През целия ми живот към мен се бяха отнасяли с безразличие. Е, Нейтан Хоу не беше безразличен към мен! Започнах да го уважавам, след това го обикнах. Започнах да уча и да се занимавам с неща, които дори не бях предполагал, че мога да върша... Така една душа беше спасена.

— Значи мислиш, че аз съм прекалено мека с Роби? — попита тихо Сам, загледана в сивия пейзаж. — И ако не внимавам, би могъл да стане като теб?

— Няма да стане като мен. Но децата се нуждаят от дисциплина, както и от нежност, Сам. Те трябва да научат правилата на играта. Ако твърде дълго му позволяваш да върши каквото си поиска, той ще си помисли, че винаги може да прави така.

— Но от смъртта на Джули не е изминало много време...

— Знам. Сигурно ще ти прозвучи безсърдечно, но знай, че децата имат къса памет. Не, той няма да забрави майка си. Той ще тъгува за нея, тя ще му липсва. Но понякога ще те мрази, когато не му угаждаш, защото ти не си неговата майка. Ако прекалиш, може да събудиш у него презрението, което аз изпитвах към учителите заради тяхната безпомощност да се справят с мен.

— Желязото се кове, докато е горещо — въздъхна тя.

— Така мисля. Но не следва, че съм прав. Знам само, че Роби заслужава да направим за него всичко, което можем.

— Това означава да се оженим?

— Да.

— Да живеем тук?

— Ако ти прецениш, че би могла... Разбира се, ще е нужна много работа, докато стегнем къщата.

Но тя би могла да стане великолепна, помисли си Сам, загледана през прозореца. Къщата не беше на оживено място, но не можеше да се каже, че е изолирана. Наоколо имаше хълмисти поля, горички и път, макар че не се виждаше. Прекрасно място, където да расте едно малко момче. Но дали ще е прекрасно и за нея, запита се Сам. Ако се съгласи

да се оженят и заживее с Девлин — а може би един ден двамата дори ще се обикнат, нашепна й едно гласче — дали неговият силен характер няма да я подчини? В коледната нощ не се бе чувствала подвластна на него, припомни си Сам. Тогава усещаше сигурност... А може би тогава Девлин се бе преструвал? Ако стане негова жена... Но защо той настоява да се оженят? Дали само за доброто на Роби?

Сам се обърна към него и потърси в очите му отговор на тези въпроси. Не откри нищо и въздъхна безпомощно.

— Не зная, Девлин. Това ми се вижда пълна лудост. Ти премислил ли си го добре?

— Да.

— С всички възможно последствия?

— Мисля, че да. С всички „за“ и „против“. И двамата нямаме деца. В най-странни положения успяваме да разговаряме разумно и интелигентно. Ти не си безразлична към мен. Дори понякога си мисля, че двамата много си приличаме — добави той със задоволство. — Ти си красива и желана жена, не ме дразниш...

— Да — каза тя сухо.

— Разбира се, съществува възможност да срещнеш един ден мъж, в когото да се влюбиш. — Той подигравателно изкриви устни.

— Любовта съществува, Девлин — възрази тя нежно. — Моите родители се обичат. Женени са от двайсет и осем години и...

— И винаги са били блажено щастливи?

— Никой не е блажено щастлив постоянно. Те се карат понякога, разбира се. Но това не означава, че не се обичат. — Тя отново се загледа през прозореца. — И така, какво ще стане, ако аз се влюбя? Или ти например?

— За този мост ще мислим, когато стигнем до него. Досега не съм срещал жена, която да е за мен целия свят. Малка е вероятността да ми се случи отгук нататък. Но жените са по-непостоянни.

— Не сме! — Сам реагира бурно и се обърна към Девлин. — Поне аз нико... — Тя внезапно си спомни своите разсъждения в кафенето. — Е, не бих казала, че съм невярна — заключи тя. — Ако живея тук, ще бъда доста изолирана, нали така? Няма да имам възможност да се срещам с мъже и да се влюбвам в тях. Освен ако не се влюбя в млекаря.

— И за тях няма да ти остане време, защото аз възнамерявам да те ангажирам изцяло — пошегува се Девлин и приближи към нея.

— Не! — Тя уплашено притисна гръб към стената. — Девлин!

— Какво? — попита той невинно и протегна ръце към нея. Притисна я в прегръдките си и продължи с усмивка: — Можем да се оженим утре сутрин.

— Не, ние не...

— Аз извадих разрешително за брак, щом се върнах от Испания.

— Толкова ли си бил сигурен, че ще ме убедиш? — В красивите ѝ очи се долавяше паника.

— Не. Но исках да съм готов, в случай че успея!

— Като горчиво лекарство, което трябва да глътнеш, за да ти мине болестта. Стисваш си носа и го изпиваш...

Девлин я гледаше замислено.

— Не мога да кажа, че съм се стремял точно към това в живота. Предполагам, че има известна доза истина в аналогията, която ти направи. Но аз искрено вярвам, че това е най-доброто решение при сегашните обстоятелства. В такъв случай, защо да чакаме повече? Можеш да изпратиш телеграма на твоите родители. Не биха могли да пристигнат до утре, но ако настояваш, бих могъл да променя датата.

— Много мило от твоя страна. Особено в случай, че аз искам да се омъжа за теб, което все още не съм казала.

— Хайде де! — подразни я той. — Къде е авантюристичният ти дух? Обещавам, че няма да те бия...

— Хм.

— Обещавам, че ще те уважавам и ще ти се подчинявам...

— Да, това е твърде възможно — каза тя подигравателно. — Мога да се обзаложа, че не си се подчинявал на никого в живота си! Права ли съм?

— Само на Нейтан. — Очите му весело проблеснаха. — Но може пък да ми е приятно да изпълнявам някои твои команди — предположи той и се разсмя, когато видя как тя се изчерви.

— Това беше нечестно! Обеща, че няма да го споменаваш... Ами ако стане така, че...

— Ти ще престанеш ли да поставяш пречки пред нас? — ядосано рече той. — Не можеш ли да видиш нещата откъм хубавата им страна?

— Не мога, защото самата аз не съм съвсем убедена в правилността на решението — отвърна тя троснато. — Не знам как бих издържала на твоята енергичност... О, не исках да кажа това! — възкликна тя, защото той изсумтя подигравателно. — Ти имаш вид на човек, който непрекъснато тича нагоре-надолу и прави нещо... Аз съм човек на спокойствието. Трябва ми по-дълго време, за да преценя доводите „за“ и „против“...

— Ще го имам предвид — заяви той сухо, — след като се оженим. Но ти не познаваш достатъчно добре себе си, Селина Ана Мартин. Зелените очи и червената коса не предполагат спокойствие и застой, както вече ти изтъкнах.

— Моята коса не е червена.

— Червеникава е. — Той прекара пръсти през гъстите й блестящи коси. — Кажй „да“!

— Не!

— Да! — настоя той с лукава усмивка.

— Престани да ме притесняваш!

— Ако престана, ще кажеш ли „да“?

— Ако имахме време, за да се опознаем, преди да...

— Преди да консумираме нашия брак, искаш да кажеш. — Очите му преливаха от задоволство.

— Да.

— Ти това ли искаш?

— Ами, да! — Настояването й се стори странно дори на самата нея.

— Добре.

— Мислиш ли, че това е най-доброто решение? — В гласа й се долавяше молба. — За Роби, имам предвид...

— Да, Сам. Аз съм почти сигурен, че той е мой син. Имаме една и съща кръвна група...

— Ти провери ли?

— Да. Ако Барбара и Дейвид вземат Роби за малко през медения ни месец, двамата с теб ще можем да се опознаем както трябва.

Сам не знаеше какви доводи биха могли да го разубедят, щом той бе сигурен, че е баща на Роби.

— Добре тогава... Може би... Не съм казала „да“! — рече тя, щом зърна усмивката му. — Казах може би...

ШЕСТА ГЛАВА

Сам и Девлин се ожениха на следващия ден. Венчавката беше в единайсет и половина. Девлин изглеждаше сериозен и неузнаваем в тъмносивия си костюм. Сам беше облечена с елегантна права пола и бяла блуза. Отговаряше на въпросите като замаяна. Имаше чувството, че е механична кукла, на която са навили пружинката така, че да издържи на церемонията. Приятно изненадани, Дейвид и Барбара Гънър се бяха съгласили да им станат свидетели. Не направиха специални снимки. Само Дейвид щракна набързо няколко пози с любителския си фотоапарат за спомен. Обядваха тържествено в ресторанта, след което Барбара и Дейвид се прибраха у дома си, а Девлин и Сам посетиха Роби в болницата. После се отправиха към къщи.

Сам наблюдаваше как Девлин паркира колата. Да, в този миг той изглеждаше точно толкова възторжен, колкото се чувстваше и тя самата... Сам нервно въртеше златната халка върху пръста си и се питаше какво ще стане отгук нататък. Девлин отвори вратата на колата от нейната страна и неочаквано я грабна от седалката в прегръдките си.

— Какво правиш? — възкликна тя уплашено.

— Искам да те пренеса през прага на къщата — каза той сухо. — Имаш ли ключ?

Нацупена, Сам намери ключа си и непохватно отвори вратата. Опита да се освободи от Девлин, но той блъсна с крак вратата зад гърба си и понесе младата жена нагоре по тясната стълба.

— Не! Девлин, пусни ме!

Очите му дяволито проблясваха, когато я отнесе в нейната спалня и я хвърли на леглото. Преди тя да успее да помръдне, Девлин седна на края, хвана ръцете ѝ и ги притисна над главата ѝ.

— Девлин, никак не е смешно!

— Аз смея ли се? — попита той нежно.

— Но нали не очакваш да... Обеща ми!

— Излъгах те!

— Но ние почти не се познаваме...

— И ето го прекрасният миг, в който ще се опознаем. Роби не е тук и никой няма да ни безпокои...

Загледана в очите му, Сам си каза, че с право ги бе оприличила с очи на хищник. Чувстваше се като уплашен заек, подгонен от ястреб. Изнервена, паникьосана и възбудена, тя усети как я изпълва приятна топлина.

— Причиняваш ми болка — прошепна тя.

— Не е вярно! Аз държа ръцете ти съвсем леко... Възнамерявам да те любя, госпожо Хоу — каза той нежно.

Очите им се срещнаха.

— Нужно ми е време — помоли тя.

— Времето е пред нас! Можем да не ходим в болницата до довечера. Имаме много време...

— Нямах предвид това...

— Знам. — С присмехулна усмивка, той сведе глава, докато устните му докоснаха леко нейните. Без да пуска китките на ръцете ѝ, той се качи на леглото и се наведе над нея.

— Не — шепнеше тя. — Не! — С разширени от ужас очи, Сам си пое въздух разтреперана. Опитваше да се овладее. Но не можеше да забрани на сетивата си да приемат страстта и силата, които се излъчваха от Девлин. Той я докосваше и желанието я разкъсваше. Тя знаеше, че очите ѝ са потъмнели от страст и се бореше отчаяно да остане недостъпна.

— Да! — убеждаваше я той шепнешком. Лицето му почти докосваше нейното.

— Не! — простена тя. — Моля те, Девлин. Не съм готова...

— Готова си! Вече усещам възбудата ти. — Гласът му беше дълбок и дрезгав, не търпеше възражения. — Почувствай я и ти, Сам, просто усети тялото си... — Думите му заглъхнаха. Устните му яростно се впиха в нейните. Тялото му се притисна към нейното така, че да отговори на обзелото я желание.

Не, твърде рано е за това, настояваше гласът на разума. Ти не си готова! Но тялото ѝ не беше съгласно. Бе устремено към Девлин.

Сам отпусна глава и той освободи ръцете ѝ. Обръгна с длани лицето ѝ и покри с целувки устните, шията, очите ѝ. Тя потръпна.

Девлин разтвори сакото ѝ и започна да разкопчава блузата. Бавно, съвсем бавно прекара пръсти по голата ѝ кожа до ръба на дантеления сутиен. Сам се предаде с тих стон. Бедрата ѝ несъзнателно се повдигнаха, за да посрещнат неговите.

— Сам, искам да те любя по хиляди начини — шепнесе той в ухото ѝ. Обсипваше с целувки лицето ѝ, ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ.

— Не е честно! — Тя изгаряше от желание. — Караш ме да се чувствам ужасно, да изпитвам болка!

— Това не е истина! — каза той нежно. — Отпусни се, Сам! — Той разкопча полата ѝ и бавно я свали. Съблече сакото и блузата. Но младата жена дори не усети допира на хладния въздух до кожата си — Девлин отново я целуваше. Устата и ръцете му се движеха мъчително възбуждащо от раменете към бедрата ѝ.

Сам не разбра кога Девлин бе свалил своите дрехи. Единственият ѝ спомен беше от усещането за допира на неговата гореща и гладка кожа до нейната, възбуждащите докосвания на езика му. Те я измъчваха нежно така, както бе чела само в книгите. Девлин направляваше неопитните ѝ ръце по своето тяло, учеше я на всичко онова, което той самият знаеше... С невероятна нежност и очи, приковани в нейните, мъжът проникна в нея. Прикована от тежестта на тялото му, тя не можеше да отмести поглед. Видя страстта, изписана на лицето му. Навярно той също четеше нейните чувства...

Тялото му се движеше отначало плавно и възбуждащо, постепенно ритъмът се засили, нарасна и с увеличаването на желанието се превърна в безразсъден див танц, в който и двамата достигнаха екстаза.

Отмаляла, Сам едва-едва повдигна клепачи и срещна погледа на Девлин.

— Не си ли доволна, че каза „да“?

— Не си спомням да съм казала такова нещо — тихо отвърна тя. В очите ѝ все още се четеше удивление от собствения ѝ страстен отклик. — Надявам се, няма да ти се наложи да съжаляваш за това един ден!

— Внимавай да не ми се случи да съжалявам — изръмжа той. — Защото ще си имаш големи, ама наистина големи неприятности!

— Значи ще си имам неприятности? — Тя се опитваше гласът ѝ да не я издаде. — Аз не съм настоявала да се женим!

— Не си... Но след като вече сме женени, ще трябва да се грижиш да удовлетвориш съпруга си, уважаема госпожо!

Като Джули ли, искаше да го попита тя. Тук, в същото легло?

— Не ми говори по този начин! — каза тя язвително.

— Защо? Ти си ми съпруга! — С усмивка, която развесели Сам въпреки волята ѝ, Девлин най-после се отмести. Отпусна се на леглото до нея и я притисна към себе си. Приказните ѝ коси се разпиляха на гърдите му.

Тя предпазливо протегна ръка и пръстите ѝ обходиха стегнатия му корем и мускулите на гърдите. Очите ѝ следваха движението им. Странно, беше се любила с почти непознат човек. Кожата ѝ изглеждаше бяла до загорялото му тяло. Пол имаше бледа кожа, спомни си тя. Да сравнява двамата беше колкото отвратително, толкова и естествено, каза си тя. Защото Пол беше единственият друг мъж, когото бе познавала преди Девлин. Но всички сравнения между двамата бяха в полза на Девлин. Тялото му беше добре сложено и силно. Той сякаш изпълваше тясното легло и това също беше възбуждащо, защото двамата просто не можеха да отделят телата си едно от друго, без да рискуват да паднат на пода.

Уханието на кожата му изпълваше ноздрите ѝ. Дишането му бе равномерно и тя се сви още по-удобно до него. Без да съзнава предизвикателството, прехвърли крак върху неговите. Вече съм госпожа Хоу, каза си тя. Селина Хоу. Не беше чак толкова зле да се любиш с непознат...

— За какво си мислиш? — попита той тихо.

Сам усещаше дъха му в косите си. Тя повдигна леко глава, за да срещне очите на Девлин и му каза изводите си.

— Значи все още съм ти чужд? — Той се забавляваше.

— Да.

— Но все пак не така чужд, както бях в началото? — Тъмните вежди се извиха присмехулно.

— Не толкова... — Взряна в очите му, тя се видя в тях оплетена като в паяжината на паяк и потръпна.

— Какво има?

— Нищо — побърза да го успокои тя. — Стана ми хладно.

— Тогава ще те стопля! — Той я прехвърли върху себе си и покри голия ѝ гръб със завивката. — Люби ме, Сам! Не бива да очакваш, че аз винаги ще правя първата крачка!

Това приличаше по-скоро на заповед, каза си тя. Не беше за чудене, че децата в дома за сираци са се подчинявали на Девлин от малък. Дали би се държал така, ако изпитваше към нея нещо повече от гола страст? Думите му бяха казвани навярно много пъти преди това. На други жени...

— Защо ме гледаш така? — попита той нежно, но с леко присвити очи.

— Мислех си, че си един много опасен мъж.

— Бъди сигурна, че съм такъв! — заяви той със смях и сграбчи бедрата ѝ. — Да не губим време!

Сам неочаквано отхвърли страховете си. Нали тя сама бе дошла в леглото с него? Можеше да му се наслаждава, както той на нея! И тя се подчини на нарежданията, които той ѝ даваше с шепот. Девлин е мой съпруг и аз може би ще успея да го накарам да ме обикне, каза си тя с надежда.

Девлин наистина се оказа много страстен мъж. За изненада на Сам, тя откликваше с не по-малко желание. Може би нещата ще потръгнат, разсъждаваше младата жена. В края на краищата, девет десети от законността се отнася до собствеността. А Девлин се отнасяше към нея като към своя собственост...

Пристигнаха в болницата доста по-късно, отколкото бяха предвидили. Роби изглеждаше много по-добре от вчера.

— Сам, утре си идвам у дома! — съобщи ѝ той.

— Така ли? — Тя погледна въпросително сестрата, която се грижеше за детето. Сестрата кимна утвърдително и Сам разцъфна в усмивка. — Чудесно! Без теб се чувствам много самотна!

Трябваше да го вземат на следващия ден в единайсет часа.

— Ти нещо се стресна — каза ѝ Девлин, когато се качиха в колата. — Страх ли те е да му кажеш, че сме се оженили?

— Не... Той те харесва.

— Глупаво е да се притесняваш.

— Знам... Но напоследък ми се струва, че откривам много нови неща у себе си, някои от които... не са приятни.

— Но повечето са доста приятни! — пошегува се той. — Не съм обещавал, че ще ни бъде лесно, Сам. Всички трябва да се променим. И не можем да си обещаем, че никога няма да сгрешим.

Тя опитваше да си представи как ще бъде занапред. От едната страна бяха финансовата сигурност и споделената отговорност за Роби. От другата — ограничаване на личната ѝ свобода. Дали Девлин ще успее да промени начина си на живот, така че да се съобразява с нейните желания?

Сам стоеше до прозореца и гледаше на лунната светлина тъжната купчинка мръсен сняг, останала от снежния човек, който Девлин и Роби направиха в градината.

— Съжаляваш ли, че се съгласи да се оженим? — Девлин бе приближил незабелязано зад нея и постави ръце на раменете ѝ.

— Не знам — прошепна тя и леко потрепери от допира му. — Все още ми е малко странно. Обикновено хората се женят, защото са влюбени един в друг и искат да бъдат заедно за цял живот. Да имат деца...

— Не съм мислил... Но нямам нищо против, ако ти искаш да родиш свое дете.

— Девлин, въпросът не е в това дали имаш нещо против. Детето ще бъде и твое!

— Предполагам!

— Моля те, не се шегувай! — Тя се обърна притеснена и се озова в прегръдките му. — Откъде да знам дали постъпвам правилно.

— Малко късничко си задаваш този въпрос! Знам, че те накарах да решиш прибързано, но едва ли щяхме да измислим нещо по-разумно.

— Ако оставим Роби настрана...

— Скъпа моя, ако оставим Роби настрана, други причини няма. Нали така?

— Няма — съгласи се тя с въздишка.

— Да не си помислила, че съм се влюбил в теб? — Девлин се взираше в очите ѝ, обхванал в длани лицето ѝ.

Да, така си бе помислила, но не можеше да му го каже, разбира се. Беше съвсем ясно, че той не желае да слуша подобни неща. Тя се взираше в очите му и търсеше поне мъничък знак за потвърждение на своите надежди.

— Не — каза примирена. — Ти много ясно каза какво мислиш по въпроса. Но е много странно да се отдам на някого, само защото не съм му напълно противна...

— Господи, Сам! — Той се разсмя. — Не съм казал такова нещо! Аз те харесвам, възхищавам ти се. Ти дяволски ме привличаш! А това не е като да не си ми противна!

— Никак не е забавно. Аз си мислех, че съм влюбена в Пол. Но сега не изпитвам нищо към него.

— Но нали не си влюбена в мен? — Той се взираше в лицето ѝ. — Кажй, Сам!

— Не съм — прошепна тя, макар да знаеше, че вече е успяла да се влюби в Девлин.

— Щом не си влюбена в мен, значи не можеш да ме разлюбиш. Вече ти казах — един ден може би ще срещнеш мъж... и тогава аз няма да поставя никакви пречки на пътя ти.

В девет часа вече и на двамата им се струваше, че са слушали достатъчно музика по радиото, а вечерта се е проточила безкрайно.

— Да си лягаме — предложи Девлин и изключи радиото.

— Ами, да! Седим тук като две деца, които трябва да получат разрешение, за да отидат да спят. — Сам угаси лампата в дневната.

— Питам се — каза той — дали не си мислиш за мен, че съм едно животно?

— О, не бих казала! — Бяха стигнали пред вратата на спалнята и Сам погледна през рамо, преди да отвори. — Приличаш ми по-скоро на орел или на хищник. — Тя със смях избяга от ръцете му, които се протегнаха към нея.

Девлин я последва в спалнята и се хвърли по момчешки в леглото.

— Ела при мен! — нареди ѝ нежно.

На следващия ден прибраха Роби от болницата. Девлин отиде в Рай, за да говори с агента за продажбата на къщата. Сам се зае да обясни на детето новата ситуация.

— Сега Девлин баща ли ще ми бъде? — попита той.

— Да, нещо такова... И аз ще ти бъда майка по същия начин. Няма да ти бъда истинска майка, но ще се грижа за теб като майка. — Тя вече съжаляваше, че се е нагърбила с обяснението.

— Щом Девлин ми е баща, значи мога да поискам велосипед? — каза Роби пресметливо.

— Как така?

— Питър казва, че ако си имаш баща, може да поискаш да ти купи големи неща. Например велосипед!

— Голям хитрец си! Значи за теб няма значение кой е баща ти, а дали ще ти купи велосипед!

— Аз обичам Девлин — заяви момченцето. — А ти нали ще му кажеш за велосипеда?

На следващия ден започнаха приготовленията. Трябваше да се сортират вещите в къщата. Необходимото да се опакова, за да бъде пренесено, ненужното да се изхвърли. Девлин се готвеше да отиде отново до Рай. Неочаквано се появи Дейвид и предложи да вземе Роби у тях, докато Сам и Девлин се справят с багажа.

Сам усети, че докато разговаряше с Дейвид, съпругът ѝ я наблюдава намръщено.

— Той сигурно очакваше да те намери тук сама — подхвърли Девлин, щом Дейвид и Роби тръгнаха.

— Защо трябва да съм сама? — Тя беше объркана.

— Я не се прави на наивна! — процеди той гневно.

— Господи, да не би да ревнуваш?

— Аз да ревнувам?! Никога! Но имам чувство за собственост! И няма да се бавя в града, така че ако той отново дойде... — Девлин затръшна вратата и се качи в колата.

Останала сама в къщата, Сам реши да прегледа вещите на Джули. Качи се на тавана и отвори кашона, в който бяха намерили елховите играчки. Пренесе нещата на части в своята стая. Сред книгите откри касетка за документи. Ключ липсваше, но тя изобщо не

беше заключена. Сам извади от нея тетрадка. Съзнаваше, че това е навярно нещо много лично, може би дневник, в който Джули описваше своето заболяване. Той можеше да послужи на други болни, каза си Сам и го разтвори. От него изпадна някаква снимка. Сам се наведе да я вземе и застина от изненада. От снимката я гледаше Роби... такъв, какъвто навярно щеше да бъде след двайсет години.

На гърба на фотографията имаше име — Лестър Войт.

Сам се разтрепери. Прилоша ѝ. Не, това не беше дневник на заболяването на Джули... Сам разбираше, че е най-добре веднага да захвърли тетрадката с фотографията обратно в кашона, но не можеше да го направи.

Разтвори тетрадката и прочете на първа страница:

„На Роби, когато стане достатъчно голям, за да ми прости. И на Сам, която ме обичаше толкова много, че направи смъртта ми по-лека.“

Сълзи изпълниха очите на Сам. Бързо прелисти страниците. Най-после видя името, което я интересуваше — Девлин Хоу.

След час Сам затвори тетрадката с фотографията. Всичко беше ясно. Девлин не беше баща на Роби.

Бедничката Джули... Тя обясняваше на Сам, че ходела в парка, за да размишлява върху бъдещия си живот. Там беше срещнала Лестър Войт, който бил на някаква специализация в Лондон. Влюбила се в него и мислела, че той също я обича, иначе не би отишла в хотелската му стая... А когато се обадила в дома му в Мидлендс, открила, че той има съпруга и три малки деца...

Не беше чудно, че Джули бързаше да замине да живее в къщата в селцето. Майка ѝ бе узнала, че тя е бременна. Затова Джули споменаваше, че като отиде там, ще махне телефона и ще живее съвсем сама... Лестър навярно не знаеше за съществуването на Роби. Джули не му бе казала, въпреки че той изглежда ѝ бе писал от Германия, където живееше напоследък. Тя обясняваше много точно случилото се с нея и Девлин. Дватамата били пияни и заспали в едно

легло, но изобщо не се докоснали един до друг. „Не казвай на Девлин, че Роби е негово дете, защото той не му е баща“ — беше написала Джули.

Как да му кажа всичко това сега, питаше се Сам. А ако не му кажа, какво ще стане? Може да изгори дневника и фотографията още сега. Ако един ден се появи истинският баща на Роби, тя ще се престори, че никога не е чувала за него. Ако сега каже на Девлин, той дори няма да разговаря с нея — веднага ще си тръгне. И Сам никога повече няма да го види. Тази мисъл се оказа непоносима за нея...

— Сам!

Тя чу гласа на Девлин, но не можа да помръдне, нито да му отговори. Седеше неподвижна с дневника в ръце. В следващия миг чу стъпките му по стълбите. Бързо пхна тетрадката под леглото си и се зае да подрежда останалите книги.

— Сам, къде си, по дяволите? Не чуваш ли, че те викам? — Той влезе ядосан, но съзря разстроеното ѝ лице. — Какво се е случило? Нещо с Роби ли?

Тя поклати глава и посочи към купчината ненужни вещи.

— Всичко това трябва да се изхвърли... — Един глас в нея настояваше веднага да му каже всичко.

— О, Сам... На Джули ли бяха? Хайде, остави ги и ела да слезем долу!

— Не бъди мил с мен! — Гласът направо пицеше в ушите ѝ „Каж ми“. — Ти не разбираш! Аз не заслужавам...

— Разбирам... Били сте приятелки. Хайде, да вървим!

— Не! — Тя изхлипа и хукна покрай него. Искеше да му каже, но не можеше!

Остатъкът от деня беше кошмарен. Сам изгаряше от чувство за вина и вършеше нещата машинално. Девлин я обграждаше с внимание и съчувствие, от което тя се чувстваше още по-зле.

— Излизам — заяви тя и грабна ключовете на колата си.

— Добре... Но моля те, върни се, преди Роби да се прибере! — беше всичко, което ѝ каза Девлин.

Страхливка, самообвиняваше се тя. Можеш да му кажеш всичко още сега! Преди той да открие сам истината... Но би могла да му го

каже и на следващата сутрин, когато ще е отпочинала и спокойна. Ще е премислила всичко и ще е планирала как да му поднесе новината...

Когато Сам се прибра вкъщи, Девлин беше сложил Роби да спи. Беше мил с нея. Не ѝ зададе никакви въпроси.

— Ще отида да изпия една бира в кръчмата — каза той.

— Аз... съм поизморена и ще си легна рано. — Тя отново се разкъсваше от мисълта дали да му каже за дневника сега, или да остави за по-късно.

— Лека нощ! — Той я погледна изпитателно и излезе.

Върна се малко след десет. Сам беше вече в леглото. Когато той влезе в спалнята, тя се престори на заспала. Той навярно усети това, но за нейно успокоение не каза нищо. Съблече се тихо в тъмното и се отпусна в леглото така, че да не я притеснява. Сам остана още дълго будна. Лежеше с гръб към него и се взираше в стената. По страните ѝ се стичаха сълзи. Той също не спеше. Сигурна бе. Можеше да му каже и сега, в тъмното, за да не го гледа в очите, но знаеше, че ако го направи, на сутринта той ще си тръгне.

СЕДМА ГЛАВА

Когато Сам се събуди на следващата сутрин, Девлин вече беше станал. Тя остана няколко мига в леглото, размишлявайки. Трябваше да му каже истината незабавно. Не биваше да отлага повече. Не беше честно, той не заслужаваше това... Сам не можеше да си позволи да мисли само за своите егоистични желания. Девлин бе споделил с нея отговорността за Роби, защото беше убеден, че той е негов син. Но Сам не можеше да очаква той да поеме тази отговорност, щом узнае, че не е баща на момчето.

Тя стана, бързо се облече и слезе в кухнята. На вратата спря и ги погледна. Девлин седеше срещу Роби и му обясняваше нещо. В ръката си държеше някаква количка. Детето го слушаше съсредоточено. Дватама се разбираха чудесно, харесваха се един друг.

Как да им отнема техния общ свят, питаше се Сам. За нея Девлин вече имаше толкова голямо значение, колкото и Роби. В някои отношения той дори бе по-важен от детето... Сам разбираше, че щом му каже истината, той ще си отиде... А може би той дори ще се зарадва, че има повод да си тръгне? Не, Сам не би могла да понесе това... Има и друг, по-чист, бърз и лесен начин да се разделят — Сам ще му каже да си тръгне... Но дали тогава нейната болка ще бъде наистина по-малка?

— По-добре ли си? — попита Девлин.

— Да. — Тя търсеше по лицето му следа от топлинка, намек за любов. Усмихна му се тъжно.

— Има ли чай?

Той кимна и тя отиде да си налее от чайника. Когато мина покрай Роби, притисна с обич детското телце към себе си.

— Трябва да поговорим — каза тя на Девлин, след като се настани на масата.

— Добре, да поговорим! — Той подаде количката на Роби. — Върви да я изпробваш на площадката на стълбището!

— Добре! — Роби се усмихна на Сам и излезе.

— Май не си спала цяла нощ — рече Девлин.

— Мислих си разни неща... Съжалявам за вчера.

— Няма значение. Ти беше разстроена... Все още си бледа.

— Да. — Държим се като чужди хора, каза си тя. Както беше в началото. — Аз... — започна тя, но чу как Роби тича надолу по стълбите.

— Сам! — Той развълнувано влетя в кухнята. — Виж какво открих!

Тя замръзна. Роби държеше дневника на Джули.

— Къде го намери? — Гласът ѝ беше задавен и трепереше.

— Под леглото ти!

— А какво търсеше в моята стая?

— Колата ми влезе там. — Той беше възмутен, че му задават такъв въпрос. — Какво е това?

Преди тя да успее да стане от стола, Девлин грабна тетрадката от Роби. Сам го гледаше онемяла.

— Върви да си играеш — отпрати той спокойно детето. Очите му не изпускаха дори за миг преbledнялото лице на Сам.

— Аз... — Тя сведе поглед, защото разбираше, че той ясно съзира вината и объркването в очите ѝ.

— Моля? — попита сухо Девлин.

— Това е един дневник...

— Така ли? А дали в него има нещо, което да представлява интерес за мен, Сам?

— Какво? — Объркването измести напълно вината.

— Някои тайни записчици, може би? — Той отмести поглед от нея и разтвори дневника.

— Недей! — извика тя и протегна ръце да го спре, но само след миг ги отпусна безпомощно. — По-добре е аз да ти го кажа, преди да го прочетеш.

— Разбира се! Но преди това ще заведа Роби у семейство Гънър. С теб ще трябва да изясним някои неща насаме, предполагам. — Той повика детето.

Сам се изправи с усилие и го догони.

— Аз ще го заведа — каза тя тихо.

— Както искаш. — Девлин влезе в дневната и затвори вратата след себе си.

Озадачена, Сам си наложи да се усмихне на Роби.

— Искаш ли да си поиграеш с Питър? — попита тя.

— Аха! — Той беше много доволен. — Ще му покажа моята нова кола!

Сам остави Роби при Барбара. Тя не ѝ зададе никакви въпроси. Всичко ѝ стана ясно само от един поглед върху бледото лице на приятелката ѝ.

Докато пътуваше с колата обратно към къщи, Сам промени намерението си. Трябваше им време — на нея, за да обмисли какво да прави, на Девлин — за да прочете дневника. Той сякаш бе знаел за неговото съществуване и не изглеждаше силно изненадан. Но не беше възможно да е виждал тетрадката преди това! Да, написаното в нея сигурно ще му се стори интересно. Или по-точно — унищожително... За Сам имаше значение единствено крайният резултат — Девлин ще си отиде... А след като вече знаеше, че това ще стане, предпочиташе да бъде колкото е възможно по-скоро. Не би могла да понесе дълги разговори и обвинения... Сам реши, че за да приключи всичко бързо, ще каже на Девлин да си върви. Преди той самият да обяви, че си тръгва.

Той я очакваше. Седеше в креслото до камината с разтворения дневник на скута си. Беше овладял изражението си, но не можеше да скрие малкия тик отстрани на челюстта си. Страхотно е ядосан, установи тя безпомощно.

— Седни — заповяда той властно. — „Не казвай на Девлин, че Роби е негово дете.“ Това е написано тук в съвсем друг смисъл, Сам. Защото Роби, разбира се, не е мое дете.

— Да, той не е... твой син — успя да каже тя.

— Аз дори не съм я докоснал! — извика мъжът и скочи на крака. Сякаш все още не можеше да възприеме истината. — А се отвращавах от себе си, че съм я прельстил в пияно състояние и затова нямам никакъв спомен... Дори не съм я докоснал!

— Не си — прошепна тя с пресъхнало гърло. Гледаше го право в очите. Гневът му я заливаше. — Но аз не знаех това. Наистина не знаех... — Тя си пое дъх и започна да изрича онова, което бе репетирала, докато пътуваше с колата. — За щастие, узнахме истината, преди да са нанесени големи поражения и преди Роби да е започнал да разчита на теб. Най-доброто решение за момента е да приготвя нашия

багаж. — Тя говореше почти истерично под свирепия поглед на опасно присвитите му очи. — Предполагам, че Барбара ще ни подслони за няколко дни, докато намерим къде...

— Ти искаш това, нали, Сам? — попита той. — Искаш да избягаш, без да ти задават въпроси. Всичко си предвидила от самото начало. От мига, в който аз се появих на вратата...

— Не! — Тя беше изумена. — Как бих могла? Та аз не знаех кой си ти! Не знаех, че къщата е твоя...

— Така ли? — попита той внимателно. Отвори тетрадката, прелисти бързо страниците и зачете на глас: — „Днес дойде да ме види Пол...“

— Пол ли? — Сам се отпусна без сили на стола.

— Да, Сам, написано е Пол! „Той ми заяви, че не желае да приеме Роби и аз трябвало да кажа на Сам, че не искам тя да се грижи в бъдеще за него.“ — Девлин четеше бавно, внимателно, изразително и озлобено: — „Аз не харесвам Пол, затова отказах да направя това. Доволна съм, че той няма да поеме отговорността за моя син. Знам, че със Сам всичко ще бъде наред. Когато Девлин се върне, той няма да я изхвърли от къщата. Той е малко груб на външен вид, но е добър човек.“ Такъв ли съм наистина, Сам? Много добър и лековерен... — Той се върна към написаното в дневника: — „Сам е много хубава и може би...“

— Девлин, аз открих дневника едва вчера...

— О, веднага ще ти повярвам! — подхвърли той саркастично. — Затова си толкова шокирана, навярно... Знаела си всичко, нали? И защо не изгори тетрадката, преди да попадне в ръцете ми? Тогава аз никога нямаше да науча истината!

— Не говори глупости! Ако знаех, че ти не си бащата на Роби, изобщо нямаше да се омъжа за теб!

— Значи нямаше да се омъжиш за мен?

— Не! Омъжих се за теб само заради Роби!

Колкото и да беше невероятно, той сякаш се олюля от думите ѝ. Но преди Сам да разгадае странната му реакция, Девлин се върна в креслото. В следващия миг изражението му отново бе сурово и ожесточено.

— Какъв наивник съм бил! Вчера си помислих, че ти си разстроена, защото си открила вещите на Джули... Знам, че се омъжи

за мен, защото не можеш да имаш Дейвид Гънър! Надявах се, че като се преместим оттук, няма да го виждаш често и... Но Роби намери дневника и вече виждам ясно цялата ти вина! Отначало си помислих, че дневникът е твой и в него си описвала как се срещаш тайно с Дейвид. Но това е било само част от играта... Все пак каквито и да са твоите чувства към Дейвид, ти реши да станеш моя жена. Защо?

Защото те обичам, искаше й се да му каже. Но знаеше, че не му е нужно такова признание.

— Не се омъжих, за да бъда с теб! — излъга тя. — Нали ти казах, направих го само заради Роби! Дейвид няма нищо общо! — Тя не можеше да повярва, че Девлин е способен да прави толкова глупави предположения. Но въпреки цялата им нелепост, изглежда му звучаха напълно правдоподобно и той вярваше в тях.

— Това ли беше единствената причина? — Той изкриви презрително устни.

— Да... Ти беше прав, когато казваше, че на Роби му трябва твърда ръка и дисциплина. Освен това аз нямах право да лишавам Роби от истинския му баща. Тогава мислех, че този баща си ти... Аз обичам Роби и искам да му бъде добре. Ти самият твърдеше, че също желаете това. Но сега вече знаем, че той не е твой син...

— И бързаш да се отървеш от мен, така ли? — В гласа му се долавяше горчивина. — Ти ме използваш! Джули също ме е използвала! По план, от начало до край...

— Девлин, тя не те е използвала! Беше на смъртно легло. Не беше на себе си, не е могла да прави хладнокръвни сметки...

— Но ги е направила! — Той блъсна дневника и скочи отново. — Били са ти ясни през цялото време! Ти нарочно настоя да си направя кръвна проба за бащинство! Защото ако научех някога истината, щеше да кажеш, че си ме карала да проверя навреме, нали?

— Не!

— Напротив, точно така е! Вие двете сте ми заложили капан! Знаеш ли, в този миг единственото ми желание е да те изхвърля оттук! Но няма да го направя. И то заради Роби, другият глупак в тази история! Заради него ще ти позволя да останеш в къщата, докато я продам. Дори ще кажа на агента да сключи договора за продажбата от датата, в която можеш да се върнеш в твоя апартамент.

— Благодаря ти — каза Сам безжизнено.

— Благодаря ти! — изимитира я той, хвърли ѝ последен презрителен поглед през рамо. Грабна куфара си, който бе приготвил до вратата. — Натоварил съм багажа си в джипа. Всичко останало се продава заедно с къщата. Сбогом, Сам. Ако не успееш да убедиш Дейвид да остави съпругата си заради теб, може би ще се пласираш при Пол или някой друг мухльо. Нашият развод няма да е проблем. Имам основания за развод, нали?

— Да — съгласи се тя тихо. В отговор чу затръшването на вратата.

Тя не знаеше колко време бе стояла край камината, след като той си замина. Цялата трепереше. Мразеше себе си, мразеше Джули. Обвиненията на Девлин обясняваха поведението му през последните дни. Той просто вярваше в онова, което му беше удобно, защото така явно му беше по-лесно. Но дали наистина беше убеден, че тя и Дейвид имат някакви тайни отношения? Или това обвинение беше само част от плана му да се отърве от техния брак, ако нещата не потръгнат? Девлин определено извърташе написаното в дневника така, както му харесва. Изобщо не повярва на нейните обяснения. Добре, той я смята за виновна... Но неговото поведение можеше да се опише единствено като страхливо бягство! Сам установи, че колкото повече се задълбочаваше в тези мисли, толкова повече се ядосваше на Девлин. Накрая реши, че тя е права. Но защо той придаваше такова голямо значение на всичко това? Нали не тя, а той настояваше да се оженят! Беше подготвил документите, без да я попита. Тя само се подчини на неговите нареждания... Нали той твърдеше, че трябвало да се оженят заради Роби! Не, за нея вече бе ясно — Девлин бе използвал дневника като извинение, за да си отиде. Връщането му от Испания е било мимолетен рицарски жест, продиктуван от гузната съвест. Навярно се е надявал на по-голям отпор от страна на Сам срещу предложението му за женитба.

Девлин, Джули, Пол — всички се оказаха не такива, за каквито се бяха представяли пред нея... Сам се чувстваше измамена и дълбоко разочарована. Яростно се зае да чисти празната къща. Но ужасните мисли не я напуснаха.

След като приключи с чистенето, Сам реши да прочете отново на спокойствие дневника на Джули. Трудно ѝ беше да повярва, но това

беше самата истина — приятелката ѝ бе скрила от нея за разговора си с Пол и съзнателно бе планирала бъдещата среща на Сам и Девлин...

Късно през нощта Сам успя някак да се качи до спалнята си. Машинално започна да подрежда разхвърляните вещи по шкафове и чекмеджета. Неочаквано пред очите ѝ попадна пуловер на Девлин и обидата ѝ избухна отново. Мръсник! Как си позволяваше да се държи с нея така, сякаш не значеше нищо за него! Тя му бе дарила любовта си! Фактът, че той дори не подозираше това, изобщо не го извиняваше. Девлин най-безцеремонно бе потъпкал чувствата ѝ... Гневът и обидата се надигаха в Сам и тя се спусна да обикаля из празните стаи като тигрица в клетка. Сама в къщата, можеше да си позволи да нарече Девлин с всички обидни имена, които той заслужаваше.

Изтощена, но гневна, неспособна да се отпусне, нито да разсъждава повече, Сам си легна. Но остана будна цяла нощ. Премисляше всичко отново и отново. Най-сетне стана и си направи чай.

Омразен, безчовечен измамник! Обзета от гняв, тя запрати чашата в стената, имайки предвид Девлин. Но той много се лъже, ако си мисли, че тя ще остави така нещата! Би трябвало да знае, че Сам не е Джули! Тя ще го намери и ще му каже всичко право в очите!

Осенена от тази идея, Сам хукна да се облича. Пуловерът на Девлин се въргаляше на пода в спалнята ѝ. Тя го взе и изтича по стълбите. Облече палтото си, нахлузи ботушите и грабна ключовете на колата. Часовникът на таблото я изненада — показваше точно шест часът.

И какво от това, каза си тя. Ако той все още спи, тя ще го събуди! Защо той да сънува блажено, а тя да не може изобщо да заспи, по дяволите?

Тя пътуваше с колата към Хейстингс, а гневът ѝ нарастваше с всеки изминал миг. Съзнанието ѝ прехвърляше отново всички истински и въображаеми обиди, които Девлин ѝ бе нанесъл от мига, в който се появи в живота ѝ. Когато стигна пред къщата на Нейтан Хоу, Сам беше направо побесняла. С разбъркани коси и гневно святкащи зелени очи, тя заблъска по вратата.

Тъй като никой не ѝ отвори, тя продължи с ритници. Най-последно някъде във вътрешността на къщата се появи светлинна. Вратата бавно се отвори и се появи разрошен мъж.

Девлин я погледна ужасено и се опита да затвори вратата под носа ѝ.

— Не смей да ми затръшваш вратата пред лицето! Искам да говоря с теб! — започна тя настъпателно. Той беше брадясал, с щръкнала коса, тъмни кръгове под очите и по халат. — Изглеждаш ужасно!

— Благодаря! А как да изглеждам посред нощ?

— Часът е шест и половина! — осведоми го тя студено.

— Шест и половина? Господи! Отивам да си легна.

— Няма да си лягаш! Да не си болен?

— Болен ли? — Той я изгледа недоумяващо. — Аз никога не боледувам! А сега бих искал да си тръгнеш! — Той се прозина и се подпря на стената. Гледаше Сам с неприкрито неодобрение. — Пиян съм... Ясно ли е?

— Защо си пиян по това време?

— Ами защото изпих една бутилчица скоч снощи!

Сам го изгледа презрително и влетя в кухнята. Събитията съвсем не се развиха така, както ги бе планирала. Защо трябваше Девлин да е пиян? И защо изглеждаше така дяволски уязвим? Тя хвърли пуловера на масата и включи електрическия чайник. Намери чашки, захар и кафе. Девлин се дотътри след нея и се стовари на масата, но Сам напълно пренебрегна присъствието му.

— Трябва ли да вдигаш толкова шум? — попита той раздражено. — Имам страхотно главоболие.

— Нищо чудно. — Тя не прояви съчувствие. — Още не си ми казал защо се напи.

— А ти защо си тук? — попита той. — Това какво е? — Девлин сочеше тъмната купчина на масата.

— Пуловерът ти! Помислих, че ще искаш да си го вземеш.

— Много мило... — заяви той саркастично. — Значи ми го носиш изпран и изгладен!

— Не! Благодаря се, че не го хвърлих в огъня! Ти ме обвини без основание в какво ли не...

— Без основание ли? — Той изненадано повдигна вежди. — Без...

— Млъкни! Използва преднамерено фактите, разни полуистини и какви ли не измислици, но накрая те се обърнаха срещу теб самия!

Как смееш да ме обвиняваш, че съм заговорничила с Джули!

— Ти всъщност си го призна!

— Нищо не съм признала! Но дори да е така, нямаш право да ме обвиняваш! Ако искаш да научиш нещо, просто попитай!

— Аз попитах...

— Не си ме питал! Направо ме обвини, че съм те вкарала в капан! А себе си съм продала! Как може да ме обвиняваш за твоите собствени недостатъци!

— Моите какво? — Той блъсна ядно чашата и горещото кафе се разля по ръката му. — Ох — изпъшка мъжът, вперил очи в Сам.

— Твоите недостатъци — подозрителността, ревността...

— Аз не съм ревнив!

— Добре тогава, нека не го наричаме ревност, а твоето чувство за собственост! Господ знае откъде ти е хрумнало, че Дейвид ми е любовник... Искам да ти кажа, че такова нещо между нас никога не е имало! Дейвид ще се ужаси, ако научи какво мислиш за него! Той обича жена си! От цялото си сърце!

— И ти ли я обичаш от цялото си сърце?

— Да! Барбара и Дейвид са мои приятели!

— Аз да не съм сляп! Нали видях как нежно му се усмихваше! Как си шепнехте двамата на Коледа...

— Шепнехме, защото той ми казваше какъв подарък ти е донесъл! — процеди тя през зъби.

— Искаш да кажеш, че ти го целуна с такъв ентузиазъм заради моя подарък?

— Целунах го, защото беше Коледа и сме приятели!

— Не ми викай! — Той обхвана главата си. — Искам да си легна.

— Не може! Първо ще чуеш онова, което смятам да ти кажа!

Тя беше вбесена. Възнамеряваше да му направи грандиозен скандал. Но как се вдига грандиозен скандал на човек, който все още е махмурлия и шумно пие кафето си? Сам изпита желание да го удари. Или по-точно да започне да го налага и да го налага, докато той... Докато той се предаде, може би?

Пиян или не, Девлин в момента се държеше необичайно. Сам познаваше неговия гняв, сарказъм, настъпателност и насмешка. Сега той просто бръщолевеше глупости.

— Виж какво, аз изобщо не знаех какви отношения е имала Джули с теб и с Лестър — рече Сам. — Наистина мислех, че ти си баща на Роби.

— Каза ли му, че не съм негов баща?

— Не — отвърна тя сърдито. — Не съм го прибрала от Барбара.

— Тогава върви сега да му го кажеш! — Той блъсна стола си и се изправи. Пристъпи една крачка и изрева от болка.

— Какво има? — Сам скочи уплашено. — О, Господи! — Палецът на крака му беше в кръв.

— Не стой с отворена уста! Донеси ми нещо да спре кръвта!

Тя бързо донесе хартиени салфетки.

— На какво се поряза?

— На острия ти език! Снощи тук счупих една чаша.

— Защо не си измел стъклата?

— Защото, уважаема госпожо, се бях напил така, че не можех да намеря метлата.

— А защо се напи?

— Защото една адски глупава жена, която харесвах, взе, че ме измами! Направи ме на глупак! Сега доволна ли си?

— Не... не съм те правила на глупак!

— Казал ли съм, че става дума за теб?

— Не. Но едва ли има две жени, които да обвиниш във всички грехове в разстояние на една седмица.

Той съсредоточи, вниманието си върху кървящия крак.

— Ти самият вярваш ли на това, което ми говориш? — попита тя след малко.

— Може и да вярвам...

— Девлин!

— Вярвах, когато го изрекох...

— А сега?

— Не знам... Снощи размишлявах. Дявол да го вземе, Сам, това беше истински шок! Ти бе имала един ден и една нощ на разположение, за да го превъзмogneш. Аз разполагах с по-малко от час, за да прочета всичко и да го осъзная... Почувствах се... унизен.

— Унизен ли? Защо се почувства така?

— Не знам. — Той искаше да избегне отговора.

— Девлин, кажи ми! Моля те!

Той въздъхна и се облегна назад.

— Джули изглежда е предполагала, че аз веднага ще пожелаая да се нагърбя с ролята на съпруг и баща... Искала е синът ѝ да има сигурен дом. Ти също се омъжи за мен заради Роби...

— Нали ти искаше това!

— Да, аз го исках! — промърмори той раздражено. — Но тогава не знаех истината. Не ми беше известно, че ме манипулират... Мислех си, че като се женя за теб, правя голям жест, смело и благородно жертвам себе си. — Той подигравателно изкриви устни. — Самоизмамата е най-ужасната заблуда, Сам. Мислех, че Роби е мой син. Разбира се, той не е заслужил с нищо да го пренебрегвам... Снощи надникнах в душата си с помощта на бутилката. Питях се дали щях да ти предложа да се омъжиш за мен, ако ти беше грозна или неприятна? Не, разбира се! Тогава какво бях пожелал аз? Ако ти беше непривлекателна, щях да осигуря издръжка на Роби и да си замина... И така, аз направих моя голям жест, но никой не ме похвали за това. А очаквах благодарности! Господи, каква глупост! Снощи си зададох въпроса защо всъщност се сърдя? Ако не ми пука за теб и не изпитвам никакви чувства към Роби, би трябвало да съм доволен, че се измъквам от отговорността. Но не е така! — Той сведе поглед. — Искам отново да съм с теб, Сам! И да съм баща на Роби!

— Той те харесва — каза тя нежно.

— Е, да... — Той се усмихна накриво. — Аз възприемам малко по-трудно, Сам. Не признавах, че си права за чувствата. Мислех си, че добрият секс, взаимното харесване и уважението ще са достатъчни. Разбира се, това не е вярно. Усетих го, когато видях погледите ти към Дейвид. Не бях сигурен какво изпитваш към мен и нашия брак. Бях те накарал да се хвърлиш прибързано в него и ти се държеше странно. Когато прочетох дневника на Джули, открих собствените си чувства към теб, но беше вече късно. Реших, че си се омъжила за мен, за да получиш финансовата сигурност, която тя бе предвидила за сина си, или за да прикриеш връзката си с Дейвид... Ти отрече за нея, но потвърди, че си се омъжила за мен заради Роби. А щом узна истината, ми каза: „Довиждане, Девлин, твоите услуги вече не са ми необходими...“ Очакваше, че аз ще си тръгна, нали, Сам?

— Да — прошепна тя, свела поглед. — Очаквах го, но никога не съм го искала! Затова бях толкова разстроена.

— Но ти каза...

— Исках да те изпреваря и да направя раздялата по-бърза. Мислех си, че ще искаш да си отдъхнеш от отговорността, която бе поел, и ще си тръгнеш незабавно. Разбирах, че не ме обичаш, че не те е грижа за мен... Така ли е?

— Дали ме е грижа за теб? Да! Но що се отнася до любовта... Аз не вярвам, че тя съществува. Но ако да обичаш някого, означава да се тревожиш и да се грижиш за него и... да искаш да убиеш онзи, който получава неговите целувки вместо теб... Ако любовта означава да искаш някой да те държи в прегръдките си през нощта... Защо искаше да остана с теб, Сам? Нали това искаше!

Мигът на откровението бе настъпил. Сам си пое дъх.

— Исках да ме обичаш! — промълви тя.

— Защо? — Той я гледаше право в очите.

— Защото аз те обичам. Защото ме болеше, че ти не ми отвръщаш с обич. Защото исках да ти го кажа, но не смеех.

Той въздъхна и на устните му се появи нежна усмивка. Очите му засияха от задоволство. Пресегна се през масата и хвана ръката на Сам.

— Значи затова се появи в този ранен час тук като разярена лъвица. И ме намери махмурлия, готов отново да се скарам с теб... Знаеш ли, аз имах мой план! Щях да се наспя, да се изкъпя и да се обръсна. Щях да си сложа официалния костюм и да купя огромен букет рози. Тогава щях да се явя пред теб и да те помоля да останем заедно... Искаш ли ме?

— Да — отвърна тя.

— А ще ми позволиш да бъда баща на Роби? Аз го обичам, Сам!

— Да — каза тя отново и на лицето ѝ се появи усмивка.

— Дали не седим малко далече един от друг? — попита той.

Сам колебливо приближи към него.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза тя.

— Чувствам се ужасно! — призна той със смях. — И в същото време никога не съм бил по-щастлив! Ще отида да се преоблека и обръсна. — Той се отправи към банята.

Сам отиде до колата си и извади от аптеката лейкопласт за наранения му крак. Когато се върна в къщата, откри Девлин по шума

на шуртящата вода. Застанала до стъклената врата на банята, тя го наблюдаваше с копнеж.

Мъжът затвори крана на душа, обърна се към нея и срещна погледа ѝ.

— Сам! — възкликна той. — Изглеждаш така, сякаш изгаряш от желание!

— Да — прошепна тя.

Той затвори очи и си пое дълбоко въздух. Едва се владееше. Бързо уви хавлията около бедрата си и отново погледна младата жена.

— Само да се обръсна.

Тя не помръдна и не каза нито дума. Той сграбчи ръба на светлозеления умивалник.

— Не ме гледай, Сам — изстена той. — Моля те!

— Донесох ти лейкопласт — промълви тя. — Оставям го на поставката на ваната.

Сам влезе в съседната спалня. Застана пред прозореца с притиснати към гърдите ръце. Не виждаше и не чуваше нищо. В мислите ѝ беше само Девлин. Неговото силно и стройно тяло, което съвсем скоро щеше да се слее с нейното... Играта на мускулите по гърба му, когато се навеждаше над умивалника... Силните бедра... Тя изстена леко, усетила познатата топлина да се разлива по тялото ѝ. Опитваше да успокои дишането си и не усети кога Девлин влезе в стаята.

— Сам!

Тя се извърна с широко разтворени очи. Кръвта бучеше в ушите ѝ. За миг дори се учуди от силата на своите чувства и обзелото я непреодолимо желание. Девлин изглеждаше напрегнат.

— Здравей! — смутено каза тя и мъжът се засмя.

— Здравсти! — Той разпери ръце.

С тих вик Сам се хвърли в обятията му. Прегърна го силно и склони глава на гърдите му.

— О, Девлин! — проплака тя.

— Сам! Кога трябва да вземем Роби от Барбара?

— По-късно...

Той я притисна към себе си и докосна с устни косите ѝ.

— Искам да те любя, Сам. Не да правя секс с теб, не да задоволявам страстта си... Искам да те любя.

— Люби ме! — Тя отметна глава и вдигна към него красивото си лице, сияещо от любов. — Девлин, люби ме!

Отпусна се в обятията му и той я отнесе в своята някогашна стая. Нежно съблече младата жена и свали хавлията си.

— Това, че нямаме съседни, е истинско преимущество — подхвърли Девлин. — Можем да се любим, без да спускаме завесите — усмихна се той и впи устни в нейните.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.